

Giới thiệu Nữ Chủ Bá Khuynh Thiên Hạ

Nữ Chủ Bá Khuynh Thiên Hạ của tác giả Huyền Liên Thất Thất là câu chuyện về nhiệm vụ của nàng phải xuyên về cổ đại và giết chết ác nhân Hàn Ngọc Tuyết...

Đó cũng có thể là thiên mệnh của Tuyết Dao từ khi nhận được nhiệm vụ này, nghe đồn Ngọc Tuyết chính là Tỷ - Công của mình, lòng đầy mưu mô, không ngại giết người làm thú vui và có mục đích chiếm đoạt vàng để trị dân...

Liệu mọi chuyện về Hàn Ngọc Tuyết có đúng như vậy và nàng có quyết định sẽ trừng trị à ?!!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ Bá Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Đêm chấn động tâm trí

Tuyết Dao bị thức tỉnh bởi một trận khói đặc, mở to mắt còn chưa làm rõ hoàn cảnh xung quanh đã bị một người nữ tử mặc trang phục hắc y công lên lưng.

“Lang Nhị, Lang Tam, Lang Tứ, Lang Ngũ, các người mau dẫn chủ tử đi, Lang Lục, Lang Thất, Lang Bát cùng ta cản ở phía sau” một người nữ tử nhanh nhẹn cầm quần áo xé xuống mấy khối mảnh vải nhỏ tắm nước đưa cho vài người nữ tử khác đứng ở phía trước, bình tĩnh phân phó.

“Lang Nhất, không còn kịp rồi, lai giả bất thiện*”, hôm nay hiển nhiên đối phương đã sớm chuẩn bị đầy đủ”, bên cạnh một người nữ tử buộc mảnh vải lên mặt, lạnh lùng nói.

*lai giả bất thiện người đến không có ý tốt

“Cho dù không kịp, chúng ta cũng phải vì chủ tử mở một đường máu” Lang Nhất nói một cách tàn nhẫn.

“Khụ khụ, Lang Nhất, cửa bị đóng từ bên ngoài rồi” một người nữ tử dùng chân đạp mạnh cửa, phát hiện căn bản là không hề xê dịch, của kia dưới tác động của nội lực, chỉ hơi cong ra một cái khe nhỏ.

“Lang Nhất, cửa sổ bên này cũng bị đóng từ bên ngoài” người nữ tử kia rút ra một cây dao trên đùi, định vận công lực, nhưng dĩ nhiên phát hiện công lực cũng không thể khiến cửa này xê dịch chút nào.

“Chỉ trách chúng ta lần này sơ sót, không nghĩ tới trong trang viên bí mật của chủ tử, còn có người dám đối phó” trong mắt Lang Nhất lóe sát khí, trầm giọng nói.

Tuyết Dao nghe các nàng nói chuyện, lại nhìn tám nữ tử này, nàng biết là mình đã xuyên qua, trong đầu hiện lên trí nhớ của khối thân thể này, dù chỉ một chút trí nhớ, nhưng làm cho nàng biết, tám người nữ tử bên cạnh này là Bát lang thân mà nàng tin nhiệm nhất.

“Lang Nhị, để ta xuống dưới” Tuyết Dao một bên vừa chiếc khăn thấm nước che mũi lại, vừa tiến lên xem xét, nếu không đi ra ngoài, các nàng đều sẽ gặp nguy hiểm, mà tình thế hiện tại cũng không cho phép nàng suy nghĩ lâu, quan trọng nhất là tất cả các nàng đều phải ra ngoài. Nàng không biết đời trước rốt cuộc là thân phận gì, nhưng nàng có thể cảm giác được Bát lang thân này đối với nàng rất quan trọng rất quan trọng.

Vừa nghe Tuyết Dao lên tiếng, tám nữ tử lập tức cung kính đứng ở nơi đó, ở trong lòng các nàng, tất cả phải coi chủ tử làm trọng.

Tuyết Dao đột nhiên thoáng nhìn thùng nước bên cạnh, trong mắt hiện lên một tia sáng, Lang Nhất vừa thấy ánh mắt của Tuyết Dao, Lập tức đem thùng nước đưa cho nàng, Tuyết Dao trong lòng hơi hơi thờ dãi, đối với Lang Nhất nói “Đem thùng nước kia hắt hết lên cửa”.

Lang Nhất lập tức đem toàn bộ nước hắt hết lên cửa, ngọn lửa trên cửa lập tức nhỏ lại, từng đợt khói bốc lên, cửa cũng hơi lắc lư.

“Bát lang thân, các người xếp thành một hàng, đem công lực trên người Lang Nhất, thừa dịp hiện tại, đem toàn bộ công lực phá cửa” Tuyết Dao nhìn khói đặc cùng lửa ở khắp phòng bình tĩnh phân phó.

“Vâng” Bát lang thân trăm miệng một lời cung kính nói, nháy mắt xếp thành một hàng, ngưng tụ công lực vào lòng bàn tay, đánh vào cửa.

Một trận ánh sáng trắng hiện lên, “Oanh” một tiếng, cửa nháy mắt bay ra rơi trên mặt đất.

Lang Nhị lập tức đem Tuyết Dao công trên lưng, chạy như điên ra bên ngoài, bảy người còn lại cũng phân tán ở bên người Tuyết Dao, chín người cùng bay ra ngoài.

Tuyết Dao quay đầu nhìn cái phòng vẫn còn đang cháy kia, vừa nhìn thoáng qua, liền biết đối phương đã tổn rất nhiều công sức, không biết dùng cái gì che

lại của sỏ, vững chắc như vậy.

Lang Nhị công Tuyết Dao đi theo Lang Nhất chui vào núi rừng đẫm sương, trong bóng đêm tối đen như mực, gió lạnh thổi từng trận, lá cây xào xạc rung động, càng phát ra vẻ âm u quỷ dị.

Tuyết Dao nói với Bát lang thần “Nơi đây không nên ở lâu, đi mau” chẳng biết tại sao, Tuyết Dao có một cảm giác bất an, mày nháu chặt lại, về mặt trầm trọng.

“Đáng tiếc,các người muốn đi cũng thể được nữa”Một thanh âm mờ ảo như gió của nam tử vang lên,thanh âm này này lạnh như băng rồi lại như đàn cổ,uyên chuyển du dương.

“Người là ai?” Lang Nhất nhìn lên cao trầm giọng nói, đồng thời cùng Lang Nhị vây quanh các nàng ở giữa, hình thành một trận thể bảo vệ, trong mắt bắt đầu sát khí lạnh thấu xương.

“Àm đông, âm đông” đúng lúc này, bầu trời bỗng nhiên xuất hiện sấm sét, khiến bóng đêm càng thêm tăm trọng, cùng với sấm sét, gió mạnh bắt đầu thổi, lá cây cuộn cuộn bay lên tựa như những lưỡi dao sắc bén xẹt qua sợi tóc của Tuyết Dao, nhưng nàng dường như không biết, vẫn đang chăm chú tự hỏi, đối phương dường như đã sớm chờ các nàng.

Tôi nay chỉ sợ lạnh ít dữ nhiều,hiện giờ thế giới này đối với nàng là hoàn toàn xa lạ,mà nàng có thể cảm giác sờ đi Lang Nhị công nàng chạy bởi vì khối thân thể này không biết võ công,mà tình cảnh trước mắt nàng lại không rõ,chưa từng bao giờ có cảm giác không thể nắm mọi chuyện trong tay,Tuyệt Dao chỉ có thể thờ dài trong lòng,nàng vừa mới xuyên qua chằng lẽ lại chết rồi quay trở về?

“Chủ tử, đừng sợ, chúng ta sẽ bảo vệ người” Lang Nhi dường như cảm giác được Tuyết Dao cơ thể cứng ngắc, nhẹ giọng an ủi nàng.

Nghe lời nói của Lang Nhi, chẳng biết tại sao, Tuyết Dao cảm thấy giật mình, sau đó lòng hơi hơi gợn sóng trong mắt hơi hơi có ánh nước rồi biến mất.

“Truyền thuyết bên người nữ đế có Bát lang thần, tung tâm như một, vô cùng tàn độc” trong không trung từng trận tiếng sấm rền vang, một giọng nói giống như thờ dài vang tuyên đến. Giọng nói lạnh lẽo, lại vô cùng dễ nghe, giống như tiếng nhạc từ thời viễn cổ, khiến lòng người nhện nhạo hơi gọn sống, như gió nhẹ mà cũng tựa như gió lạnh. Tuyết Dao không tự chủ được cảm thấy tò mò, nam tử có được tiếng nói tốt đẹp như vậy không biết sẽ có hình dáng thế nào?

“Nếu biết, còn muốn đi tìm cái chết” Giọng nói của Lang Nhất tựa như lưỡi đao sắc bén bắn về phía chỗ giọng nói phát ra.

“Đang tiếc,lát nữa thế gian sẽ không còn Bát lang thần trên đời”cùng lúc với giọng nói vừa giống như mờ ảo vừa giống như thờ dài vang lên,trong nháy mắt xuất hiện vô số người mặc áo đen.

“Lang Nhị, Lang Tam, Lang Tứ, Lang Ngũ, các người mau dẫn chủ tử đi nơi này giao cho chúng ta.” Lang Nhất bình tĩnh nói xong, cơ thể nháy mắt hướng tới chỗ những người mặc áo đen, thẳng tay chém giết, một khi thế sắc bén xé xác tiêu điều, Lang Lục, Lang Thất, Lang Bát đều lấy vũ khí trên người xuống, tấn công về phía những người mặc áo đen.

Lang Nhị liếc nhìn Lang Nhất một cái, khẽ cắn môi, dùng kính công bay nhanh lên cao, Lang Tam, Lang Tứ, Lang Ngũ theo sát đằng sau, nhìn thấy người mặc áo đen định đuổi theo, Lang Nhất đạp chân bay lên, toàn thân chuyển động, phi đao trong tay vung lên, một nhát đao một mạng người.

Roi dài trong tay Lang Lục quất qua, kèm theo tiếng gió như những mũi nhọn, quăng thật những người áo đen đang đuổi theo Tuyết Dao ra ngoài. Trên tay Lang Thất là một cái bao tay thật dài màu đỏ, bất cứ chỗ nào nằng đi qua, người áo đen phun máu độc mà chết, hiển nhiên Lang Thất là cao thủ dùng độc. Kiểm dài của Lang Bát như có linh hồn, linh động tự nhiên, luôn luôn biến hóa, chiêu chiêu tàn nhẫn.

“Ầm ão ão, ầm ão ão...” Tưng ão tiếng sấm, cùg với tiếng sấm bõng xuất hiện một trẽn gió xoáy, tõi nay chẳng biết làm sao thời tiết, lại quý dị như vậy, một tia chớp xet ngang bầu trời, kõe ra một trẽn tươi ão nhưng rùng rợn chán ão ão tâm hồn.

Tuyết Dao ghé vào lưng Lang Nhị quay đầu nhìn lại phía sau, tia chớp bất chợt xẹt qua, Tuyết Dao đúng lúc nhìn thấy một nam nhân mặc áo đen đội đầu lợp bay từ trên cao xuống. Mưa to cần bản không dính vào người hắn, dáng người to lớn bay xuống, tuy rằng không nhìn thấy được khuôn mặt của hắn, nhưng chỉ nhìn dáng người cũng có một sự rung động, mờ ảo và thần bí.

Nam từ đứng trên ngọn cây, gió mạnh thổi qua người hắn, thổi bay đầu lạp* màu đen, khiến Tuyết Dao nhìn thấy chiếc cằm như ngọc của hắn, còn có mặt da là hoa màu đỏ trên đầu lạp.

Tuyệt Dao cảm giác giác cả cơ thể đều lạnh lẽo, đây là do nước mưa rơi trên người, vừa rét vừa lạnh, nhưng nàng biết bọn họ không thể dừng lại, cũng không biết chạy bao lâu, chạy đến vực Huyền Nhai.

“Không tốt, đây là đường chết, nơi này vạn trượng Huyền Nhai ngã xuống là chết” Lang Tam nhíu mi nhìn Huyền Nhai cách đó không xa, lại nhìn lại đằng sau, các nàng không thể trở về, nhưng mà Huyền Nhai...

“Chúng ta trùng kẻ rồi, người nợ mưu kế thật sâu, hần là có ý dẫn chúng ta chạy con đường này, mưu kế liên tiếp, từng chiều từng chiều một, là hạ quyết muốn chủ tử phải chết ở đây” Thi huyết trong mắt Lang Nhi càng dày đặc, hần không thể giết chết nam tử kia.

“Lang Nhị, cho dù tám người chúng ta liên hợp cũng chưa chắc đối thủ, huống chi Lang Nhất các nàng hiện tại cũng không ở đây” Lang Tử ngửa đầu nhìn không trung, tùy ý hạt mưa rơi trên mặt nàng, trầm tư nói.

Lúc này con mắt Tuyết Dao thâm thúy như biển, ánh sáng trong mắt tối lại, không ai biết nàng đang suy nghĩ gì. Nàng biết bây giờ tuyệt đối không thể quay trở lại đường cũ, nam tử kia đang muốn giết các nàng, không có khả năng thương lượng đường sống, nếu không hẳn cũng không cần phí nhiều công sức như vậy. Trách không được hẳn không vội đuổi theo giết các nàng, thì ra chính là đang chờ các nàng chạy vào đường cùng ở Huyền Nhai này.

“Huyền Nhai này ở giữa, có hòn đá nào đột nhiên nhô ra không?” Tuyết Dao nhân nhậ mở miệng nói, nếu có, các nàng có thể tạm thời tránh ở đó.

“Nơi đây được gọi là quỷ nhai trong truyền thuyết, đoạn giữa bằng phẳng, không có nơi để đặt chân cùng leo lên, vạn trượng Huyền Nhai cũng toàn là đá lạnh cứng rắn, sắc bén như kiếm” Lang Ngũ bình tĩnh nói, nhưng đôi mày đang nhíu chặt thể hiện nàng đang vô cùng lo lắng.

Lời nói của Lang Ngũ cắt đứt ý tưởng tìm đường sống của nàng.

“Lang Nhị, dù sao đều sẽ chết, không bằng chúng ta liều mình giết người để mở đường, ta cũng không tin chúng ta không thể cứu chủ tử, năm đó chúng ta không phải khát máu trở ra từ trong ngàn vạn sát thủ sao!” Lang Tam đột nhiên quay đầu nhìn về phía cánh rừng, lạnh lùng nói.

“Hiện tại cũng không phải lúc trước, công lực của chúng ta cũng không thể sao với lúc trước”.

Trong đầu Tuyết Dao bỗng nhiên hiện lên một suy nghĩ, liền nói “Huyền Nhai này có thể bằng phẳng như vậy, phía dưới còn có tầng đá cứng rắn như kiếm, hiển nhiên không phải tự nhiên tạo nên, Huyền Nhai này hẳn là do bàn tay con người, nơi này chắc hẳn có điều bí ẩn gì đó”.

Chẳng lẽ là “Quý cốc?” thân thể Lang Nhị run lên, lên tiếng nói, mắt lại mở to.

“Cũng không thể chờ chết, chúng ta xông vào” nói xong Lang Nhị cũng Tuyết Dao bắt đầu đạp sườn núi dùng khinh công leo xuống, như tia chớp xẹt qua bóng đêm.

Mà tiếng sấm chớp cùng với mưa to làm cho bóng đêm càng thêm quỷ dị, lá cây ào ào rung động, gió cũng thổi càng thấy lạnh lẽo.

Đội sau khi Tuyết Dao cùng Lang Nhị các nàng rời đi, đột nhiên phía sau xuất hiện nam tử mặc áo đen đội đầu lạp, dáng người cao lớn như ngọc, nhìn bóng năm người biến mất, vẻ mặt khó dò.

“Cung chủ, chẳng lẽ cứ để cho năm người các nàng đi như vậy” một người mặc áo đen đứng bên cạnh vẻ mặt khó hiểu hỏi chủ tử nhà mình.

“Quý cốc, muốn đi vào còn khó nói, huống chi đi vào chưa chắc đã ra được” giọng nói của nam tử mặc áo đen đội đầu lạp như trước mơ ảo du dương, rung động lòng người.

Người mặc áo đen bên cạnh sau khi suy nghĩ cẩn thận, trong lòng càng thêm cung kính cùng sùng bái, cứ như vậy, thật đúng là một mũi tên trúng ba con chim nha, vẫn là cung chủ nhà bọn họ lợi hại nhất.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ Bà Khuyên Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Vào Quý cốc

Tuyết Dao cùng Lang Nhị các nàng vừa mới từ trên miệng núi đi xuống dưới, cũng cảm thấy được một hơi thở âm u lạnh lẽo, khác với gió lạnh của mưa gió, mà gió ở đây có một loại hơi thở xơ xác tiêu điều, có chút âm u mát mẻ đồng thời cũng cảm thấy lạnh đến tận xương.

Lang Nhị cũng Tuyết Dao dùng chân một chút, sau đó nhìn nhìn phía sau, có chút do dự, dù sao Quý cốc được coi như một nơi truyền thuyết trong mắt mọi người, truyền thuyết nếu ai cố ý xông vào, sẽ bị mất mạng, không ai biết trong Quý cốc cất chứa điều gì, cho tới bây giờ chưa có ai còn sống ra khỏi đó. Mấy trăm năm qua, chỉ có duy nhất một nữ tử giữ chút hơi tàn ra khỏi đó, cũng chỉ nói một câu “Vĩnh viễn không nên vào Quý cốc” liền chết không nhắm mắt.

Nếu không phải bị buộc vào đường cùng, dù nói cái gì nàng cũng sẽ không lựa chọn con đường này, dù không biết trước tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì nhưng cũng cảm thấy tuyệt vọng.

“Lang Nhị, vào đi, còn tốt hơn là chờ chết, nói không chừng sẽ có kỳ tích” Tuyết Dao cảm giác được thân thể Lang Nhị cứng ngắc cùng trầm trọng, chậm rãi mở miệng nói. Nàng biết khi nàng đã nói, dù cho có không đúng, các nàng cũng sẽ nghe theo. Chính là nàng cũng muốn cho các nàng được sống sót, trên thế giới không có chân chính tuyệt cảnh, đôi khi tuyệt cảnh* cũng có nghĩa là hy vọng, vô luận truyền thuyết Quý cốc khủng bố như thế nào, nàng cũng muốn thử một lần.

*tuyệt cảnh: hoàn cảnh tuyệt vọng, không còn đường sống sót

“Tuân lệnh” Lang Nhị cung kính nói, sau đó cũng Tuyết Dao cũng với Lang Tam các nàng tiến vào Quý cốc.

Các nàng vừa mới bước vào, cũng cảm giác được cảnh vật xung quanh lập tức thay đổi, toàn bộ bị bao phủ bởi sương mù, còn kèm theo từng trận tiếng gió, làm cho lòng người có chút phát lạnh.

“Nín thở, đây là độc khí” giống như cảm giác được cái gì, thân thể Tuyết Dao run lên, lập tức lớn tiếng nói, mà chính nàng cũng bắt đầu nín thở, nhưng nàng bởi vì vừa mới mở miệng nói chuyện, đã muốn hít phải một chút độc khí, trong nháy mắt sắc mặt liền có chút biến xanh.

Những trải qua kiếp trước của Tuyết Dao nói cho nàng, nàng đã bị trúng độc, nàng cũng biết độc này rất mạnh, sẽ làm cho người lâm vào thống khổ bởi những chướng ngại bóng ma tâm lý, sẽ không dễ cho người đó dễ dàng chết đi, mà nàng cần dùng thời gian ngắn ngủi còn tỉnh táo này giúp các nàng vượt qua chỗ này, Tuyết Dao tập trung, mắt nhắm lại nguy hiểm, chỗ này khắp nơi đều tràn đầy những trận pháp quý dị.

Tuyết Dao rút từ chân mình ra một cây dao đâm một chút lên đùi, nàng phải làm cho đầu óc đang mê muội của mình thanh tỉnh một chút, chính là trong nháy mắt vừa đâm vào đùi, Tuyết Dao không có phát hiện trên trán nàng như ẩn như hiện một cái ấn ký, mà ánh sáng trên ấn ký cũng chợt lóe rồi biến mất.

Lang Nhị các nàng nhìn đến Tuyết Dao đâm dao vào đùi, vẻ mặt biến đổi, Tuyết Dao lập tức ra hiệu cho các nàng, hiện tại không thể nói chuyện, một khi khí độc tràn vào cơ thể, ai cũng không đi ra khỏi đây được.

“Lang Nhị, Lang Tam, Lang Tứ, Lang Ngũ, đây là trận pháp, các ngươi phải đi theo Thất Tinh trận, đi bảy bước, sau đó rẽ trái hai bước, rồi lại đi chín bước theo Liên Hoàn trận” chẳng biết tại sao, Tuyết Dao có thể cảm giác được gió thoảng hơn, thông qua cảm giác, nàng có thể nhận biết được tất cả trận pháp, kể ra còn phải nhờ vào sự thiên tài ở kiếp trước của nàng.

Lang Nhị các nàng không chút do dự bước đi theo sự phân phó của Tuyết Dao, chỉ chớp lát, quả nhiên ra khỏi khu vực đó, sương mù tiêu tán. Mà trước mắt xuất hiện một hang bụi hoa, trông sum xuê nhưng lại khiến cho người ta cảm giác thực hoang vắng, cái gì đều không có, không có cỏ cũng như không có cây.

Mà cũng bởi vì vừa nói chuyện, độc khí lại tràn vào một chút, lúc này nàng cảm giác cơ thể mình bắt đầu không chống đỡ được.

“Lang Tam, mau nhìn xem chủ tử thế nào?” Lang Nhị lập tức buông Tuyết Dao ra, Lang Tam cúi áo khoác, lấy ra một gói to bằng da trâu, mở ra, tất cả trên mặt là rất nhiều ngân châm*.

*ngân châm: giống như cây kim của mình nhưng mỏng và dài hơn, dùng để châm cứu lên cơ thể người của những thầy thuốc đông y

“Chủ tử, người đợi một chút” Lang Tam nói xong, liền nhanh nhẹn đem ngân châm cắm lên các huyệt đạo trên cơ thể Tuyết Dao.

Trong Quỷ cốc

“Cốc chủ, có người vượt qua trận pháp vòng ngoài” một người tiến lên cung kính bẩm báo, hơn mười năm, cũng chỉ có hai ba người linh tinh vượt qua trận pháp vòng ngoài, hẳn nghĩ cũng nên bẩm báo với cốc chủ một chút.

Mà cái người cốc chủ giống như thần trong lòng hắn kia cái gì cũng chưa nói, mà là cẩn thận chăm sóc hoa của hắn, động tác mềm nhẹ như vậy, giống như đối đãi với trân bảo vậy.

Người tới im lặng một lúc, thật cẩn thận ngẩng đầu nhìn về phía cốc chủ, cốc chủ của bọn họ vẫn phong hoa tuyết đại như vậy, như một vị tiên nhân, ngay cả bóng dáng cũng đều làm cho người khác lưu luyến. Rất nhiều nữ tử vì cốc chủ, đều nguyện ý ở rể, buông tha cho quyền lợi một thế nhiều phu, đều chỉ là vì muốn gả cho cốc chủ, đáng tiếc cốc chủ tâm tư như nước, vô dục vô cầu*.

*vô dục vô cầu: không có dục vọng, không có mong muốn

“Cốc chủ” người tới sợ tâm tư của cốc chủ không ở việc mình bẩm báo, không nghe rõ hắn nói cái gì, liền mở miệng nhắc nhở lần nữa.

“Biết rồi, quy củ trong cốc không thay đổi” Mặc Cốc Mộc Huyền thân nhiên nói, giọng nói bình thản không gợn sóng.

“Vâng” Quỷ Đông nhìn bóng đêm đen tối, lắc lắc đầu, cốc chủ của bọn họ trừ bỏ đối với hoa hoa cỏ cỏ, không có hứng thú với cái gì, lão cốc chủ hình như cũng từng nói qua cốc chủ tâm tính lạnh bạc* nha.

*tâm tính lạnh bạc: cả thâm tâm và tính cách đều lạnh nhạt, bạc bẽo, không quan tâm đến ai và điều gì, chỉ muốn sống theo ý mình

Nhưng vừa nghĩ tới mấy người vừa xông ra trận pháp vòng ngoài kia, trong mắt hiện lên sự thương hại, không có cách nào, quy củ trong cốc không thể thay đổi.

Lại nói tới Tuyết Dao, sau khi được Lang Tam dùng y thuật chữa trị, độc đã hết một nửa, vốn Lang Nhị muốn dùng nội công bức hết những chỗ độc còn lại ra khỏi cơ thể nàng, nhưng bị Tuyết Dao ngăn lại. Hiện tại công lực của Lang Nhị các nàng không thể lại tiếp tục hao tổn, không biết điều tiếp theo chờ đợi các nàng sẽ là cái gì, mà chỉ cần có thảo dược trân quý, nàng chắc chắn sẽ giải hết độc tố trong cơ thể, tuy rằng thế giới thay đổi, nhưng nàng tin không có loại độc nào có thể làm khó được nàng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ Bá Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Bụi hoa quỷ dị

“Lang Tam, người biết dùng độc, bụi hoa quỷ dị này người nên nhìn ra, là có độc” Tuyết Dao đối với Lang Tam trầm giọng nói, nàng chưa thấy qua loại hoa này, nhưng mà bằng cảm giác, nàng liền có thể đoán đây là một loại hoa mê hoặc con người, xinh đẹp nhưng có độc.

“Đúng vậy chủ tử, hoa này có độc, tiếp xúc tâm trí sẽ bị mê muội” Lang Tam đem ngân châm cầm trong tay bắn ra, trong lòng mấy người đều kinh hãi khi nhìn thấy đóa hoa kia đem ngân châm nuốt vào.

Trong lòng Lang Nhị cảm thấy ngưng trọng, sau đó đem công lực ngưng tụ trên lòng bàn tay, đánh tới hướng bụi hoa, nhưng chẳng biết tại sao, hoa kia thế nhưng có thể tránh né, giống như không hẹn mà cùng tránh sang hai bên, điều này khiến cho công lực mà Lang Nhị phát ra tựa như đánh vào trên bông vậy.

Lang Tứ bay lên cao, xoay tròn hai tay, không biết khi nào trong tay đã có kim luân*, đôi mắt Lang Tứ xuất hiện sát khí, kim luân trong tay xoay tròn bay nhanh hướng về phía bụi hoa mà đi, xung quanh kim luân là những lưỡi đao bén nhọn. Nhưng kim luân xoay tròn tới chỗ nào, hoa liền như có ý thức mà tránh đi, không những thế đồng thời nhụy hoa còn có thể trong nháy mắt hất kim luân bay ra ngoài, làm cho kim luân tấn công ngược lại Lang Tứ các nàng.

*kim luân, một vũ khí kim loại hình dạng như bánh xe, có răng cưa hoặc lưỡi sắc. Kim Luân Pháp Vương trong Thần Điều Đại Hiệp (2006) sử dụng loại vũ khí này

“Rất quỷ dị” Lang Ngũ có chút khiếp sợ nói.

“Thật không hổ là Quỷ cốc, đạo phòng tuyến thứ hai có thể quỷ dị lợi hại như vậy” Thân thể Lang Nhị cứng ngắc, đứng ở nơi đó, trong giọng nói có chút ngưng trọng, rồi lại không thể không thở dài bội phục, nàng nghĩ các nàng có thể sai lầm vì không nên vào đây, có lẽ vẫn là ở đây chờ chết vậy.

“Nếu là cao thủ võ công, có thể nhờ vào công lực cao mà xông qua, nhưng phải mau, chuẩn, tinh tế, ngoan độc, trong đó cũng có sự mạo hiểm rất lớn, một cái vớ ý, liền có thể bị biến hoa ăn mất” Ánh mắt Lang Tam nháy nháy, quay đầu nhìn về phía Lang Nhị, nghiêm túc mở miệng nói.

Mà các nàng cũng lại lo lắng nhìn về phía Tuyết Dao, các nàng có chết cũng không sao, nhưng nhất định phải đem chủ tử cứu ra ngoài, chủ tử nhất định không thể chết được, bởi vì...

Suy nghĩ, hình như các nàng đã nghĩ ra một phương pháp tốt lắm, hy sinh bốn người các nàng cũng phải cứu một mình chủ tử.

Tuyết Dao chăm chú nhìn xung quanh, sau đó bắt đầu nhắm mắt lại cảm giác, thực yên tĩnh, sau khi mở mắt, khóe miệng Tuyết Dao hiện lên một đường cong nho nhỏ, nàng nghĩ nàng biết cách làm sao để phá giải rồi.

Tuyết Dao nâng mắt nhìn về phía bốn người, đến khi nhìn thấy ánh sáng khó hiểu, còn có vẻ mặt kiên định kia, Tuyết Dao giật mình, không thể nói rõ cảm giác gì, trong người như có một dòng nước ấm chảy qua, nàng biết các nàng đang suy nghĩ gì.

“Lang Nhị, nơi này có nhạc khí gì không?” Tuyết Dao nhìn về phía Lang Nhị các nàng, đối với các nàng cười tỏ vẻ trấn an.

Mấy người hơi hơi ngạc nhiên, không biết chủ tử muốn làm cái gì, nhưng vẫn khó hiểu nói “Chủ tử, vũ khí của người là tiêu mà, người không nhớ sao?”

“Ách, căng thẳng nên quên” Tuyết Dao bình phục lại cảm xúc, cúi đầu sờ trên người, quả nhiên có một cây tiêu, Tuyết Dao cầm lên, liền bắt đầu đặt ở bên miệng, thổi vài cái âm, liền bắt đầu thổi một làn điệu triền miên.

Tuyết Dao không biết thổi làn điệu gì sẽ có ích, nàng trước hết thổi một khúc hết sức triền miên mang tên “Tĩnh say”, Tuyết Dao thổi thổi, liền nhắm mắt lại, giống như hoàn toàn lâm vào ý cảnh trong thủ khúc, dùng toàn thân toàn tâm đi cảm thụ, thổi nhạc khí, cảnh giới cao nhất của âm nhạc đó là dung nhập tâm hồn vào trong hủ khúc mình thể hiện, làm cho làn điệu có linh hồn, tin tưởng hoa cũng có thể cảm giác được.

Khi Tuyết Dao thổi tiếng tiêu, Lang Nhị các nàng đều vô cùng khiếp sợ, nhạc khúc này duy mỹ như vậy, liền ngay cả những người không hiểu nhạc khúc như các nàng cũng cảm thấy không tự chủ được say mê, tâm hồn đều đang run rẩy.

Trong Nhã các của Quỷ cốc

Tâm Mặc Cốc Mộc Huyền không chịu được chế run lên, đôi mắt sáng như băng tuyết hiện lên ánh sáng phức tạp, tay hần run lên khiến quần cò trong tay đi nhảm một bước.

“Cốc chủ, một quân sai, từng bước sai” Quỷ Nam nhìn đôi tay thon dài như ngọc của cốc chủ vừa mới run lên, nhắc nhở nói, công lực của hần tự nhiên không thể so với cốc chủ, cho nên tiếng tiêu xa xa kia tự nhiên không có nghe được, nghĩ đến cốc chủ chính là tùy tâm một chút, liền mở miệng nghiêm túc nói.

“Quỷ Nam, từng bước sai, chưa chắc toàn bộ sai, có khi có thể cho ra một kết quả không nghĩ tới” Mặc Cốc Mộc Huyền thâm ý nói, tiếng nói kéo dài triền miên, mà khóe hơi cong kia của hần, giống như chứa tất cả phong hoa.

“Cốc chủ,thuộc hạ chịu thua,người thật sự là thần nha” Quý Nam nhìn bàn cờ trong tay cốc chủ nháy mắt đảo ngược tình thế,sự thật là cốc chủ thắng.

Mà Mặc Cốc Mộc Huyền cũng chỉ dùng ngón tay thon dài trắng nõn cầm quân cờ lên,nhìn quân cờ,cả người giống như nhiễm ánh sáng của ngọc ám.Ở nơi nào đó trong rừng,trên vách núi

Nam tử mặc áo đen đội đầu lạp nghe nhạc khúc kia xa xa truyền tới,tay hơi hơi nắm chặt,hướng phương hướng kia xoay người nhìn lại.

“Cung chủ,làm sao vậy?” Tả hộ pháp nhìn đến hơi thở toàn thân của cung chủ có chút thay đổi,nhú mi nghi ngờ hỏi.

Sau một lúc lâu,nam tử mặc áo đen đội đầu lạp mới xoay người,lắc lắc đầu,nhọt nhọt nói “Không có việc gì,đi thôi” điều hần suy nghĩ,hần chắc là suy nghĩ sai rồi,nữ đế sao có thể là người phong nhã như vậy.

Lại nói,Tuyết Dao nhìn bụi hoa đều nhún lại,gióng như cũng say mê trong đó,có chút dờ khóc dờ cười,điều nàng muốn không phía hiệu quả như thế.

Đôi mắt hơi mị mị,Tuyết Dao đem làn điệu biến đổi,thay đổi một thủ khúc khác bi thương khác “Chôn bạc”,nhảy mắt bầu không khí biến đổi,mới vừa rồi còn làn điệu còn triền miên tận xương biến đổi thành đau buồn ưu thương,gióng như dẫn người nghe tiến vào sự tịch mịch bất đắc dĩ trong đó,bốn phía bi thương,chỉ biết giữ nước mắt trong lòng,than nhẹ ly biệt.

Thôi thôi,Tuyết Dao hình như nhớ ra điều gì đó,trong mắt toát ra cảm giác hoài niệm tang thương, làm cho tiếng tiêu của nàng dường như cũng lây nhiễm hơi ức xa xưa.

Trong núi rừng,tại Huyền Nhai

Áo đen Tả (trái) hộ pháp nhìn thấy cung chủ đang đập không mà bay bỗng nhiên lại rơi xuống đất, có chút nghi hoặc, hôm nay cung chủ rút cuộc làm sao vậy?

Nam tử mặc áo đen đội đầu lạp trong mắt hiện lên ánh sáng sâu thẳm,đăm chiêu suy nghĩ, hần chẳng biết tại sao,hần nghe giai điệu truyền đến từ đằng xa xa kia, thậm chí cảm thấy một sự bi thương.

Tả hộ pháp nhìn cung chủ bước đi đến phương hướng là nơi vào Quý cốc kia, trong lòng mắt hiện lên sự kinh ngạc,thấy không ổn,liền vội vàng mở miệng hô “Cung chủ,bọn thuộc hạ vẫn đang chờ cung chủ”.

Trong con mắt sâu không thấy đáy của nam tử mặc áo đen đội đầu lạp hiện lên nhẹ nhẹ gọn sóng,khóe miệng hơi hơi gọn lên một cái độ cong,nói “Đi thôi” liền đem giai điệu vừa mới nghe cố ý bỏ qua.

Lại nói Tuyết Dao sau khi thôi “Chôn bạc”,nhìn bụi hoa,hoa kia giống như cũng bi thương theo,đều cúi nụ hoa.

Mắt thấy thời gian đang dần trôi qua,trong lòng Tuyết Dao hơi vội,giai điệu liền biến đổi thành “Thập diện mai phục”,không khí tràn ngập sự xơ xác tiêu điều.Khi thôi làn điệu này,Tuyết Dao phải cố gắng tập trung,nàng phải tạo ra không khí xơ xác tiêu điều,nàng phải dùng âm không chế,thực hao phí sức lực.

Tuyết Dao nhìn bụi hoa kia dường như cũng cảm nhận được sự nguy hiểm xung quanh,thế nhưng chậm rãi tách ra hai bên,để xuất hiện một con đường.

Trong lòng Lang Nhị các nàng đã không thể dùng sự khiếp sợ để hình dung,giai điệu này làm cho sau lưng các nàng đều phát lạnh,thậm chí có loại cảm giác mao cốt từng thiên*

*mao cốt từng thiên:lông tóc dựng đứng,chỉ sự vô cùng sợ hãi

Tuyết Dao không thể dừng lại,chỉ thấy nàng dùng ánh mắt ra hiệu với Lang Nhị các nàng,Lang Nhị lập tức hiểu ý,đi theo Tuyết vượt qua con đường bụi hoa,con đường này nói nhanh không nhanh chậm không chậm,chính là Tuyết Dao cảm thấy thể lực của chính mình chống đỡ không nổi nữa, cái trán tràn đầy mồ hôi, rất hao phí tâm thần, nhưng nàng biết không thể dừng lại,một khi nhả ra,các nàng đều phải bỏ mạng ở chỗ này.

Tuyết dao bắt buộc chính mình phải tiếp tục dùng âm không chế.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ Bá Khuyên Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Được cứu giúp

Cho đến khi cửa cơ quan quý đệ cuối cùng được xông qua, Tuyết dao che lồng ngực mình,trong đầu đã một mảnh hỗn độn, trước mắt giống như cái gì đều không thấy rõ,cho dù ngực bởi vì đau đớn do vết đao ở ngực, nhờ đau đớn cũng khiến cho nàng tỉnh táo một chút,nhưng vừa nghĩ tới bốn người vì cứu nàng mà đâm mình ở từng cửa cơ quan, liền buộc mình nhất định phải cố gắng chống đỡ.

“Phốc” Tuyết Dao lập tức té trên mặt đất, miệng phun máu tươi, ngẩng đầu nhìn, đến khi nhìn thấy cảnh sắc trước mắt, khóe miệng gợi lên một cái ý cười nhợt nhạt, nằng rớt cuộc vào được Quý Cốc.

Khi ánh mắt Tuyết Dao chuẩn bị đóng lại, lỗ tai run lên, nằng hình như nghe thấy một bước chân nhẹ, cố gắng hết sức mở mắt, Tuyết Dao nhìn đến một đôi giày trắng, còn có một vạt áo dài màu trắng, phía trên thêu một đóa hoa mai, hần đi tới gió thổi kèm theo từng trận hương hoa mai, khiến cho người cảm thấy từng vui vẻ thoải mái.

Nhưng hần lại đứng xa xa cách nằng vài bước, bóng dáng dừng lại, không hề tiếp tục đi về phía trước, Tuyết Dao ngã trên mặt đất, nằng không nhìn thấy khuôn mặt của hần, nhưng nằng có thể đoán đây là một nhân vật tuyệt thế, hơi thờ như có như không.

Tuyết Dao dùng sức cắn đầu lưỡi mình, làm cho sự đau đớn kia khiến mình tỉnh táo, nằng tuyệt đối không thể ngã xuống, Tuyết Dao dùng cả hai tay, lê về phía trước, gian nan di chuyển từng chút một, trong mắt là sự cố chấp, nằng tự nói với mình nhất định phải kiên trì.

Cho đến khi đi chuyển tới dưới chân nam tử, Tuyết Dao dùng đôi tay đầy máu nắm chặt vạt áo nam tử, cố hết sức ngẩng đầu, nhưng chỉ có thể lờ mờ nhìn thấy ngọc bội màu trắng bên hông nam tử, trên mặt giống như có khắc hai chữ “Mặc Cốc”.

“Cầu người, cứu các nằng, cầu người...” Nói một nửa, rớt cuộc Tuyết Dao không chống đỡ được liền hôn mê.

Đôi mắt như băng tuyết của Mặc Cốc Mộc Huyền hiện lên một ánh sáng nhợt nhạt, bên trong chứa gọn sóng sâu kín, cuối cùng hần vẫn là thờ dài một tiếng, đem cô gái trước mắt ôm lấy, đi đến phòng ở.

“Cốc chủ, người?” Quý Nam nhìn cốc chủ thế nhưng ôm một cái nữ tử bản hề hề không rõ khuôn mặt, miệng há thật to, hần không ngừng nháy hai mắt của mình, sợ mình nhìn lầm rồi, cốc chủ vĩ đại của bọn họ cho tới bây giờ không gần nữ sắc, lại có tính thích sạch sẽ rất nặng, hần thực nghi ngờ đây không phải cốc chủ của bọn họ.

“Quý Nam, đem bốn người trong cơ quan kia cứu ra” Mặc Cốc Mộc Huyền ánh mắt sâu kín nhìn về phía Quý Nam, đạm mạc mở miệng nói.

“Vâng, vâng” Quý Nam giật mình gật đầu, sau đó vô thức bước ra bên ngoài, bất ngờ va vào cửa, đau đớn nhăn nhó hần, những điều hần vừa nghe đến đều là sự thật.

Quý Nam nhìn phía chân trời đã trở nên trắng, xác định mặt trời là mọc từ đằng đông, lúc này mới cất bước đi ra cơ quan, mệnh lệnh của cốc chủ hần nhất định phải tuân theo, tuy rằng cốc chủ nói cái gì mà quy củ trong cốc không thay đổi, nhưng mọi người đều biết lời nói của cốc chủ chính là quy củ.

Mặc Cốc Mộc Huyền nhìn miệng vết thương trước ngực Tuyết Dao, còn có tay bị xước, ánh mắt như băng tuyết hiện lên ánh sáng đen tối, chợt lóe rồi biến mất, đôi môi lạnh lùng của Mặc Cốc Mộc Huyền khẽ mím lại, lẳng lặng xử lý miệng vết thương của Tuyết Dao.

Sau khi xử lý tốt miệng vết thương của Tuyết Dao, Mặc Cốc Mộc Huyền liền lẳng lặng nhìn cô gái trước mắt, nằng lúc này bản hề hề căn bản không nhìn rõ khuôn mặt thật, hần cũng không rõ vì sao, vì sao lại ngoại lệ cứu nằng, là bởi vì ngoại tiêu bên hông nằng sao? Ba khúc nhạc khác nhau khác hần với những khúc nhạc hiện thời kia khiến cho tim hần hơi hơi gọn sóng, nữ tử dường như có sâu xa truyện xưa, nếu không sẽ không thổi ra một khúc nhạc linh hồn giao hòa như vậy.

Hần từ trước đến nay luôn làm việc theo cảm xúc, ban đầu chỉ chỉ tò mò muốn nhìn người kia là ai, không nghĩ tới nằng vừa mở miệng là yêu cầu hần cứu các nằng, lại không cầu cho bản thân, lần đầu tiên có nữ tử như vậy khiến cho hần hơi rung động.

Tuyết Dao đắm chìm trong giấc mơ của mình, cảm thấy được một không gian hỗn loạn, có một bóng dáng ôn nhu đang ở chăm sóc nằng, cảm thấy thực ấm áp thực an tâm, hình như có thể ngửi thấy mùi hương của hoa mai. Nằng nghĩ muốn mở to mắt xem người này là ai, nhưng vô luận nằng cố gắng như thế nào, luôn luôn là một mảnh hỗn độn.

“Người đã đến rồi” đột nhiên đang ở trong hỗn độn, nằng nghe được một tiếng nói, bất ngờ khiến cho tâm nằng run lên, giọng nói lạnh như băng, tràn đầy hơi thở lạnh lẽo.

“Người là ai?” Tuyết Dao hỏi.

“Người đang ở trong mộng, người là ta, ta là người” Tuyết Dao nhìn sương khói trước mắt tan đi, hiện ra hình dáng một nữ tử, một thân váy dài lê đất màu đen có hình phượng hoàng đỏ, thân hơi thờ thanh nhã cao quý, khuôn mặt tuyệt mỹ không có một chút cảm xúc, chỉ cần nhìn cũng cảm thấy sự lạnh lẽo thấu xương, nữ tử như vậy không nghi ngờ là vô tình.

Tuyết Dao nhủ mi không nói, nằng không biết cô gái trước mắt rớt cuộc là ai, cũng không biết vì sao nằng lại đến trong mộng của mình, người là ta, ta là người là ý gì?

“Người là chủ nhân của khối thân thể này” Tuyết Dao bình tĩnh nhìn cô gái trước mắt này, lời nói khẳng định.

“Không tồi, về sau người liền giúp ta sống sót, nhất định phải sống sót” giọng nói của nữ tử bỗng trở nên bén nhọn vô cùng, giống như cát chứa nhiều lửa thối khô.

“Chẳng lẽ là người mang ta đến?” Tuyết Dao mím môi lạnh lẽo, người khác xuyên qua đều thật là tốt, nhưng tại sao nằng xuyên qua lại ở trong tình huống nguy hiểm như vậy, làm cho nằng cảm thấy phát điên, nếu không phải nhờ có những trải qua ở kiếp trước, không chừng nằng đã chết trong lúc chạy trốn, được đầu thai một lần nữa.

“Là ta, cũng không phải là ta, một ngày nào đó người sẽ biết, chỉ có người mới có thể thay đổi mọi thứ” nữ tử giống như nhớ tới cái gì, trong đôi mắt lãnh khốc tà mị hiện lên một tia nhu hòa.

“Ha ha, người thật đúng là xem trọng ta, ta cũng chỉ là một nữ tử bình thường, người để cho ta tới đây, ta có thể làm được cái gì?” Giọng nói Tuyết Dao rất nhẹ rất mềm, nhưng người quen biết nàng lại biết trong giọng nói mềm nhẹ ấy lại chứa sự sắc bén.

“Nếu người mà bình thường, trên thế gian liền không có thiên tài, nhớ kỹ ta tên là Công Ngọc Hàn Tuyết, về sau đó là người” nữ tử nhìn Tuyết Dao, đôi mắt có chút nóng rực, giống như đem tất cả hy vọng đều đặt trên người Tuyết Dao.

“Người nên biết, không ai có thể ép ta, ta có thể lựa chọn nhận, cũng có thể lựa chọn không nhận” ý tứ là nàng có thể lựa chọn chấm dứt sinh mệnh của khô thân thể này, sau đó nàng sẽ được đầu thai lần nữa.

“Không, không, người không thể làm như vậy, nơi này nam tôn nữ quý, chế độ một nữ nhiều phu, là thế giới tốt nhất” phía sau nữ tử đột nhiên có một tia ánh sáng, nàng quay đầu vừa thấy, đôi mắt trần động, sau đó quay đầu nói với Tuyết Dao “Khi ta không ở đây, cầu người giúp ta, cuộc sống về sau của ta là toàn bộ thuộc về người, ta phải đi, ta chỉ là khôn bỏ xuống được một việc, người giúp ta, chỉ một việc này...” Nữ tử đột nhiên sửa lại giọng nói âm u lạnh lẽo, hèn mọn cầu xin, nhưng còn chưa nói xong, cả người đã bị ánh sáng chiếu vào, tiêu tán.

Trong không khí hình như còn lưu lại hơi thở cổ chấp của nàng kia, trong lòng Tuyết Dao thờ dài, mở miệng nói “Chỉ cần không vi phạm nguyên tắc, không giết người phóng hỏa, ta sẽ giúp người hoàn thành” Sau khi nói xong, nàng kia hình như yên tâm, hơi thở cũng hoàn toàn tiêu tán.

Đầu Tuyết Dao hơi có chút phát đau, nàng kia còn chưa nói xong chuyện nàng không bỏ xuống được là chuyện gì, ai, thôi, về sau có lẽ chính nàng sẽ tự phát hiện đi.

Công Ngọc Hàn Tuyết, thân phận ở thế giới này rốt cuộc là gì? Về sau nàng sẽ trở thành Công Ngọc Hàn Tuyết, tên Tuyết Dao này liền quên đi thôi!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ Bà Khuyên Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Hình ảnh trong mộng

Mặc Cốc Mộc Huyền dùng khăn nhẹ nhàng lau mồ hôi trên trán của Công Ngọc Hàn Tuyết, nhìn sắc mặt nàng vẫn tái nhợt, cũng không biết nàng đang mơ thấy điều gì.

Công Ngọc Hàn Tuyết vẫn ở trong mộng hỗn độn chìm nổi, nàng cảm giác hình như mình vẫn đang bay, cũng không biết cỡ thế bỗng bênh bao lâu, nàng đột nhiên đi tới một cái băng diện dưới nước, kỳ quái là nơi này tất cả đều là băng, thực xa hoa, lại lộ ra một bầu không khí quý dị. Nàng rõ ràng đang ở trong mộng, nhưng vì sao nàng lại cảm thấy lạnh thấu xương đâu, nhìn qua những bức tường băng, Công Ngọc Hàn Tuyết nhìn thấy hình dáng của mình, trong lòng kinh hãi, thế nhưng nàng nhìn đến là hình dáng của chủ nhân Công Ngọc Hàn Tuyết của thân thể này, không phải bộ dáng kiếp trước của nàng.

Chẳng biết tại sao, nàng giống như cảm thấy được có cái gì đang dẫn dắt nàng đi về phía trước, hoa băng, bàn băng, cốc băng, có thể nói nơi này là cung điện được tạo thành từ băng.

“Àm” Dưới chân của Công Ngọc Hàn Tuyết đột nhiên mở ra một cái cửa băng, Công Ngọc Hàn Tuyết không hề phòng liên rơi xuống.

“A” Công Ngọc Hàn Tuyết ôm đầu bị đầu do vừa bị va đập, ảo não đứng dậy, đây là nơi quý quái nào, đi tới đi lui còn có thể rơi xuống.

Nàng ngẩng đầu nhìn quanh bốn phía, đến khi nhìn thấy một hàng ngọn nến được sắp xếp theo thứ tự, trong lòng chấn động, lông mi run rẩy, Công Ngọc Hàn Tuyết lập tức đứng dậy đi đến chỗ đó, nhìn những ngọn nến kia, là thật, vẫn đang cháy, nhưng sau thời gian một lúc lâu, độ dài ngắn của ngọn nến vẫn như vậy, thật sự là quái dị, tự nhiên trong lòng nàng có một cảm giác khó nói lên lời, trong đầu có một chút ký ức vụn vặt, nhưng khi muốn suy nghĩ kỹ, thì lại không có cách nào nghĩ thêm được điều gì.

Nơi này rõ ràng là nơi lạnh lẽo, nhưng ngọn nến vẫn có thể cháy.

Đúng lúc này, ở phía trước xuất hiện một cái cửa băng vàng ngọc khắc hoa, ánh sáng rực rỡ chói mắt như vậy, Công Ngọc Hàn Tuyết không chịu không chế đã hướng cánh cửa bước đến, tâm Công Ngọc Hàn Tuyết càng cảm thấy không bình tĩnh, nháy nháy mắt mãnh liệt, dường như có chuyện gì sắp được hé mở.

Công Ngọc Hàn Tuyết nhìn cánh cửa kia, trong lòng cảm thấy vô cùng rung động, nàng hít một hơi thật sâu bờ mi dài cũng theo đó hơi run run, đôi mắt như mặt hồ phẳng lặng hiện lên một chút gợn sóng, Công Ngọc Hàn Tuyết theo thói quen vừa lật hai tay, cổ tay chuyển một cái, hoa tường vi bay ra khỏi ống tay áo, bắn về phía cửa lớn, chuỗi hoa vừa bay qua, cửa cũng từ từ mở ra.

Lúc này Công Ngọc Hàn Tuyết mới hoàn hồn, giật mình nhìn hai tay của mình, hoa tường vi này là vũ khí kiếp trước của mình ở hiện đại, mọi người đều

biết nàng yêu hoa tường vi, lại không biết nàng là ám dạ tường vi, bởi vì những người gặp qua mặt thật của nàng đều đã chết rồi.

Không ngờ rằng, nàng vừa làm động tác theo thói quen, lại thật sự có thể phóng ra hoa tường vi.

Công Ngọc Hàn Tuyết kéo làn váy dài, bước đi về một hướng không biết tên, toàn bộ băng điện chỉ nghe thấy tiếng hít thở và tiếng bước chân nhẹ nhàng của nàng, kỳ ảo nhưng trống trải khiến người ta có cảm giác run sợ.

Khi Công ngọc Hàn Tuyết đến gần cửa, nhìn cảnh tượng trước mắt, đột nhiên cảm thấy hô hấp như dừng lại, nếu không phải lực khổng lồ chế bản thân của nàng mạnh mẽ, nàng có thể đã đặt mông ngồi dưới đất rồi. Nàng không dám tin nhìn cảnh tượng trước mắt, nếu nơi vừa này gọi là băng điện, thì nơi này phải gọi là băng ngục, trên tường là các loại xích đan xen vào nhau, còn có roi da, đây quả thực là hình cụ* mà !

*hình cụ: những dụng cụ dùng để tra tấn người, súc vật.

Mà chính giữa nơi này lại có một cái ao thật to, trên mặt vẫn còn đang phun nước, nhưng không phải nước bình thường trong suốt mà là nước có màu xanh lục, Công Ngọc Hàn Tuyết đến gần, đến khi cúi đầu nhìn xuống, đôi mắt khiếp sợ mở thật to, đây là ?”

Ở trong ao này có một khối băng thật to đang chuyển động, bên có một nam tử đang bị đóng băng, nếu như bỏ qua đôi mắt quý dị chảy máu của hắn, thì tuyệt đối đây được coi là một mỹ nam khuynh quốc, có thể hình dung bằng từ điển đảo chúng sinh, mắt phượng kết hợp với lông mi thật dài, bên dưới khóe mắt bên trái là một khóa lệ chi*, da như bạch ngọc, trên tai của hắn còn đeo vòng tai màu xanh nhạt, vạt áo mở rộng, lộ ra xương quai xanh nõn nà kêu gọi, nam tử như vậy không thể nghi ngờ phải gọi là yêu tinh, nếu còn sống sẽ trở thành kẻ gây tai họa cho thiên hạ, khiến người hồn xiêu phách lạc.

*khóa lệ chính là ruồi son

Công Ngọc Hàn Tuyết thương tiếc lắc đầu, đáng tiếc nha, nam tử này vừa nhìn là biết đã chết, sau đó còn bị người phong ấn ở trong băng, nàng cũng chỉ có thể coi trở thành tác phẩm nghệ thuật để thưởng thức.

Công Ngọc Hàn Tuyết vừa muốn đứng dậy, đột nhiên Băng điện nổi lên một trận gió lớn, các loại dây xích cùng roi trên tường bắt đầu rung động, phát ra thanh âm loảng xoảng. Trong lòng Công Ngọc Hàn Tuyết cả kinh, nào này sao lại có gió, mà đợi đến khi nàng cúi đầu nhìn xuống một lần nữa, trên xương tý bà của nam tử có hai cái xiềng xích, đó là do xô xuyên qua xương tý bà mà xuất hiện, việc này là đau đớn và tàn nhẫn cỡ nào, sợi xích kia là lấy từ trong ao ra, xích trên người nam tử vừa của động, sợi xích trên tường cũng ào ào rung động theo.

Công Ngọc Hàn Tuyết giống như bị mê hoặc vậy, lấy nhẹ nhàng đụng vào nam tử kia, mang theo tình cảm thương tiếc, nhẹ nhàng vuốt ve khooid băng kia, chẳng biết tại sao, mắt nàng tràn ra một giọt nước mắt, nam tử kia đột nhiên như có ý thức, trong mắt tự động chảy huyết lệ (nước mắt màu đỏ như máu).

“A” Tay Công Ngọc Hàn Tuyết tê rần giống như bị điện giật, mà lúc này lòng nàng đập vô cùng nhanh, không khống chế được, cảm giác của nàng mãnh liệt như vậy, tim dường như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, Công Ngọc Hàn Tuyết đứng không vững nữa, ngồi chồm xuống, lấy tay che ngực, nhìn mỹ nam trước mắt, cái trán không ngừng đổ mồ hôi, thân thể có chút run rẩy, nàng lại cắn răng chịu đựng, toàn thân đều đang đau đớn.

“Cứu ta” Trong không khí đột nhiên vang vọng hai chữ này, truyền vào trong tai của Công Ngọc Hàn Tuyết, quanh quẩn trong đầu nàng không chịu đi.

“A, không cần” Công Ngọc Hàn Tuyết đột nhiên hoảng sợ ngồi dậy, không ngừng thở mạnh, ngực đang đau đớn nhấc nhờ nàng vừa rồi dường như không phải là mơ, cảm giác thân thể lạnh lẽo, nàng mới nhận ra, cả người nàng ra mồ hôi lạnh, vừa này nàng như cảm thấy mình sắp chết vì khó thở.

“Gặp ác mộng ?” Đột nhiên một giọng nói trong trẻo du dương vang lên, Công Ngọc Hàn Tuyết bất chợt quay đầu lại, trông mắt hiện lên sự kinh diễm, một nam tử mặc áo trắng đang ngồi trước bàn, đôi tay thon dài như ngọc đang cầm một quyển sách, cử nhân nhạt nhìn nàng, lông mi thật dài che khuất đôi mắt đang chiếu ra hình ảnh của nàng, cả người hắn nhìn thật cao nhã tuyệt luân, giống như tiên nhân trên chín tầng trời cao, con ngươi thanh khiết hiện lên một thứ ánh sáng rực rỡ, nam tử như vậy khiến cho người khác không tự chủ cảm thấy thoải mái.

Công Ngọc Hàn Tuyết dần dần bình phục tâm trạng, lúc này mới hoàn hồn, đến khi nhìn thấy ngọc bội bên hông hắn, hơi nhếch môi, sau đó nhợt nhạt mở miệng “Là người đã cứu ta, cảm ơn”.

Đôi mắt Mặc Cốc Mộc Huyền hơi nheo lại, ánh sáng tràn đầy, khóe môi mỉm cười, dường như ôn nhu vô hại, thần nhiên nói “Mấy người kia đã được sắp xếp nghỉ ngơi, quy củ của Quý cốc là người tự tiện xông vào Quý cốc sẽ bị Quý lâu giết chết, có thể nói cho dù các người tránh được các loại cơ quan trận pháp của Quý cốc cũng không thoát được các loại hình phạt của Quý lâu”.

Trong lòng Công Ngọc Hàn Tuyết không nén được kinh hãi, nhũn mảy lại, trong mắt lóe lên ánh sáng không rõ, nàng biết nam tử này hiển nhiên là người đứng đầu nơi này, nếu không sẽ không nói chuyện cùng nàng văn đàm phong khinh* như vậy, mà hắn có thể cứu các nàng, tự nhiên có năng lực có thể buông tha các nàng.

*văn đàm phong khinh: nhạt như mây nhẹ như gió, chỉ sự bình thản, nhẹ nhàng, không có gì lo lắng hay sợ hãi

Hắn nói như vậy rốt cuộc là vì cái gì, mà nàng biết các nàng cũng không có chỗ đặc biệt gì, kia chỉ có thể là hắn phát hiện cái gì đó hắn cảm thấy hứng thú người hoặc là vật.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ Bá Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Ở chung

Công Ngọc Hàn Tuyết nhìn nam tử trước mắt, trong lòng mắt hiện lên sự thần nhiên dao động, nàng cũng sẽ không tự kỷ cho rằng nam tử này yêu nàng, lần đầu tiên nàng xuất hiện trước mắt hắn trong bộ dáng bản thủ, còn có trong mắt nam tử này cũng không có tình cảm gì, nếu có cũng chỉ là sự thần nhiên gọn sóng hoặc là nên nói là hứng thú thì thích hợp hơn.

Mà nàng nhất định phải bảo vệ các nàng, chẳng vì nhóm Lang Thần, còn là vì con đường tương lai phía trước chưa biết kia, nàng nhất định phải còn sống, chỉ còn sống mới có hi vọng, còn có nàng chẳng biết tại sao, trong lòng có một ý nghĩ rất mãnh liệt, nàng phải cứu nam tử như yêu tinh bị đóng băng kia.

Công Ngọc Hàn Tuyết trầm tư một lúc, ánh sáng trong mắt chuyển động, lóe lên ý cười giao hoạt, lấy tay lắc lắc ống tay áo, đối với Mặc Cốc Mộc Huyền nhếch miệng cười nói “Công tử, ngươi đã cứu ta, ta không có cái gì để báo đáp, đành lấy thân báo đáp vậy” nàng thực vừa lòng bộ dáng bản thủ của mình.

Công Ngọc Hàn Tuyết một bên cúi đầu nói xong, một bên dùng khóe mắt quan sát nam tử tựa trích tiên kia, quả nhiên nhìn thấy thân thể của hắn cứng đờ, trong mắt hiện lên một chút không dám tin, còn có một chút hơi hơi xấu hổ, nam tử này có ý tứ, Công Ngọc Hàn Tuyết thâm nghĩ.

Mặc Cốc Mộc Huyền bị lời nói của Công Ngọc Hàn Tuyết làm kinh ngạc đến nỗi thân mình cứng đờ, tay đang cầm sách cũng run lên, hình như không dám tin nàng sẽ nói như vậy, đôi mắt của Mặc Cốc Mộc Huyền hơi nheo lại, chẳng lẽ hắn nghĩ sai lầm rồi sao ?

Nhìn Mặc Cốc Mộc Huyền vừa nãy còn hơi thờ nhẹ nhàng nháy mắt biến thành lạnh nhạt, trong lòng mắt kia có sóng ngầm mãnh liệt, trong lòng Công Ngọc Hàn Tuyết cả kinh, nàng biết nam tử này tuyệt đối không đơn giản, còn lợi hại hơn so với sự tưởng tượng của nàng, hơn thế nữa nàng hiểu được nam tử này tuyệt đối không dễ đối ứng phó, nàng phải sử dụng toàn bộ tinh thần mới được.

Công Ngọc Hàn Tuyết hơi hơi chần chờ, sau đó mở miệng nói “Công tử, ta biết cái dạng này của ta cũng khiến cho ngươi chướng mắt, nhưng cũng không ngăn cản sự hâm mộ của ta đối với ngươi, vừa nãy khi nhìn thấy công tử, ta cảm giác như nhìn thấy thần tiên hạ phàm, trong lòng ta rất kích động, ta có thể dọn nhà, giặt quần áo, nấu cơm, giúp ngươi chăm sóc hải tử, còn có thể cùng ngươi nói chuyện giải sầu, ca hát, khiêu vũ,... Công tử yên tâm, ta cái gì cũng có thể làm được” Khi Công Ngọc Hàn Tuyết nói lời này rõ ràng lời nói cứng nhắc, chứa sự không được tự nhiên, hiển nhiên là chưa có kinh nghiệm nói như vậy bao giờ.

Công Ngọc Hàn Tuyết nhìn Mặc Cốc Mộc Huyền vẫn trầm mặc không nói lời nào, nhất là vẻ mặt bí hiểm của hắn, làm cho nàng không dám phớt lờ, dù sao nàng hiện tại không hiểu biết gì về thế giới này, đối với những người sống ở thế giới này lại càng không có cảm giác nắm trong tay, điều duy nhất nàng có thể làm là dùng tất cả ưu thế cùng năng lực của bản thân làm cho mình có gắng sống sót.

Ngươi này rõ ràng có phong cách như tiên nhân, cao nhã như trích tiên, mới đầu nhìn thì thấy dễ dàng ở chung, nhưng mà lại có một hơi thở cường đại, dùng kinh nghiệm kiếp trước của nàng đến xem, nam tử này tuyệt đối không thể khinh thường.

Nghe Công Ngọc Hàn Tuyết mặt không thay đổi nói xong một đồng điều, rốt cuộc Mặc Cốc Mộc Huyền nhếch khóe miệng, cười nhẹ, tựa như muôn hoa nở rộ, thu liễm lại một thân hơi thở lạnh lẽo cường đại, nháy mắt không khí như được nhiễm ánh nắng ấm áp, hơi thở nháy mắt nhu hòa, khiến Công Ngọc Hàn Tuyết nhìn đều có chút mê man, ni mã, nam tử này cười thật quá có lực sát thương, tâm của nàng không chịu được chế độ đập nhanh vài nhịp.

“Ừ, ta chưa có con, ngươi không cần chăm sóc trẻ con, những chuyện khác Quý Đông sẽ giao cho ngươi” chẳng biết tại sao Mặc Cốc Mộc Huyền lại giải thích đối với nàng, nghe nàng nói sẽ giúp hắn chăm sóc con nhỏ, tâm hắn cảm giác có chút lạnh, hắn không muốn nàng hiểu lầm.

Hơn nữa câu lấy thân báo đáp của nàng hắn cũng không bài xích, tuy rằng hắn biết có lẽ nàng không phải thật lòng.

Đợi đến khi vết thương của Công Ngọc Hàn Tuyết khỏi hẳn, nam tử kia nói Quý Đông sẽ đến nói với nàng việc nàng phải làm, nói thì cứ nói đi, thế nhưng Quý Đông kia lại dùng vẻ mặt quái dị nhìn nàng, nàng không rõ ràng. Nàng muốn gặp mấy người Lang Nhị, nhưng vô luận nàng nói cái gì, Quý Đông đều không đồng ý, nói rằng cóc chủ phân phó rằng nàng hiện tại không thể nhìn thấy các nàng, nàng muốn chất vấn nam tử kia, nhưng nàng biết lúc này nàng không thể chọc giận hắn.

Mấy ngày nay, Công Ngọc Hàn Tuyết tận tâm tận lực làm nha hoàn phục vụ cho Mặc Cốc Mộc Huyền bắt đầu từ mỗi buổi sáng sớm, ngay từ đầu trừ bỏ tắm giặt, nàng cái gì đều làm, giặt quần áo, nấu cơm.

Về sau, nàng chỉ cần nấu cơm cho hắn, những công việc khác nàng không cần làm, lúc bình thường cũng thật rảnh rỗi.

Công Ngọc Hàn Tuyết ngồi ở trên bàn, nhặt rau củ mà có chút không yên lòng, nàng không thích ăn cà rốt, nhưng Mặc Cốc Mộc Huyền mỗi lần đều chọn đồ ăn có cà rốt.

Nhìn Công Ngọc Hàn Tuyết đem rất nhiều đồ ăn lấy ra, Mặc Cốc Mộc Huyền nhíu mày lại, nhẹ nhàng nói với Công Ngọc Hàn Tuyết “Đừng kén ăn” nói

xong, liền gấp một ít rau dưa vào bát cơm của Công Ngọc Hàn Tuyết.

Công Ngọc Hàn Tuyết bữu môi, thực bất đắc dĩ, hần vẫn là như thế này, đến nàng ăn cái gì cũng đều quán, mà nàng cũng không thể phản kháng.

“Người không vui?” Mặc Cốc Mộc Huyền nhìn Công Ngọc Tuyết trầm mặc, lên tiếng dò hỏi, trước kia trong mỗi bữa ăn nàng đều nói nhiều, hôm nay sao lại im lặng như vậy, thấy nàng không vui, tâm hần cũng cảm thấy rầu rĩ theo.

“Đúng vậy không vui, Mộc Huyền ta muốn ăn thịt” mắt Công ngọc Hàn Tuyết sáng quắc nhìn về phía Mặc Cốc Mộc Huyền, giọng nói lạnh lùng. Ở chung hơn nửa tháng, nàng coi như thăm dò được tính tình của hần, kỳ thật hần đối với nàng tốt lắm, nhưng mà chỉ không cho nàng gặp mấy người Lang Nhị, cho nên đôi khi nàng cũng cố tình gây sức ép với hần, mà hần lại cực kỳ nhường nhịn nàng, phần lớn thời gian im lặng không nói, cũng sẽ không nổi giận với nàng, xem như là đối với nàng không tồi.

Nàng cũng không phải không ăn thịt không chịu được, nàng cũng chỉ còn biết dùng phương thức này để bức bách hần, mà mục đích của nàng khi làm việc này chỉ vì muốn có thể được gặp mấy người Lang Nhị.

Mặc Cốc Mộc Huyền buông chiếc đũa xuống, hơi hơi thở dài trong lòng, thời điểm mỗi lúc nàng gọi hần như vậy, ngay cả khi biết nàng có việc nhờ hần, nhưng hần lại thích nàng gọi hần thân mật như vậy.

Mặc Cốc Mộc Huyền dùng tay lau gạt cơm dính ở khóe miệng của Công Ngọc Hàn Tuyết, bất đắc dĩ nói “Tuyết Dao, người ăn nhiều thịt không tốt cho sức khỏe” thân thể của nàng mặc dù hần đã dùng loại thuốc tốt nhất để chữa khỏi, nhưng vết thương vừa mới khỏi chỉ nên ăn một chút đồ ăn nhẹ, không nên ăn những thứ có nhiều dầu mỡ, mà nàng vừa mới ăn ngày hôm qua, hôm nay lại lại muốn ăn.

Lại nói lúc ấy lúc khi Công Ngọc Hàn Tuyết nói ra tên mình, là dùng tên ở hiện đại, nàng không biết thân phận của khối thân thể này, cho nên không thể mạo hiểm... vẫn là dùng tên Tuyết Dao đi.

“Mặc Cốc Mộc Huyền, người nếu không cho ta ăn thịt cũng được, người hãy để ta gặp thủ hạ của ta” Công Ngọc Hàn Tuyết cảm tức nhìn Mặc Cốc Mộc Huyền, trong lòng nàng thực lo lắng, nàng khi tức giận sẽ gọi cả họ và tên của hần, không xác định được tình trạng của các nàng, nàng sẽ bất an.

Mặc Cốc Mộc Huyền có chút bất đắc dĩ, vỗ trán thở dài, nhủ mảy nói “Tuyết Dao, người nếu không tự làm hại sức khỏe của bản thân, ta sẽ cho người thấy các nàng” các nàng bị các cơ quan trong trận pháp gây thương tích rất nghiêm trọng, nếu không phải đây là Quý cốc, đến đại la thần tiên cũng không cứu được các nàng. Hần không cho Tuyết Dao gặp bốn người kia cũng là sợ nàng lo lắng, hần có thể nhìn ra bốn người kia đối với nàng rất quan trọng, cho nên hần mới dùng các loại thuốc tốt nhất của Quý cốc để cứu bốn người kia.

Công Ngọc Hàn Tuyết vừa nghe lời này của hần, trong lòng liền thả lỏng, nàng biết nam tử này là người nhất ngôn cửu đỉnh, lời của hần nói ra nhất định sẽ thực hiện. Trong lòng sau khi suy nghĩ cẩn thận, Công Ngọc Hàn Tuyết lập tức đứng dậy đi đến bên cạnh Mặc Cốc Mộc Huyền, cầm lấy tay hần vui vẻ nói: “Người nói thật chứ?”. Nàng muốn xác định lại lắm nữa, bởi vì mỗi khi nghĩ đến hành động không chút do dự che chở trước người nàng của các nàng, trong lòng nàng luôn rất cảm động, nghĩ muốn đối xử với các nàng thật tốt, vì các nàng không ngại ở trước mặt Mặc Cốc Mộc Huyền làm một nữ tử mềm mại.

Nàng vừa tới thế giới này, các nàng là người đầu tiên làm bạn bên nàng, cho nên lúc này người nàng tín nhiệm nhất là Bát lang thần, nhưng không biết mấy người Lang Nhất các nàng sao rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ Bá Khuyên Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Say mê

Mặc Cốc Mộc Huyền cảm giác được Công Ngọc Hàn Tuyết cầm lấy tay của mình, cảm giác từ đôi tay mảnh khảnh ấy khiến lòng hần run lên, độ ẩm từ tay nàng giống như có thể chạm đến trái tim của hần. Nhìn đôi mắt long lanh như hồ nước mùa xuân, một cái nháy mắt một nụ cười, đều rung động lòng người.

Trong lòng vừa nghĩ, tay Mặc Cốc Mộc Huyền đã ôm hông của Công Ngọc Hàn Tuyết, ôm nàng vào trong lòng mình, động tác cẩn thận, chưa bao giờ có một nữ tử có thể khiến hần chú ý như vậy, nàng thật đặc biệt, khiến hần có đôi khi không biết làm thế nào cho phải, dường như đã quen biết từ rất lâu rồi, là sự dẫn dắt từ linh hồn.

Công Ngọc Hàn Tuyết không nghĩ Mặc Cốc Mộc Huyền đột nhiên ôm lấy nàng, cơ thể mất thăng bằng, bị Mặc Cốc Mộc Huyền ôm vào trong ngực của hần, mà nàng cũng đặt mông ngồi trên đùi Mặc Cốc Mộc Huyền. Nhìn hần thật gần, nàng cảm thán nam tử này thật cứ như là đứa con được sủng ái của trời vậy, tuy rằng nhìn nhiều đã miễn dịch, nhưng lúc này bị đôi mắt thâm tình của hần nhìn, trái tim bỗng đập lồi nhịp, có cảm giác một sự quen thuộc như từ trong linh hồn, làm cho những hành vi của nàng không không chế được.

Hần vốn nên lạnh nhạt như thế, vậy mà vì nàng mà làm cho đôi mắt nhiễm một loại ám trầm lốc xoáy, đôi mắt thanh khiết chứa một loại tình cảm ấm áp sâu lắng, giống như muốn đem nàng cuốn vào.

Mặc Cốc Mộc Huyền luôn cảm thấy dù nàng đang ở trong ngực hắn, nhưng lại giống như cách hân thật xa xôi. Bỗng suy nghĩ vừa chuyển, tay trái hắn nhẹ nhàng nắm hông nàng, tay phải giữ cái ót của nàng, cúi người hôn lên đôi môi như cánh hoa của nàng, nụ hôn của hắn mềm nhẹ, một chút một chút thăm dò đôi môi ngọt ngào của nàng, xúc xạo khắp khoang miệng.

Giọng nói thanh nhuận ôn nhu của Mặc Cốc Mộc Huyền giữa đôi môi vang lên “Tuyệt Nhĩ”, tiếng nói thì thảo còn có một chút thờ dài thật sâu, trong lúc này bất chợt, hắn giống như linh hồn đã có một cảm giác viên mãn.

Đôi mắt của Công Ngọc Hàn Tuyết lúc này như sương mù, xinh đẹp say lòng người, đến khi đợi nàng sắp không thở được, Mặc Cốc Mộc Huyền mới buông nàng ra, chuyển sang mềm nhẹ ôm lấy, từ từ vớt ve sau lưng của nàng, giúp nàng dễ thở.

Mặc Cốc Mộc Huyền cười nhẹ, sau đó sờ sờ sợi tóc mềm mại của Công Ngọc Hàn Tuyết, nghĩ chỉ muốn ôm nàng như vậy, mà sự xinh đẹp say lòng người vừa này cũng chỉ bày ra vì hắn.

Công Ngọc Hàn Tuyết nhẹ nhàng tựa đầu vào bả vai của Mặc Cốc Mộc Huyền, hơi hơi thờ dốc, cảm nhận sự che chở nhẹ nhàng của Mặc Cốc Mộc Huyền, nàng nhắm mắt lại che dấu tình cảm trong mắt mình. Nàng thật ra là một người lý trí, nàng không phải là loại tiểu nữ sinh ngây thơ, sẽ đắm chìm trong tình yêu. Nàng biết vị trí hoàn cảnh cùng thế giới nàng ở đã không phải là hiện đại, hơn nữa hình như khối thân thể còn có rất nhiều rắc rối đang chờ.

Nếu như không có những điều này, nàng có lẽ sẽ đồng ý sống ở trong này cùng một chỗ với hắn, đáng tiếc, tất cả mọi việc trong tương lai đều không thể biết trước được, nàng sẽ nhất định phải rời đi. Chỉ có nắm giữ hết tất cả mọi thứ trong tay, thì mới có thể nắm giữ vận mệnh của mình, mà không phải bị động thừa nhận. Nàng chỉ có thể thờ dài trong lòng, cũng không thể bày tỏ suy nghĩ của mình đối với Mặc Cốc Mộc Huyền, nàng không biết hắn có thể chấp nhận cho nàng rời đi hay không?

Rất nhiều kỹ năng để rèn luyện thân thể của kiếp trước, nàng cũng chỉ có thể lén lút luyện tập, không muốn Mặc Cốc Mộc Huyền biết mà có điều gì nghi ngờ đối với nàng.

Đối với hắn, nàng vẫn còn chút áy náy, bởi vì nàng có thể thấu hiểu tình cảm trong mắt hắn, đáng tiếc nàng không thể đáp trả lại tình cảm tương tự như thế cho hắn, không phải là không thể, mà là nàng không cho phép lòng mình ở chỗ này. Nàng tự nói với mình, Mộc Huyền, nếu có một ngày ta có thể nắm giữ vận mệnh của mình, ta quay lại, ngươi còn muốn ta hay không?

Từ lúc ở thế giới kia nàng đã biết, nếu nguy hiểm lúc nào cũng chờ đợi nàng, chẳng sợ nàng mong muốn buông bỏ tất cả mọi thứ, muốn hạnh phúc, cũng khó khăn, không những thế còn có thể khiến cho người bên cạnh mình gặp nguy hiểm. Nàng chỉ biết cho dù là hiện đại hay thế giới này, chỉ có một con đường duy nhất cho nàng lựa chọn, đó là cường đại đến nỗi có thể diệt trừ hết nguy hiểm.

Nghĩ đến đây, Công Ngọc Hàn Tuyết dùng tay ôm chặt cổ Mặc Cốc Mộc Huyền, đối với hắn, nàng đúng là vẫn còn lưu luyến, nàng vốn không phải là người như thế, nhưng hắn lại cho nàng một sự quen thuộc kích động đến từ trong linh hồn, cho nên nàng nguyện ý tin tưởng thân cận hắn. Nhưng đã sắp tới thời gian chia ly, nửa tháng này, không chỉ chuyên môn làm bạn bên cạnh hắn, mà nàng cũng sẽ lợi dụng tất cả các cơ hội để tìm được cửa ra khỏi cốc. “Mộc Huyền, ngươi không phải vẫn cảm thấy thực hứng thú đối với điệu múa của ta sao? Ta múa cho ngươi xem được không?” Công Ngọc Hàn Tuyết điều chỉnh lại thật tốt cảm xúc của mình, lúc này mới ôn nhu nói với Mặc Cốc Mộc Huyền.

Đôi mắt thanh khiết của Mặc Cốc Mộc Huyền hiện ra nhiều ánh sáng lấp lánh, ôn nhu nhẹ nhàng nói “Không phải vẫn luôn không muốn múa cho ta xem sao? Tại sao hôm nay lại ngoại lệ vậy?”

Công Ngọc Hàn Tuyết thường thức sợi tóc của Mặc Cốc Mộc Huyền, cười cười trả lời “Bởi vì hôm nay ta vui vẻ, cho nên thưởng cho ngươi” nói xong, Công Ngọc Hàn Tuyết liền nhanh nhẹn đứng dậy, đưa lưng về phía Mặc Cốc Mộc Huyền, tư thế ngửa ra sau, thân hình mềm mại tuyệt đẹp, cười mê hoặc với Mặc Cốc Mộc Huyền, điệu múa này là nàng thật tình muốn múa cho hắn xem.

Thật ra lòng của nàng rất ích kỷ, biết rõ là sẽ đi, lại muốn dùng cách này để làm cho hắn vẫn nhớ kỹ về nàng, không thể quên nàng. Không thể nghi ngờ nam tử này ở trong Quý cốc là người được rất nhiều người nhưng nhớ, nữ tử chạy theo đông như vịt, nếu không phải tại sự đậm mực cùng lạnh lùng của hắn, thì tất cả những nữ tử tất nhiên sẽ điên cuồng mà bỏ nhào vào lòng hắn.

Công Ngọc Hàn Tuyết xoay tròn vùng tay áo, tay áo dài bay bay, lụa mỏng như múa, tựa như con bướm muốn giương cánh, lại giống như phượng muốn cất cao cánh mà bay, mờ ảo như tiên nữ, không có tiếng nhạc mà vẫn múa, lại vẫn có thể múa đến tuyệt thế như vậy.

Ngay từ lần đầu gặp mặt, hắn giống như biết người nữ tử này là người hắn đã đợi từ rất lâu rồi, cũng không thể nói rõ là vì sao, có thể là cảm giác quen thuộc từ sâu thẳm trong linh hồn, mà trong khi nàng khiêu vũ, hắn giống như có nhìn đến một người nữ tử tươi cười chói sáng đường hoàng mà tự tin, này lúc này có lẽ mới là lúc nàng chính thức bày tỏ linh hồn cho hắn xem.

Mà sau khi múa xong, Công Ngọc Hàn Tuyết đột nhiên nhón mũi chân một chút, xoay tròn mà múa, ông tay áo dài vùng lên, cuốn lấy Mặc Cốc Mộc Huyền chạy lại cô hắn, bước đi lao đảo, uy khuất mới “Mộc Huyền, ta bị trặc chân.”

Vừa nghe giọng nói của Công Ngọc Hàn Tuyết mềm nhẹ lại uy khuất, tâm Mặc Cốc Mộc Huyền nhói đau, thương tiếc bé Công Ngọc Hàn Tuyết ngồi lên ghế, ngồi xổm xuống, cởi giày cho Công Ngọc Hàn Tuyết, xoa bóp mềm nhẹ mắt cá chân cho nàng.

Mộc Cốc Mộc Huyền bất đắc dĩ lắc đầu nói “Tại sao lại không cẩn thận như vậy?” Trong giọng nói tràn đầy tình cảm thương yêu lo lắng, chẳng biết tại sao, sau một thời gian không lâu ở chung cùng nàng, hắn đối với nàng có rất nhiều cảm xúc khác nhau.

Công Ngọc Hàn Tuyết cúi đầu nhìn nam tử xuất trần như trích tiên kia vì nàng làm những việc này, trong lòng có cái gì đó tràn đầy muốn tràn ra, trong

mắt có thứ gì đó óng ánh. Kiếp trước cũng từng có một người sùng nung như vậy, trả giá vì nung không oán không hận, đáng tiếc hắn không phải hắn, nung ngẩng đem sự cảm động cùng lưu luyến này đè ép xuống, hiện tại không phải lúc dùng cho tình cảm, nung phải giữ nguyên lý trí lúc nào cũng phải tỉnh táo của mình.

“Mộc Huyền, người vì sao đối xử với ta tốt như vậy?” Công Ngọc Hàn Tuyết mấp máy môi, vẫn là hỏi ra điều trong lòng đang nghĩ, nung sợ loại cảm giác lẫn lộn này, nung luôn nửa tin nửa ngờ, tính cách này có lẽ liên quan cùng những điều nung đã qua, sẽ không dễ dàng tin tưởng người khác, trừ bỏ hắn.

Mặc Cốc Mộc Huyền nhìn Công Ngọc Hàn Tuyết, như mang theo ánh sáng nhẹ nhàng của trăng sáng, giống như năm tháng bình yên tốt đẹp, trong mắt của hắn chỉ có hình ảnh của nung.

“Được rồi, đừng suy nghĩ quá nhiều” Mặc Cốc Mộc Huyền xò giấy cho nung, sờ sờ mái tóc của nung, lại nói, có đôi khi nghĩ muốn sùng ái một người không cần lí do gì cả, sự quan tâm của hắn với nung giống như là bản năng vậy.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ Bà Khuyên Thiên Hạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Xuất cốc

Ánh mắt Mặc Cốc Mộc Huyền bình tĩnh, nhu hòa, trong nửa tháng ở chung cùng Mặc Cốc Mộc Huyền, nung có thể nhìn ra nam tử này từ trước đến giờ chưa từng chăm sóc cho người khác, nhưng mà hắn lại làm rất nhiều điều chưa bao giờ làm vì nung, nung đã từng một mình trải qua sự cô đơn, ai, đứng là cùng tâm trạng của nung có liên quan mà.

Công Ngọc Hàn Tuyết vừa muốn đứng dậy, dường như Mặc Cốc Mộc Huyền biết nung muốn làm cái gì, cúi mắt xuống, dùng hai tay ôm nung lên, không quan tâm những ánh nhìn của mọi người dọc đường đi, ôm mang nung trở về phòng của nung.

Công Ngọc Hàn Tuyết tựa vào lồng ngực của Mặc Cốc Mộc Huyền, hai tay ôm cổ hắn, ngửi hương hoa mai thanh mát trên người hắn, trong lòng bỗng cảm thấy hỗn loạn, mà trong mắt hắn lại chỉ có sự ôn nhu che chở đối với nung.

Thật ra, trong nửa tháng này nung đã có thói quen bầu không khí ấm áp ẩn ý giữa hai người.

Mặc Cốc Mộc Huyền dùng cằm ôn nhu cọ cọ đỉnh đầu của Công ngọc Hàn Tuyết, nhẹ nhàng buông Công Ngọc Hàn Tuyết xuống, đặt lên trên giường, Công ngọc Hàn Tuyết liền ôm lấy cổ hắn, đưa đôi môi của mình lên.

Mặc Cốc Mộc Huyền hơi bất ngờ, tâm chuyển động, chỉ cho là nung đang bất an, chưa nghĩ đến chuyện khác, ánh sáng trong đôi mắt thanh khiết chuyển động, ôm lấy cánh tay của nung, dùng sức ôm nung vào trong lồng ngực của mình, đáp lại sự chủ động của nung. Bàn tay thon dài như ngọc vuốt ve lưng của nung, hôn môi của nung càng thêm ôn nhu, mang theo sự trấn an cùng thương tiếc. Đầu lưỡi chậm rãi thăm dò vào trong miệng của nung, nhắm nháp sự tốt đẹp của nung, chỉ chớp lát, Mặc Cốc Mộc Huyền liền hôn mê.

Công Ngọc Hàn Tuyết nhìn mặc Cốc Mộc Huyền đã hôn mê, lúc này mới thở nhẹ một hơi, đôi mắt u ám, đem Mặc Cốc Mộc Huyền lên giường nằm, nhìn hắn thật sâu một cái, ghé vào lỗ tai hắn nhẹ nhàng nói “Thật xin lỗi”. Thật ra nung đã sớm giấu ở trong tay áo độc dược mà nung dùng các loại cây thuốc trong Quý cốc để điều chế, mà trong khi nung khiêu vũ đã bôi độc dược đó lên môi mình, nung biết kê đơn cho Mặc Cốc Mộc Huyền rất khó, chỉ có thể hành động bất ngờ. Mà điều nung nghĩ đến chỉ có cách này, thật may hắn đã hôn mê rồi, thuốc này sẽ không gây tổn hại cho cơ thể, nhưng sẽ làm cho hắn mê man vài cái canh giờ, cũng đủ thời gian để nung mang theo Lang Nhị các nung cùng rời đi.

Mấy ngày nay, tuy rằng nung biết mấy người lang thần đang ở Trúc uyển, nhưng không muốn khiến Mặc Cốc Mộc Huyền có điều nghi ngờ, nung cố gắng nhịn xuống không vọng trộm đi nhìn các nung, cũng chính là vì chờ giờ phút này.

Thật ra đôi khi, nung suy nghĩ, nếu nung nói cho Mặc Cốc Mộc Huyền, có phải tất cả mọi chuyện liền đơn giản hơn không. Nhưng nung lại không dám mạo hiểm, cho dù là có cảm tình với Mặc Cốc Mộc Huyền, cho dù yêu trong thời gian hơn nửa tháng, nhưng trụ cột trong cảm tình rất cạn, cho nên việc không nói là đúng, chẳng may hắn biết nung muốn rời khỏi, ngược lại liền đem tất cả các cơ quan thay đổi, nếu nung muốn dẫn các nung đi lần nữa, liền khó khăn.

Nhìn bầu trời trong đêm tối, đôi mắt Công Ngọc Hàn Tuyết chớp động, ra khỏi phòng, bởi vì vừa nãy mọi người nhìn thấy Mặc Cốc Mộc Huyền đem nung ôm vào trong phòng, cho nên mọi người cũng thức thời tránh đi, điều này cũng khiến cho việc nung muốn làm dễ dàng hơn.

Công Ngọc Hàn Tuyết dùng nhãn thuật hiện đại tránh thoát đi tầm mắt của mọi người, vào chỗ mà Lang Nhị các nung đang ở là Trúc uyển.

Hôm nay Mặc Cốc Mộc Huyền đã đồng ý cho nung được đến thăm mấy người Lang Nhị, liền chứng tỏ các nung đã không có việc gì, mà lời nói của hắn cũng làm giảm đi số người trông coi mấy người Lang Nhị, hiện tại ở ngoài cửa chỉ có hai người, nhưng mà đều những người có võ công cao cường, nếu muốn mang Lang Nhị các nung đi, cũng thực khó giải quyết.

Bây giờ thứ duy nhất nung có thể sử dụng là thuốc độc ở trong tay áo, Công Ngọc Hàn Tuyết hơi hơi trầm ngâm, cảm giác gió chung quanh, gió tối nay

đúng là trời cũng giúp nàng, nàng không dám đứng gần quá, cũng chỉ có thể để thuốc độc trên mấy đóa hoa kia, từng trận gió thổi mang theo mùi hoa, bay tới Trúc uyển. Độc tố này là do nàng điều chế bằng phương pháp hiện đại, người cổ đại bình thường là không phát hiện ra được, nhưng nàng không thể sợ ý, cơ hội khó có được, nếu lần này không thành công, rất khó để tìm được cơ hội tiếp theo.

Sau khi Công Ngọc Hàn Tuyết mang mấy người Lang Nhị xuất cốc, nàng không có phát hiện xa xa trên đài cao của sơn cốc, có hai nam tử đang đứng.

“Cốc chủ, người thật sự để nàng rời đi?” Quý Đông nhìn Mặc Cốc Mộc huyền, tà áo trong bóng đêm không có gió mà vẫn tung bay, sắc mặt lạnh lùng, đôi mày đang nhíu chặt mang theo sự suy nghĩ sâu xa. Hắn thật sự nghĩ không rõ, cốc chủ mất thời gian lâu như vậy, lại mất rất nhiều linh đan diệu dược mới chữa khỏi cho bốn người kia, nhưng vừa khỏi chưa được bao lâu, các nàng liền vội vã rời đi, đã thế cốc chủ lại còn thật sự để cho bọn họ rời đi nữa chứ.

Mặc Cốc Mộc Huyền nhìn bóng dáng đã đi xa kia, ánh sáng trong mắt lưu chuyển, nhàn nhạt mở miệng “Đúng, nàng muốn đi, ta tất nhiên sẽ để nàng đi, rồi nàng sẽ trở lại.” Sau khi nói xong, liền mở bàn tay ra, bên trong lòng bàn tay là một vật trang sức tỏa ra ánh sáng nhạt màu trắng.

Quý Đông lúc này mới nhìn đến cái được gọi là vòng cổ trong tay cốc chủ, cái này hình như là thứ quý nhất của Tuyết Dao cô nương mà, tại sao lại ở trong tay cốc chủ, chẳng lẽ cốc chủ nói nàng sẽ trở lại là vì cái vòng cổ này sao?

Quý Đông im lặng một lát, vẻ mặt ngưng trọng, “Cốc chủ có muốn đi điều tra hay không?”

Mặc Cốc Mộc Huyền phát tay đối với Quý Đông, khóe môi nhấc lên một nụ cười thần nhiên “Thôi, nàng sẽ không thích người đi điều tra” mà hắn suy nghĩ, rất nhiều chuyện không thể miễn cưỡng, nàng có những bí mật thuộc về bản thân.

Thân thể hắn kỳ thật là bách độc xâm nhập*, cho nên việc dùng độc là vô dụng với hắn.

*bách độc xâm nhập: cơ thể miễn dịch với tất cả các loại độc

Trong lòng Mặc Cốc Mộc Huyền hơi hơi thở dài, nửa tháng này, bắt đầu từ lần đầu tiên nàng xuất hiện ở trước mặt hắn, linh hồn của hắn giống như run lên, có một loại quyến luyến sâu sắc, giống như đã đợi từ lâu, ngay cả hắn đều cảm thấy khó tin. Dù sao hai mươi năm qua, hắn chưa từng có cảm xúc như vậy với bất kỳ ai, vẫn cảm thấy linh hồn mình là cô đơn. Nhưng chỉ cần có nàng ở bên cạnh, hắn liền cảm thấy linh hồn đã được đầy đủ, hắn cũng không nói rõ được đây là chuyện gì xảy ra, nếu nàng phải rời khỏi, hắn sẽ để nàng làm được điều nàng muốn.

Nói đến Công Ngọc Hàn Tuyết sau khi ra khỏi cửa cốc, đã là đêm rất khuya, dưới ánh trăng, tỏa ra ánh sáng trong trẻo nhưng lạnh lùng, giữa một không gian yên tĩnh, nhưng tâm lại cảm thấy mang mác sầu lo, Công ngọc Hàn Tuyết ngửa đầu nhìn vầng trăng rằm trên cao kia, trong lòng cảm thấy buồn bã, không biết tâm đang vì ai mà ở lại.

Công Ngọc Hàn Tuyết cảm giác sau lưng có một ánh mắt thâm trầm đang nhìn nàng, chân đang bước đi bỗng dừng lại, hai tay nắm chặt, trong mắt lúc trước hơi mờ mịt liền trở lại sự tỉnh táo thường ngày.

Lang Nhị có chút khó hiểu nhìn chủ tử, trong mắt hiện lên sự lo lắng, các nàng cũng không biết trong nửa tháng này chủ tử đã xảy ra chuyện gì, các nàng vẫn ở Trúc uyển để trị thương, trên thực tế đây chính là một loại giam lỏng, rốt cuộc đi ra Quý cốc, các nàng không thể nói rõ cảm xúc trong lòng lúc này là gì, có lẽ sự thờ phào và đã sống sót sau tai nạn đi.

Công Ngọc Hàn Tuyết nhìn phía trước, ánh mắt chăm chú, quay sang nói với mấy người Lang Nhị “Đi thôi” nàng sẽ không quay đầu lại, cũng không cho phép chính mình quay đầu lại, phía trước chỉ có một con đường duy nhất đang chờ nàng.

Xích Lư quốc

Dạ Mị lâu

Nơi này giường cột chạm trổ, hành lang dài đầy những cây cột bằng ngọc, nhiều đến nỗi có thể nhìn rõ trong đêm, mùi dấm phồn hoa, trong chỗ sâu nhất, bóng dáng phiêu miểu lơ lửng trong lầu, đây chính là Liên Nhân quán lớn nhất Xích Lư quốc, ở đây nhạc trức mờ ảo, hát hay múa giỏi, thanh nhã mà không quyền rũ, ở đây được gọi là nơi phồn hoa chốn nhân gian.

Trên lầu các tinh xảo, một nam tử mặc y phục màu đỏ ngồi trên chiếc tháp trái lông chồn bạc, mái tóc như mây bị gió đêm thổi bay, phất qua da thịt như gôm sứ của hắn, ánh sáng trong mắt mênh mông, tràn ngập cực hạn hấp dẫn. Trên khuôn mặt tuyệt sắc, một đôi mắt xinh đẹp đang nửa khép nửa mở, môi mỏng hồng hồng như anh đào, lộ ra ý cười thanh nhã, lại dấu điểm sống ngầm thâm trầm.

“Khê chủ tử” Nữ nữ quý mị như gió trong đêm xuất hiện trong phòng, quỳ trên mặt đất, cung kính mở miệng.

“Dạ Mai, nữ đế Công Ngọc Hàn Tuyết còn sống” nam tử tuyệt mỹ thần nhiên mở miệng, nói xong, liền đứng dậy bước đi nhẹ nhàng, y phục hoa văn màu đỏ mặc trên người hắn, cũng không yêu nghiệt, ngược lại là một cổ hơi thở trong trẻo bất phàm, vẻ mặt quý mị mà đẹp đẽ, lông mày trầm tĩnh như nước.

Ánh trăng chiếu vào trên người hắn, ánh sáng bạc lượn lờ, bóng dáng âm u tựa như mộng ảo.

“Khê chủ tử, thuộc hạ không rõ, nếu còn sống, vì sao nửa tháng chưa từng xuất hiện?” Dạ Mai mở miệng từ tốn nói.

“Có lẽ nàng sẽ nhanh chóng xuất hiện thôi” khóe môi nam tử nhếch lên một nụ cười tao nhã, nhìn một cái linh lung cầu trên bàn trà, sờ tay lên, cảm giác

nó phát ra nhàn nhạt nhiệt lượng, trong mắt hiện lên một thứ ánh sáng phức tạp.

Giống như nghĩ đến cái gì, nam tử tuyệt mỹ thờ dài nói “Nàng bây giờ không phải đối thủ của nàng, bảo nàng không được hành động thiếu suy nghĩ”, nói xong, liền một mồi nhu lông mày đang nhíu chặt, nhắm mắt suy nghĩ.

“Vâng thưa chủ tử” Dạ Mai nói xong liền phi thân rời đi.

Chỉ để lại nam tử đang tựa trên chiếc tháp đẹp đẽ quý giá, như có điều suy nghĩ nhìn linh lung cầu kia.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ Bá Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Tội ác tà trời

Tin tức như gió thổi lá mùa thu, giống như ngọn sóng gợn lên cuộn cuộn kia, vào sáng sớm yên tĩnh, Công Ngọc Hàn Tuyết cùng mấy người Lang Nhị cười ngửa không ngừng nghỉ chạy đi, trên đường núi nhỏ, một nàng năm người hơi thở nội liễm, lại vẫn tản ra khí tức ngưng trọng.

Có lẽ là xuyên qua thời không, bỏ đi thứ ánh đèn rực rỡ xa hoa, nàng phải bắt đầu bước đi trên con đường mới đầy sóng gió của mình. Quảng thời gian mình từng trải qua tựa như hạt cát, những hình ảnh của kiếp trước, giờ nhớ lại chỉ có thể trở thành kí ức.

Buổi trưa

Lang Nhị nhìn thành lâu ở xa xa, quay sang nói với Công Ngọc Hàn Tuyết ở bên cạnh “Chủ tử, qua thành lâu kia, liền có thể vào đế đô của Xích Lư quốc.”

Công Ngọc Hàn Tuyết theo nhìn theo hướng của lang Nhị nhìn về phía thành lâu ở xa xa, suy nghĩ một chút, đậm mạc nói: “Nhìn cửa thành kia tra xét thật nghiêm ngặt, ta nghĩ còn có người biết chúng ta còn sống.” trên đường đi, nàng nói với mấy người Lang Nhị nàng bị quên một số việc, các nàng cũng không nghĩ ngờ mà chỉ cho là do nàng trong lúc cổ vào Quý cốc, bị thương, liền đem tất cả mọi việc nói cho nàng.

Nàng được biết nơi nàng xuyên đến được gọi là Vân Hoàng đại lục, trên đại lục này có ba quốc gia, Xích Lư quốc, Dịch Tu quốc và Thương Nguyệt quốc, còn có một tòa thành thần bí gọi là Ngọc Ẩn thành. Mà trên đại lục này còn có những lực lượng bí ẩn không biết tên khác.

Khối thân thể này của nàng có thân phận là nữ đế của Xích Lư quốc, lúc Công Ngọc Hàn Tuyết nghe được điều này, vẫn là còn thực vừa lòng gật đầu, đối với thân phận người cầm quyền như vậy nàng rất vừa lòng, không nghĩ tới thân phận mà mình xuyên qua cũng không tệ.

Nhớ tới lúc nàng vừa mới xuyên qua, cái nam tử mặc hắc y đội đầu lập kia, Công Ngọc Hàn Tuyết liền neho mắt, chẳng lẽ là người muốn cướp ngôi vị nữ đế của nàng? Trong lịch sử không phải đều ghi như vậy sao?

“Không nghĩ tới chúng ta rời đi nửa tháng, đã có người âm thầm hành động, nhất định phải giết chết không chừa mảnh giáp” Lang Tử tàn nhẫn nhìn phương hướng thành lâu phía xa xa, khí chất xơ xác tiêu điều phóng ra bên ngoài, làm cho người khác không rét mà run.

“Hiện tại không phải lúc nói điều này, chúng ta phải nghĩ biện pháp vào thành trước mới phải.” Lang Tam vỗ vỗ bả vai Lang Tử, vẻ mặt nghiêm túc nói.

Quán trà

Công Ngọc Hàn Tuyết mặc áo choàng màu đen, ngồi ở nhĩ gian lầu hai, nhìn về phía thành lâu, đôi mắt hơi hơi neho lại, một bên uống nước trà một bên quan sát hoàn cảnh, nàng đang đợi, một cơ hội, có thể dễ dàng vào thành.

“Ai, thật không biết mấy ngày nay làm sao vậy? Muốn vào thành cũng khó như vậy.” Lầu một bỗng nhiên truyền đến giọng nói của một đại hán, nén giận nói nhỏ.

“Xuyt, nhỏ giọng chút, chẳng may làm cho thủ hạ của nữ đế nghe được, chính là giết cừu tộc đó.” Một người lão hán bên cạnh nhắc nhở.

Đại hán lạnh run một cái, vội vàng bịt miệng mình hiển nhiên đối với nữ đế rất sợ hãi.

Nghe được mọi người nói về nữ đế, Công Ngọc Hàn Tuyết nhếch chân mày, vì sao nàng cảm thấy lời này có chỗ nào đó là lạ đâu, muốn nói thì nói, nàng sao có thể giết cừu tộc bọn họ?

“Mọi người không cần lo lắng, ta nghe nói, nữ đế biến mất nửa tháng, đã chết rồi” một cái nam tử thanh niên tay cầm bội kiếm đứng bên cạnh nói.

“Ta nói người này tiểu tử, người có phải không muốn sống nữa không, lời này mà cũng dám nói” một phụ nhân già nhìn không được, cẩn thận nói, nàng là cảm thấy thanh niên này cũng là người tốt, nếu bị nữ đế kia giết sẽ rất đáng tiếc cũng thật tàn nhẫn.

“Hừ, sợ cái gì, các người ngoài miệng mặc dù không nói, nhưng trong lòng cũng đang chờ mong nàng chết đi không phải sao?” Thanh niên ngạo mạn nói, đối với nữ đế khinh thường vô cùng.

“Còn không phải là như vậy, nữ đế kia ngoài việc chỉ biết chết chóc thô bạo, nàng còn có thể làm được cái gì nữa, nhốt mẫu giết ti, quả thực điều này thiên lý cũng không thể dung tha” lời nói của nam tử trẻ tuổi đã dẫn phát sự phẫn nộ được kìm nén lâu dài trong lòng mọi người, làm cho bọn họ hận không thể giết chết nàng.

là người kế vị, trong lòng chúng ta Công Ngọc Nguyệt Cẩm là thiên nữ, theo lý là phải trở thành nữ đế.”

“Aiiiiii, còn không phải sao, chúng ta đều nhớ về Đại hoàng nữ, đáng tiếc đã bị nữ nhân âm độc kia giết chết, còn cướp đoạt cả nam nhân của nàng, đúng là nghiệp chướng mà.”

“Ta cũng đã gặp qua mặt phu quân của Đại hoàng nữ, thật khó hình dung phong tư ấy thật đúng là có một không hai trên đời, ta chỉ nhìn thoáng qua, đã cảm thấy có chết cũng không đáng tiếc.”

“Cũng không biết hán có bị nữ đế ngược đãi đến chết không, có lẽ trên đời sẽ không thể tìm thấy được một nam tử phong hoa tuyệt thế như vậy.” Một nữ tử bắt đầu dĩ vãng.

“Các người nói xem nữ đế kia âm ngoan độc lạt như vậy, vì sao ông trời còn không sớm lấy tính mạng của nàng, thật đúng là tai họa cho dân chúng mà.”

“Các người còn không biết bên người nữ đế có bát lang thần, giúp nàng làm điều ác, người muốn nữ đế chết nhiều vô cùng nhưng chỉ cần còn có bát lang thần bên cạnh, nữ đế sẽ không bị thương”

Một nam tử nhìn mọi người nói liên tục, thấy không có người chú ý. Bèn đem những điều mình biết nói ra.

“Yên tâm, nữ đế kia đã biến mất nửa tháng cho dù không chết quay trở về cũng không dễ dàng như vậy” Nam tử trẻ tuổi kia kết luận nhếch miệng gọi lên một nụ cười trào phúng, hán đang mong nhìn thấy cảnh nữ đế kia bị đuổi giết cho đến chết, mỗi người ở đây đối với nàng đều cảm thấy tức giận nhưng cũng không biết phải làm thế nào.”

“Thế có phải hay không, cửa thành kiểm tra nghiêm khắc như vậy là vì phòng ngừa nữ đế cùng thủ hạ xâm nhập vào chăng?” Một người bỗng nhiên hiếu kì hỏi.

“Cho nên tất cả chúng ta phải đoàn kết lại, nếu có dấu vết sự xuất hiện của nữ đế hay thủ hạ của nàng ta, nhất định phải bẩm báo kịp thời, coi như là trừ hại cho dân chúng”

.....

Nhã gian lâu hai

Trong mắt mấy người Lang Nhị lóe lên sát ý, hận không thể giết chết những người đó, Công Ngọc Hàn Tuyết tất nhiên biết các nàng muốn làm cái gì, quét mắt liếc nhìn các nàng một cái, muốn nhắc nhở các nàng không cần hành động thiếu suy nghĩ.

Đầu tiên nơi này gần kinh thành, chỉ cần có chút gió thổi cỏ lay sẽ đánh rần động cỏ, mà miệng là của dân chúng, bọn họ muốn nói cái gì nàng cũng không thể không chế được.

“Nếu muốn ngăn chặn lời bàn tán của dân chúng, thì phải ngăn không cho họ mở miệng, nếu làm quá sẽ làm tổn thương rất nhiều người, người dân luôn hướng về cái tốt, chỉ cần chúng ta dùng hành động của mình để chứng minh, thì không cần giải thích, họ cũng tự nhận ra” Công Ngọc Hàn Tuyết chậm rãi nói với mấy người Lang Nhị, trong lòng các nàng cả kinh, vẫn là chủ tử suy nghĩ sâu xa.

Mà trong lòng Công Ngọc Hàn Tuyết lúc này cũng không bình tĩnh, đuôi mắt của nàng giật, khoé miệng càng có chút run rẩy, nếu không phải mấy người Lang Nhị ở đây, nàng thật sự rất muốn ghé vào trên bàn gào khóc. Ni mã, thì thân phận của thân thể này khiến người cảm ghét như vậy, gần như là không ai thích nàng nha, mắt công vừa này nàng còn vui vẻ vid thân phận nữ đế này.

Nàng thật đúng là khóc không ra nước mắt, nàng rất muốn xuyên trở về, nàng có thể không cần khối thân thể cùng thân phận này được không?

“Khụ khụ” Công Ngọc Hàn Tuyết bị nện một ngụm trà trong cổ họng, nàng rất tức giận, tức đến ruột đau răng đau, nàng có thể giả bộ bất tỉnh được không? Nghe mọi người ở lâu một thảo luận, tại sao càng nói càng khủng bố, càng nói càng làm cho nàng cảm thấy thân thể này quả thực tội ác tày trời, nàng bỗng có xúc động muốn thay dân chúng giết chết thân thể này, mọi chuyện liền kết thúc.

“Chủ tử, người không cần nghe các nàng nói bậy, chúng ta là những người bảo vệ bên cạnh người, bọn họ không biết nỗi khổ cùng điều tốt đẹp của chủ tử” Lang Nhị lo lắng nhìn Công Ngọc Hàn Tuyết, trên mặt là sự tức giận bị kìm nén, hiện tại nàng không thể phát tác, nếu không nàng nhất định sẽ làm cho những người đó sống không bằng chết, dám nói chủ tử như vậy.

Công Ngọc Hàn Tuyết nghe Lang Nhị an ủi như vậy, tươi cười cứng lại, trông giống như là đang cười khổ vậy.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ Bá Khuyên Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 10: Liên U công tử

Công Ngọc Hàn Tuyết lẳng lặng uống nước trà, mỗi cử động đều thanh nhã cao quý, toàn thân tản ra hơi thở trầm trọng, nhìn lá trà đang trôi trên mặt nước, Công Ngọc Hàn Tuyết nhũn chặt mày, ánh sáng trong mắt sâu thẳm, cất đầu mũi nhọn, không người biết được nàng đang nghĩ điều gì.

“Mau nhìn, trên tường thành là?”

“A, là Liên U công tử, không nghĩ hắn lại xuất hiện trên tường thành, ta đã tốn rất nhiều vàng cũng không được gặp hắn một lần nha.”

“Mau, đừng đẩy ta.”

“Đừng chen, đừng dọa Liên U công tử bỏ đi, thật vất vả mới nhìn thấy hắn, ai, còn đẹp hơn cả lời đồn.”

.....

Công Ngọc Hàn Tuyết nhìn đám người điên cuồng kia, khỏe miệng gọi lên một nụ cười nhẹ, đến khi nàng nhìn về phía tường thành, nhìn đến nam tử mỹ sảo tuyệt lệ mặc hồng y kia, có chút hoảng hốt, nhưng rất nhanh khôi phục lại sự lạnh nhạt. Nàng thừa nhận từ xa nhìn lại, nam tử kia như u mộng thanh nhã cao quý, hắn chỉ cần lẳng lặng đứng trên tường thành, liền giống như ánh trăng trong đêm.

Nhìn nam tử tuy trầm tĩnh như nước, nhưng nàng lại có cảm giác nam tử này rất nguy hiểm.

“Chủ tử, người này là nam kỹ đứng đầu bảng của Dạ Mị lâu, nghe đồn Đại hoàng nữ từng vung tiền như rác, chỉ vì muốn chọc hắn cười” Lang Nhị nhìn ánh mắt của Công Ngọc Hàn Tuyết đặt lên người Khê Liên U, liền nghĩ đến rất nhiều chuyện chủ tử đã không còn nhớ, liền báo cáo tất cả những gì mình biết.

“Hả? Người của Nhị Hoàng nữ? Nam kỹ?” Công Ngọc Hàn Tuyết nghe lời Lang Nhị nói, hơi nheo mắt lại, lóe lên ánh sáng, giống như đang muốn tính kế điều gì, lại giống như không để ý lắm, đạm mạc như nước.

“Tại sao hắn lại ở đây?” Lang Tam khó hiểu nhíu mày nói.

“Các người có nghĩ rằng Nhị hoàng nữ còn sống hay không?” Công Ngọc Hàn Tuyết đột nhiên lên tiếng, giống như ném xuống một trái bom vậy.

“Làm sao có thể, chúng thuộc hạ lúc ấy đã tận mắt thấy nàng chết” Lang Tứ không dám tin trọn to đôi mắt nhìn về phía Công Ngọc Hàn Tuyết, dùng sức lắc đầu, chính mắt nàng nhìn thấy Nhị Hoàng nữ chết, không có khả năng còn sống.

Công Ngọc Hàn Tuyết nhìn mấy người Lang Nhị các nàng nhất trí không tin Nhị Hoàng nữ còn sống, cũng không nói thêm cái gì. Mà nàng biết thế giới này có rất nhiều thần bí mà mình không biết, ví dụ như cái bảng điện trong mộng kia, Nhị Hoàng nữ còn sống cũng không phải không có khả năng.

Khối thân thể hiện tại này của nàng là mười sáu tuổi, nếu Nhị Hoàng nữ còn sống sẽ là mười bảy tuổi, Đại Hoàng nữ mười tám tuổi.

Trên tường thành

Khe Liên U cảm lung linh cầu trong tay, đôi mắt khép hờ, hiện lên một tia sáng nghiền ngẫm, lung linh cầu này cho hắn biết xung quanh có hơi thở của nữ đế.

“Liên U công tử, hạ quan không biết ngài muốn đến, không có từ xa tiếp đón...” Một quan viên nam tử thở hổn hển khom người cung kính nói với Khê Liên U.

Khe Liên U hơi nhíu nhíu mày, không kiên nhẫn nghe người này nói, bước đi liên tục, tay áo phất phất, quan viên kia khom người không lên tiếng, trong lòng hắn hiểu được, tuy nói Liên U công tử này là nam kỹ, nhưng không biết được sau lưng hắn có thể lực gì, bọn họ thấy hắn đều phải cung kính, đây là điều trong lòng mọi người tự hiểu không cần nói ra.

“Lưu Sơn, mọi chuyện ở thành lâu này không được để xảy ra sai sót.” Khê Liên U thản nhiên mở miệng, thanh âm mềm nhẹ như mộng ảo, lại cất giấu hàng ngàn hàng vạn gió lạnh, làm cho trong lòng Lưu Sơn run lên.

Trán Lưu Sơn toát mồ hôi lạnh, cũng không dám lau, hắn hiểu được nếu việc này mà hắn cũng làm không xong, cái chức quan trông coi cửa thành này hắn cũng không cần làm nữa, nói không chừng còn đánh mất cả tính mạng.

“Công tử yên tâm, hạ quan nhất định sẽ kiểm tra nghiêm ngặt, tuyệt đối sẽ không để một người khả nghi nào bước vào.” Lưu Sơn cúi người nói.

“Ừ” Khê Liên U thản nhiên mở miệng, sau đó vạt áo hơi động, mùi thơm thoả qua, người cũng biến mất.

Tại quán trà trên nhà gian lâu hai

“Lang Nhị, Liên U công tử này sao lại ở đây? Hắn rốt cuộc có ý định gì?” Lang Tam ngẩng đầu nhìn Lang Nhị, mở miệng hỏi.

“Suy nghĩ của Liên U công tử rất phức tạp, người có nghĩ chúng ta có nên nhờ hắn hỗ trợ vào thành hay không?” Tay Lang Tứ cầm chặt ly trà, nhìn về phía Công Ngọc Hàn Tuyết, chờ đợi chủ tử ra lệnh.

“Vì sao phải nhờ hắn giúp đỡ vào thành, hắn không phải người của Nhị Hoàng nữ hay sao?” Công Ngọc Hàn Tuyết nhấp một ngụm nước trà, nhũn nhẹ lông mày, có chút khó chịu trong lòng, hình như việc nàng chưa biết còn có rất nhiều nha!

“Hừ, nếu hắn thật sự là người của Nhị Hoàng nữ, chủ đã sớm giết hắn, năm đó thật ra hắn đem chuyện quan trọng nói cho chủ tử, lấy được sự tín nhiệm từ người, mới có thể giữ lại mạng của hắn.” Lang Ngũ khinh thường hừ lạnh nói, nàng ghét nhất là loại người vì tính mạng bản thân mà ruồng bỏ người khác.

“Nếu nói như vậy, hắn còn là người của ta?” Công Ngọc Hàn Tuyết hơi hơi bất ngờ, trong ánh mắt hiện lên ánh sáng khác thường, Liên U công tử này hình như sắp vai một nhân vật rất kỳ quái.

“Vâng, xem như từng trợ giúp cho chủ tử.” Lang Nhị cảm thấy có điều gì đó khác thường, nhưng lại không thể nói rõ.

Công Ngọc Hàn Tuyết nhíu mày, ánh mắt đậm đặc nhìn phương xa, trong lòng có chút thờ dãi, mấy người Lang Nhị bên cạnh nàng đều coi thường vị Liên U công tử này, nàng không nên nói gì là tốt nhất, nếu không với tính cách của mấy người Lang Nhị, tất nhiên sẽ không biết cách che giấu, rồi sẽ bị nhìn ra điều gì đó.

Rời ánh mắt, Công Ngọc Hàn Tuyết trầm trọng liếc nhìn mấy người Lang Nhị “Việc này tuyệt đối không thể tìm Liên U, ta tự có cách.”

Vừa muốn đứng dậy, giống như nhớ tới điều gì, nói “Chẳng lẽ quan viên bên trong thành nếu đã nhận được tin tức sẽ không tới đón sao?”

Trong mắt Lang Nhị hiện lên một chút kinh ngạc, hiển nhiên không ngờ Công Ngọc Hàn Tuyết sẽ hỏi như vậy, do dự một lúc, rồi mới trả lời “Chủ tử, những quan viên này đều là những ngọn cỏ đầu tường, trước kia dùng giết chóc để làm cho bọn họ khuất phục, hiện giờ chúng ta lâm vào hoàn cảnh như vậy, bọn họ....”

“Ừ, ta hiểu rồi, có nghĩa là bọn họ ở lúc ta cường đại, sẽ khuất phục ta, bây giờ ta nghèo túng, bọn họ ước gì ta biến mất đúng không?” Công Ngọc Hàn Tuyết nói tiếp từ những lời Lang Nhị chưa nói hết, nàng cảm thấy thật sự đau đầu, đây là cái tình huống rắc rối gì.

Da đầu Lang Nhị có chút run lên, thế nhưng đúng là có chuyện như vậy, thành thật gật đầu.

“Khê Liên U, kỹ nam, Nhị Hoàng nữ” từ lúc trên đường mua một ít son phấn bột nước đến bây giờ, trong đầu Công Ngọc Hàn Tuyết luôn hiện lên ba chữ này, nếu muốn vào thành chỉ có thể xuất kỳ bất ý* thôi.

* xuất kỳ bất ý: làm ra hành động bất ngờ khi người ta không đề phòng

Đến giữa trưa, mọi việc đã được chuẩn bị xong.

Mà buổi trưa này, nàng cũng đã được chứng kiến sự “truy đuổi” điên cuồng của một đám nữ nhân háo sắc.

Công Ngọc Hàn Tuyết và mấy người Lang Nhị đều ăn mặc cải trang lẫn trong đội ngũ những nữ nhân háo sắc này.

“Liên U công tử, Liên U công tử....”

“Làm gì, làm gì, mau tránh ra” chỗ thành lâu, binh lính đang kiểm tra nghiêm ngặt nhìn những người nữ nhân điên cuồng này, có chút không kịp phản ứng, mười mấy người phải trông coi một đám nữ nhân trang điểm xinh đẹp.

“Ta muốn gặp Liên U công tử....”

“Đúng vậy, chúng ta muốn gặp Liên U công tử....”

“Ồ Dạ Mị lâu, cho dù có nhiều ngân lượng cũng chưa chắc có thể nhìn thấy Liên U công tử, hiện tại có thể được nhìn miễn phí, nó không chừng còn có thể được sờ tay của Liên U công tử....”

.....

Trường hợp vô cùng hỗn loạn, khiến cho Công Ngọc Hàn Tuyết cảm thấy lạnh run, quả nhiên vậy, người cổ đại tuy rằng còn hơi rụt rè, nhưng nhiệt tình trong nội tâm vẫn dễ dàng bị kích thích, cũng vì điều này mà hiệu quả không tồi, đây đúng là những điều nàng muốn.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ Bá Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 11: Vào thành

Nhìn một đám nữ nhân đông nghìn nghịt, cho dù những binh lính trông coi cửa thành vô cùng trấn định cũng khó có thể chống lại những nữ nhân đang điên cuồng này. Hơn nữa bọn họ như không muốn sống cứ đi về phía trước, bọn họ chưa bao giờ gặp cảnh tượng như vậy, muốn ngăn cản không được, cũng không thể nào giết chết, nếu giết người sẽ khiến cho dân chúng phần nộ thì sẽ càng có nhiều rắc rối lớn hơn nữa.

Trong lúc mấy người lính gác đang do dự, đã có rất nhiều nữ tử xông qua cửa thành, mà Công Ngọc Hàn Tuyết nhìn những việc này, khóe miệng nhếch lên một nụ cười thắng lợi, ý định xuất kỳ bất ý của nàng đã giúp nàng giành được cơ hội.

“Sao lại thế này?”

Công Ngọc Hàn Tuyết mắt thấy mình sẽ đi qua cửa thành, bỗng nhiên một đám thị vệ mặc áo đen xuất hiện, tên dài lấp trên cung giương lên về phía trước như đang chờ lệnh, giống như chỉ cần ai có can đảm bước về phía trước, liền bắn chết ngay lập tức.

Trước trước tính mạng của bản thân, một đám nữ tử bỗng trở nên nhất gan, không dám la lối nữa, vừa thấy các nàng nhìn cũng chỉ có mười mấy người, không nghĩ bây giờ còn xuất hiện một đám binh lính đông nghìn nghịt, các nàng không kìm được cảm thấy sợ hãi.

“Vị thị vệ đại ca này, chúng ta cũng chỉ muốn nhìn thấy Liên U công tử, sẽ không náo loạn.”

“Đừng vậy, đừng vậy, khó được một lần Liên U công tử xuất hiện bên ngoài, chúng ta chỉ nghĩ muốn được liếc nhìn hán một cái, dù chết cũng nhắm mắt.”

.....

Lưu Sơn nhìn một đám nữ tử này, trong đầu hiện lên lời nói của Liên U công tử, hét lớn “Nếu ai dám bước tiếp về phía trước một bước nữa, sẽ như nữ tử này.” nói xong, liền rút đao ở bên hông ra chém vào cổ một nữ tử đang đứng gần đó.

Cổ nữ tử phun máu, trong nháy mắt liền ngã ở trên mặt đất, ánh mắt mở thật to, chết không nhắm mắt.

Thân thể tất cả nữ tử có mặt ở đó run lên, có tiếng hét tiếng la, một lúc sau tất cả mọi người không hèn mà cùng im lặng, cùng so với việc được ngắm mỹ nam, các nàng càng yêu quý tính mạng của mình hơn.

Công Ngọc Hàn Tuyết nhíu mi lại, nàng tất nhiên biết sẽ không dễ dàng như vậy, không nghĩ ngoài cửa thành còn mai phục mấy trăm binh lính, mới đầu nhìn qua có vẻ là binh lính, nàng lại cảm giác có hơi thở của sát thủ, quả nhiên là vì chờ các nàng xuất hiện.

Mấy người Lang Nhị giấu mình trong đội ngũ cẩn thận nhắm mắt nhìn về phía Công Ngọc Hàn Tuyết, chờ nàng ra lệnh, hai tay Công Ngọc Hàn Tuyết nắm chặt, móng tay đâm vào trong thịt, hai mắt đột nhiên hiện lên sự tức giận.

Hơi liếc mắt ra lệnh với mấy người các nàng, Lang Nhị lập tức dùng sức đẩy mạnh nữ tử trước mặt.

“A”

“A”

Liền xảy ra hiệu ứng như quân bài Domino, một đám nữ tử bắt đầu ngã xuống.

Lưu Sơn trào phúng nhìn đám nữ tử ngay cả đứng cũng không vững bầy, mà động tác trên tay của những binh lính mặc áo đen đứng đằng sau hán cũng chậm rãi thả lỏng.

Ánh mắt Công Ngọc Hàn Tuyết thay đổi, động tác trên tay thay đổi, Lang Tam Lang Tứ lập tức bay người tấn công về phía mấy trăm thị vệ mặc áo đen, Lang Tam bay lên xoay tròn, ngân châm trong tay hơi lờ lờ dưới ánh sáng mặt trời, chứng tỏ trên châm có bôi độc được hung hiểm. Kim luân trong tay Lang Tứ xoay tròn tấn công về phía bọn thị vệ áo đen, hiện trường trong nháy mắt trở nên xơ xác tiêu điều vô cùng.

Lang Nhị và Lang Ngũ giúp Công Ngọc Hàn Tuyết tránh thoát mưa tên, bay về phía trong thành.

“Mau, mau, ngăn các nàng lại.” Trong lòng Lưu Sơn kinh hãi, nghĩ mà sợ, việc này liên quan đến con đường làm quan và tính mạng của hán đều đó.

“Nếu các ngươi không ngăn được các nàng, hãy chờ cả nhà toi mạng đi.” Lưu Sơn hét lớn, cái trán bắt đầu đổ mồ hôi lạnh.

Hơi thở Công Ngọc Hàn Tuyết biến đổi, trên không trung quay đầu lại, thân nhiên liếc mắt nhìn Lưu Sơn, tựa như nhìn một người chết, cổ tay áo vừa động, một cái lưỡi dao sắc bén nhanh như tia chớp cắm phập vào trái tim hán, nháy mắt bị mất mạng, khi hán chết còn nhìn chần chừ về phía Công Ngọc Hàn Tuyết, giống như không dám tin.

“Đi giúp Lang Tam Lang Tứ đi, ta không có việc gì.” Sau khi đã vào được thành, Công Ngọc Hàn Tuyết nhàn nhạt nói.

Đợi sau khi Lang Tam Lang Tứ gia nhập trận đánh, Công Ngọc Hàn Tuyết khép hờ mắt, di thể đọc lập, thể lương cứng cỏi như tảng nhưng cũng cũng mềm mại, yếu ớt như liễu.

Một trận gió nhẹ thổi qua, cùng với một mùi hương sâu kín, Công Ngọc Hàn Tuyết nghiêng người một chút, xoay tròn với một tư thế quý dị, sợi tóc vùng không cần nhìn đằng sau, tay dùng lực, vũ khí hoa tường vi trong tay liền cắm vào lòng tay người mới đến.

“Ta đang đợi ngươi.” Công Ngọc Hàn Tuyết cười nhẹ nhìn người vừa đến đã bị thương kia, nhanh nhẹn đứng dậy, thái độ thần nhiên.

“Nữ đế Công Ngọc Hàn Tuyết, ngươi biết võ công?” Khê Liên U đem chuôi hoa nhẹ nhàng nhô ra, mặt mày trầm tĩnh như nước, dường như không cảm thấy đau đớn, chỉ dùng ánh mắt tao nhã tràn đầy y cười kia nhìn Công Ngọc Hàn Tuyết, nhẹ nhàng nói.

“Liên U công tử, hình như ngươi che dấu rất sâu, cũng là để chờ có một cơ hội như thế này, không phải sao?” Công Ngọc Hàn Tuyết hờ hững nhìn Khê Liên U, khoe miệng khẽ nhếch lên một nụ cười nhẹ, trong giọng nói không giấu được sự trào phúng.

Đôi mắt sâu thẳm tựa như mộng ảo của Khê Liên U hiện lên ánh sáng phức tạp, bình tĩnh nhìn Công Ngọc Hàn Tuyết nói “Ngươi nếu đã biết, hãy từ bỏ việc phản kháng đi, ngươi có thể bằng vào tốc độ nhanh mà chiếm lợi thế, nhưng ngươi không có nội lực.”

Công Ngọc Hàn Tuyết đứng trong không khí, gió thu thổi bay làm vấy hồng nhạt của nàng, khiến cho nàng như được bao phủ trong một tầng hào quang, khí chất tuyệt nhiên, vẻ đẹp thanh khiết không nói nên lời.

Khê Liên U có chút kinh ngạc, cảm giác như nữ tử trước mặt không phải là nữ đế Công Ngọc Hàn Tuyết mà hẳn từng quen biết. Nhưng quả cầu thủy tinh lại xác nhận đó chính là nàng, hơn nữa khuôn mặt cũng hoàn toàn giống nhau, thì chính là nữ đế thật, tuyệt đối không sai được.

Đôi mắt của Công Ngọc Hàn Tuyết trong sáng như nước, ý cười như có như không nhìn về phía Khê Liên U, nhàn nhạt nói “Liên U công tử không phải là quá mức tự tin chứ, dựa vào cái ngươi cho rằng ta nên từ bỏ, ta nghĩ người nên từ bỏ chính là ngươi mới đúng” sau khi nói xong, trong mắt của Công Ngọc Hàn Tuyết bắt đầu ngưng tụ ý lạnh và sát ý.

Từ trước đến nay nàng chưa bao giờ tự xưng mình là người tốt, người không xúc phạm đến ta ta không động đến người, nếu người động chạm đến ta a tất nhiên sẽ không nương tay, nếu Khê Liên U thật sự là người ngăn cản con đường của nàng, nàng không ngại giết chết hắn, nàng có thể không biết võ công, nhưng không có nghĩa nàng sẽ thất bại trước hắn, nếu không nàng cũng sẽ không để cho mấy người Lang Nhị rời xa nàng, nàng đứng một mình ở đây, chính là đang đợi hắn đến.

Ở trong mắt của nàng, không bao giờ để cho mình ở trong thế yếu hơn, con đường duy nhất nàng phải đi là con đường cao nhất của cường giả (kẻ mạnh).

Ánh sáng trong mắt Khê Liên U khẽ đổi, nhẹ nhàng ra vài từ “Ngươi sẽ hối hận.” có chút thờ dãi thay nàng, lại chứa vài phần buồn phiền.

“Thật vậy sao?” Công Ngọc Hàn Tuyết lạnh nhạt cười, trong lòng hừ lạnh, con mắt thâm thúy như bóng đêm, bên trong lại sóng ngầm mãnh liệt, tràn đầy sự sắc bén lạnh lẽo, bỗng nhiên nàng nhún chân nhẹ một cái, hơi nghiêng người về phía trước, cổ tay áo không gió tự bay, thân hình nhanh như chớp, tấn công về phía Khê Liên U.

Khê Liên U khẽ lắc mình né tránh, hồng y phiêu phiêu, một chút liền nắm được cổ của Công Ngọc Hàn Tuyết.

Thân mình của Công Ngọc Hàn Tuyết bị chế ngự, nàng không giận mà cười hỏi “Liên U công tử, vì sao phải giết ta.”

Trong mắt Khê Liên U bỗng hiện lên ánh sáng lạnh, tay càng dùng sức hơn, nói nhẹ “Không phải ta muốn giết ngươi, mà là thiên hạ muốn giết ngươi.”

Trong lòng Công Ngọc Hàn Tuyết thờ dãi, quả nhiên thân thể này không được mọi người chấp nhận, nhưng nếu ả đã tiếp nhận thân thể này, vô luận chủ nhân của thân thể này trước kia đã từng làm cái gì, vô luận không được mọi thích cỡ nào, nàng cũng phải cố gắng sống sót.

Tuy rằng bị Khê Liên U chế trụ, Công Ngọc Hàn Tuyết càng tỏ ra cao ngạo lạnh như băng, trong mắt hiện sự sắc bén, nói “Khê Liên U, Nhị Hoàng nữ còn sống đúng không, ngươi vì giúp nàng đoạt thiên hạ.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ Bá Khuyên Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Hồi cung

Lời nói của Công Ngọc Hàn Tuyết vừa ra, tay của Khê Liên U không chịu không chế run lên, dường như có chút không dám tin Công Ngọc Hàn Tuyết lại nói ra chuyện như vậy.

Ánh mắt Công Ngọc Hàn Tuyết hơi đổi, chính là cơ hội này, nàng ra tay nhanh như chớp, bắt lấy tay của Khê Liên U văng người hắn ra đằng sau, hoa

tường vì trong ống tay áo như một lưỡi dao sắc bén ngay lập tức bắn về phía Khê Liên U.

Sau khi Khê Liên U bị hất văng ra, lộn một vòng trên cao, nhẹ nhàng đáp đất, cho dù chặt vật như vậy, vẫn toát lên vẻ thanh cao mỹ lệ, tựa như bức họa mộng ảo.

Trong mắt Khê Liên U ẩn ẩn hiện lên sự kinh ngạc, dường như tuyệt không nghĩ đến Công Ngọc Hàn Tuyết còn có bản lĩnh như thế.

“Công Ngọc Hàn Tuyết, vì ngươi, muôn dân trăm họ đều phải chịu đau đớn, cho nên ngươi không xứng đáng được làm nữ đế.” Khê Liên U nói xong, liền không giám chủ quan lần nữa, lãnh khí toàn thân phát tán ra ngoài, trời đất gió cuồng mây tan, lá cây xa xa cũng bị hơi thở lạnh thấu xương kéo đến, phát ra tiếng ào ào.

Đôi mắt Công Ngọc Hàn Tuyết lóe lên, thân mình bỗng nhiên thay đổi quỹ đạo, tránh thoát tấn công mạnh mẽ của Khê Liên U, chỉ sau mấy chiêu, chân của Khê Liên U bỗng hơi lão đảo, đầu bỗng cảm thấy choáng váng không thôi, sắc bén nhìn Công Ngọc Hàn Tuyết nói “Ngươi đã làm gì với ta?”

“Liên U công tử, ngươi không biết rằng đây là chất độc mới nhất mà ta mới điều chế ra sao?” Đây chính là chất độc cao nhất, còn lợi hại hơn chất mà nàng điều chế ở hiện đại, tất cả là nhờ những vật liệu hiếm có ở Quỷ cốc.

Công Ngọc Hàn Tuyết vuốt vuốt tóc của mình, đậm mặc liếc nhìn về phía Khê Liên U khó khăn đứng thẳng mà phải tựa vào tường, lạnh nhạt nói “Liên U công tử, thiên hạ sẽ vì sự tồn tại của ta mà cảm thấy hạnh phúc, chứ không phải bất hạnh, xin ngươi hãy nhớ kỹ điều này.” nói xong, Công Ngọc Hàn Tuyết nâng những bước chân thanh nhả đi vào trước mặt Khê Liên U, lạnh lùng nhìn hắn chỉ chống đỡ được một chút đã ngất xỉu...

Nhìn Khê Liên U sau một lúc lâu mới ngã xuống đất, trong mắt của Công Ngọc Hàn Tuyết hiện lên sự thương thức, có thể chống đỡ được lâu như vậy mới ngã xuống, là một nhân vật lợi hại, nàng biết độc của mình rất khó giấu giếm được một người khôn khéo như Khê Liên U, cho nên nàng phải dùng trí, chỉ có một mình nàng chống lại hắn dễ dàng khiến cho hắn khinh địch, mà nàng lợi dụng lúc hắn không chế được mình, nàng có thể có cơ hội hạ độc trên người hắn.

Có lẽ nếu có một lần như vậy nữa, nàng khó có thể thành công.

Một cơn gió nhẹ thổi qua, thổi bay mùi hương sâu kín thơm ngát, thấm vào tận ruột gan, Công Ngọc Hàn Tuyết nhìn Khê Liên U ngã trên mặt đất, có chút hoảng hốt, không thể không thừa nhận, nam tử này cực kỳ xinh đẹp, trách không được có thể trở thành hoa khôi đầu bảng, làm cho nhiều người điên cuồng vì hắn như vậy.

Công Ngọc Hàn Tuyết ngửi được mùi hương sâu kín trên người hắn, lắc đầu thờ dài, Khê Liên U quá khinh địch, nếu không cũng sẽ không một mình xuất hiện, nhìn mấy người Lang Nhị đang ở đằng xa kia, Công Ngọc Hàn Tuyết nhíu chặt lông mày, Khê Liên U thật sự không có coi thường mấy người lang thân, mấy người thị vệ mặc áo đen kia tuyệt đối là những tên sát thủ đứng đầu, vài trăm người quần lấy khiến mấy người Lang Nhị không có thời gian nghỉ ngơi.

Con mắt xinh đẹp của Công Ngọc Hàn Tuyết híp lại một đường, nâng Khê Liên U từ trên mặt đất dậy, nam tử này thân như lan ngọc, dáng người cao to, khoảng tầm một thước tám, mà Công Ngọc Hàn Tuyết cũng chỉ tầm một thước năm, sáu.

Công Ngọc Hàn Tuyết có chút khó khăn đỡ lấy Khê Liên U, đem chủy thủy đặt ở trên cổ hắn, lạnh lùng quét mắt nhìn đám thị vệ mặc áo đen kia, lớn tiếng nói “Tất cả dừng tay cho ta, nếu không ta sẽ giết hắn.” Ánh mắt Công Ngọc Hàn Tuyết lóe lên, nàng có thể khẳng định những người này là do Khê Liên U tìm tới, như vậy bọn họ nhất định sẽ nghe lệnh của Khê Liên U.

Tuy giọng nói của Công Ngọc Hàn Tuyết không lớn, nhưng cũng rơi vào tai bọn họ, thị vệ áo đen lúc này mới nhìn đến vị chủ mà bọn họ coi như thần kia đang bị nữ đế để ác độc khống chế, sắc mặt bỗng chốc thay đổi, bọn họ đều rõ ràng thủ đoạn ác độc của nữ đế này.

Công Ngọc Hàn Tuyết nhìn phản ứng của bọn họ, cảm thấy thực vừa lòng, không nghĩ đến chỉ một người nam kỹ mà cũng có bản lĩnh lớn như vậy, những ánh mắt của mấy người thị vệ mặc áo đen nhìn Khê Liên U, làm cho nàng hiểu được, bọn họ tuyệt đối trung thành với Khê Liên U.

“Người này là chủ tử của các ngươi đúng không, hiện giờ hắn chẳng những trúng độc do ta tự điều phối, mà còn đang nằm dưới chủy thủy của ta, chỉ cần một ý muốn của ta, liền có thể khiến hắn toi mạng, các ngươi không tin thì có thể xem.” Công Ngọc Hàn Tuyết lạnh lùng nói, nàng biết khi đối mặt với kẻ địch, ý chí càng phải mạnh hơn so với đối phương, đây là kinh nghiệm mà nàng đã học được rất sớm từ kiếp trước.

Người đứng đầu trong đám thị vệ áo đen, lòng bàn tay hơi run lên, nhưng phải cố gắng kiềm chế không dám biểu hiện.

“Lang Nhị, Lang Tam, Lang Tứ, Lang Ngũ, các ngươi mau lại đây.”

“Vâng.” Mấy người Lang Nhị lập tức đáp không bay về bên cạnh Công Ngọc Hàn Tuyết.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ Bá Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Vào thành

Trong hậu cung Xích Lư quốc

Cô Nặc hiên

Một nam tử đóng giả người sai vật lén lút nhìn xung quanh, xác định không có người, lúc này mới dám tiến vào bên trong phòng, nhìn cái người nam tử lạnh như băng kia, khuynh quốc tuyệt sắc, cả người như được bao phủ một tầng khí lạnh, tựa như một lưỡi dao sắc bén lạnh băng, trong lòng cảm thấy bất bình thương tiếc thay cho điện hạ.

“Điện hạ...” Gã sai vật ghé vào bên tai cái người được gọi là điện hạ nói thầm vài câu.

Thuần Cổ Cô Nặc đứng dậy đi đến bên cửa, mắt phượng nhưng tự ý lạnh, nhìn về hướng ngoài cung, gió thổi tóc đen nhẹ nhàng bay lên như đang múa, toàn thân toát lên sự lạnh lẽo vô tình.

“Có phải không? Nàng đã trở lại” Mắt phượng của Thuần Cổ Cô Nặc hơi nheo lại, nhờ ánh trăng chiếu vào, có thể nhìn rõ được khuôn mặt khuynh quốc khuynh thành nhưng lạnh như băng, khí tức sắc bén khó có thể ngăn chặn tản ra xung quanh.

“Điện hạ, hiện giờ nếu nàng muốn bình yên trở về đây sẽ phải chịu vô số sự cản trở, điện hạ có thể nhân cơ hội này về nước.” Gã sai vật cung kính nhưng cũng lo lắng nói.

“Từ Hưng, người có biết vì sao Công Ngọc Hàn Tuyết đem nhốt Vu Nhã Thiên Trúc lại, nhưng mà lại để ta ở nơi này, không có một người thị vệ trông coi hay không?” Giọng nói của Thuần Cổ Cô Nặc lạnh như băng không chút tình cảm, tựa như hàn băng ngàn năm, ánh sáng trong mắt lại sâu thẳm như đầm sâu tăm tối.

“Chủ tử, nếu như vậy, chúng ta nhân cơ hội này trở về nước đi.” Từ Hưng nhìn điện hạ nhà mình, trong lòng vô cùng lo âu, chỉ biết nói ra suy nghĩ mau chạy thoát khỏi đây ở trong lòng ra.

Thuần Cổ Cô Nặc cười lạnh như băng, dáng người trong treo nhưng lạnh lùng nhẹ nhàng quay đầu lại đi về hướng phong ô, đem lá thư trên bàn cất kỹ, nói với Từ Hưng “Từ Hưng, người vẫn là xem thường nàng, nàng sợ đi làm như vậy, đó là đã có mười phần nắm chắc là ta sẽ không rời đi.”

“Điện hạ, vì sao vậy?” Từ Hưng không rõ, từ mười mấy tuổi hắn đã đi theo điện hạ rồi, cũng đã được vài năm, nhưng hắn vẫn mãi không hiểu được những suy nghĩ trong lòng của điện hạ.

“Từ Hưng, người không cần biết điều đó, người phải biết che dấu tốt bản thân đừng để lộ dấu vết trước mặt nàng, nếu không ngay cả ta cũng không thể giữ an toàn cho người.” Thuần Cổ Cô Nặc thân nhiên liếc mắt nhìn Từ Hưng, hờ hững nói.

Từ Hưng có chút lạnh cả người, đúng vậy, nữ đế kia vui buồn thất thường, theo đồn đại lại tàn nhẫn vô tình, hắn rất dễ dàng xúc động, nếu không phải Từ Viễn có việc, cũng không đến lượt hắn ở lại bên người điện hạ, hắn nhất định không thể gây thêm rắc rối cho điện hạ.

Lại nói, mấy người Công Ngọc Hàn Tuyết ngồi trong xe ngựa, các nàng còn mang theo Khê Liên U đang bị hôn mê nữa, đằng sau là mấy trăm thị vệ mặc áo đen đang đuôi theo.

“Chủ tử, cũng là người lợi hại.” Lang Tử không thể không bội phục trí tuệ và mưu kế của chủ tử, nếu Liên U công tử ở trong tay bọn họ, thì hơn mấy trăm tên thị vệ mặc áo đen kia không thể không nghe lệnh của chủ tử, bây giờ bọn họ chính là bị chủ tử coi như thị vệ cùng nô lệ mà sai khiến.

Bằng mắt thường có thể trong thấy xe ngựa đang lộc cộc tiến vào trong cửa cung, dọc đường đi coi như là không có nhiều khó khăn.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ Bá Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 14: Thuần Cổ Cô Nặc

Dọc theo đường đi về mặt của Công Ngọc Hàn Tuyết có chút nghiêm trọng, nàng biết khi bắt đầu đi vào cửa cung này, thì cũng là lúc chính thức bước vào trận chiến Địa ngục, nàng hiểu được mình đã tự đưa bản thân vào một trận chiến khốc liệt không có khói thuốc súng, phía trước chờ đợi nàng là điều gì, nàng cũng không biết nữa, nhưng nàng nhất định phải vì bản thân cùng mấy người lang thần tự suy nghĩ và tạo ra một tương lai yên ổn.

Các đại thần giống như đã sớm chờ đợi ở trong này, khi Công Ngọc Hàn Tuyết bước từ trên xe ngựa xuống liền nghe tiếng hô " Cung nghênh nữ đế, nữ đế vạn tuế vạn tuế vạn tuế "

"Bình thân" Công Ngọc Hàn Tuyết nhìn hai hàng dài quan viên kia, đôi mắt hơi nheo lại, dù đứng dưới ánh mặt trời ầm ập nhưng vẫn khiến cho người ta cảm giác như chìm trong ánh sáng lạnh lẽo, những người này tuy là cúi lưng tỏ vẻ phục tùng nàng nhưng trong lòng lại hận không thể khiến nàng biến mất

mãi mãi.

"Tất cả đều lui ra đi."

"Vâng." những quan viên giống như được ban ơn, tốc độ lui ra nhanh giống như là chạy trốn, giống như đem Công Ngọc Hàn Tuyết trở thành độc xà mãnh thú để tránh né.

Nhìn thêm cảm thạch ngoài điện trống rỗng không còn bóng người, Lăng Nhị và Lăng Tâm đỡ Khê Liên U, Công Ngọc Hàn Tuyết đứng ở phía trước, mắt lạnh nhìn mấy trăm thị vệ mặc áo đen kia, sau một lúc lâu, Công Ngọc Hàn Tuyết thản nhiên mở miệng "Các người có thể rời đi, nhớ kỹ, ta sống, hẳn mới có thể sống, nếu không đừng trách độc dược cùng cây đao này của ta không có mắt." vừa dứt lời, liền đem bàn tay mảnh khảnh hướng về phía cổ của Khê Liên U, móng tay dưới ánh mặt trời, tản ra ánh sáng âm u lạnh lẽo.

"Người" Thị vệ mặc áo đen cầm đầu nhìn Công Ngọc Hàn Tuyết, hận không thể bước lên giết nàng.

"Làm sao? Không phục, cũng đúng, chỉ cần các người có thể chịu được nhìn cảnh hấn chết, bây giờ ta là đang cảnh cáo các người, độc này ngoại trừ ta, không ai có thể giải được, các người nên nhớ thủ đoạn của ta."

Thị vệ mặc áo đen cầm đầu cắn răng, lúc này mới không cam lòng nói "Lui"

Lệnh vừa nói ra, vài trăm người kia trong nháy mắt đập không biến mất.

Lông mày của Công Ngọc Hàn Tuyết hơi nhíu lại, trong lòng thở nhẹ một hơi, so trí càng làm nàng thấy mệt mỏi hơn, cũng may cuối cùng nàng cũng đã còn sống mà trở về nơi này, nếu như có thể lựa chọn, nàng tình nguyện một cuộc sống tự do an bình.

Nhưng thân phận của khối thân thể này cũng không cho phép nàng có sự lựa chọn khác, cho dù nàng nghĩ muốn buông tha hết tất cả, cũng có người sẽ không bỏ qua cho nàng, nàng còn sống chính là mối đe dọa thật lớn đối với họ, cho nên bây giờ nàng chỉ còn cách cố gắng đứng ở nơi cao nhất, nhìn xuống toàn bộ thiên hạ.

Nhìn thêm cảm thạch ngoài cung điện đã yên tĩnh trở lại, Công Ngọc Hàn Tuyết nói với mấy người Lang Nhị đang đứng ở phía sau "Chuẩn bị cho Khê Liên U một phòng nào đó, nhất thời hẳn có thể chưa tỉnh lại ngay, các người đi trước nghỉ ngơi thật tốt đi."

"Chủ tử, chúng ta không thể cách người nửa bước." Lang Nhị nhíu chặt mày, cung kính nói với Công Ngọc Hàn Tuyết.

"Không có việc gì, ta không có nguy hiểm, các người hãy đi trước nghỉ ngơi thật tốt, trên đường đi các người đã vất vả rất nhiều." Công Ngọc Hàn Tuyết cười an ủi Lang Nhị, dọc đường đi mấy người các nàng luôn trong tình trạng tinh thần tập trung cao độ, công lực tiêu hao không ít, chứ chưa nói đến thể lực, nàng không hy vọng mấy người mà nàng tin tưởng nhất lại có chút tổn thương nào.

Trong lòng mấy người Lang Nhị ấm áp, đôi mắt càng thêm mềm lại, vừa nãy chủ tử mỉm cười nhu hòa với các nàng như vậy, còn nói các nàng vất vả, người lãnh tình như chủ tử lại quan tâm đến các nàng như vậy, thì đã là đủ rồi, các nàng thật sự rất cảm động.

"Tốt lắm, đều đứng ở chỗ này làm gì? Ta đã nói sẽ không có việc gì, các người chẳng lẽ ngay cả chủ tử của mình cũng không tin sao? Công Ngọc Hàn Tuyết vỗ bả vai Lang Nhị, nhẹ nhàng nói.

"Rõ." Lang Nhị, Lang Tam, Lang Tứ, Lang Ngũ cung kính cúi người trả lời.

Nhìn mấy người Lang Nhị xoay người rời đi, Công Ngọc Hàn Tuyết đột nhiên nói "Những lang thần của ta, các người là người mà ta tin tưởng nhất, mấy người Lang Nhất, ta sẽ bảo thủ cho bọn họ." Trong giọng nói của Công Ngọc Hàn Tuyết lộ ra sự kiên định và nghiêm túc.

Những lời này làm cho lòng mấy người Lang Nhị rung động, là ai nói chủ tử của bọn họ không tốt, các nàng nhất định sẽ giết người đó, chỉ có các nàng hiểu được, thật ra chủ tử của các nàng là người trọng tình trọng nghĩa nhất, nhưng mà tâm sẽ không bày ra bên ngoài, các nàng càng thêm kiên định với ý nghĩ sẽ bảo vệ nàng mãi mãi.

Nghĩ đến mấy người Lang Nhất, không phải không đau lòng, nhưng niềm tin của các nàng chính là phải bảo vệ cho chủ tử.

Đế Hoàng cung

Công Ngọc Hàn Tuyết nhìn tấm điện của mình có cái tên khí phách như vậy, khóe miệng hơi nhếch lên nở một nụ cười nhẹ, mấy ngày nay vẫn di chuyển liên tục, rốt cuộc cũng có thể nghỉ ngơi thật tốt rồi, nhưng mà, nàng cảm thấy trong tấm cung này thật lạnh như băng, tất cả mọi người dường như rất sợ hãi nàng, cho dù là cung nữ già sai vặt hay thị vệ, thấy nàng đều không dám thở mạnh một tiếng, làm cho nàng rất là buồn phiền.

Quên đi, vẫn là cứ để mọi chuyện từ từ, còn sống mới là điều quan trọng nhất, nàng nghĩ nếu có một ngày bọn họ không còn sợ nàng nữa, có thể lợi dụng lúc nàng không đề phòng mà giết nàng hay không.

Trong lúc Công Ngọc Hàn Tuyết đang miên man suy nghĩ, bỗng nhiên nghe được có tiếng bước chân ngoài cửa, đôi mắt nguy hiểm nheo lại, lạnh lùng nói "Ai?" Nàng đã ra lệnh không cho bất kỳ ai làm phiền rồi cơ mà.

"Nữ đế, là ta." Ngoài cửa, một giọng nói lạnh như băng không hề có độ ấm vang lên, giọng nói vừa dứt một nam tử mặc tử y* xuất hiện, trong mắt Công Ngọc Hàn Tuyết chợt lóe lên sự kinh diễm, lại là một nam tử tuấn mĩ.

*từ y: quần áo màu tím

Trong giọng nói của nam tử lộ ra sự lạnh lẽo, khuôn mặt khuynh quốc tuyệt sắc, làn da trắng như bạch ngọc, tóc dùng thúc quan bằng bạch ngọc búi lên, toàn thân bao phủ ánh sáng bạc nhàn nhạt, hai mắt hơi cúi xuống, lông mi xinh đẹp kia hơi run run trong không khí, hơi thở toàn thân tuy rằng đã cố gắng thu lại, nhưng vẫn không thể loại bỏ khí chất cao quý lạnh như băng trời sinh của hắn.

Loại khí chất lạnh băng như hàn sương này, chẳng những không làm giảm vẻ đẹp của hắn, ngược lại làm cho hắn có một vẻ đẹp rung động mê hoặc hồn phách, là mỹ nam lạnh lùng.

Sau khi Công Ngọc Hàn Tuyết tỉnh táo lại, bỗng nhiên nhú chặt lông mày, nam tử này là ai? Chẳng lẽ là nam phi trong hậu cung của nữ đế?

“Ừ, người đã đến rồi!” Công Ngọc Hàn Tuyết dù cố gắng cũng chẳng nhớ nổi cái gì, liền chỉ có thể giả vờ như đang cảm thấy mệt mỏi mà đỡ lấy trán, sau đó mở miệng nói nhỏ.

Mắt phượng của Thuần Cổ Cô Nặc hiện lên sự ngạc nhiên, đứng lặng im không động đậy, nhưng vẫn không giấu được sự khó hiểu.

Không khí cứ im lặng như vậy, Công Ngọc Hàn Tuyết cảm thấy có chút xấu hổ, trong đầu lại suy nghĩ, nam tử này không giống như là người bị nàng nhốt, tay chân đều không bị xích, cả người lại lên vẻ đẹp vô song, chỉ là hơi lạnh lùng một chút, chẳng lẽ thật là nam phi? Vậy chẳng nhẽ hắn tới để thị tẩm?

Nghĩ đến điều này, mặt của Công Ngọc Hàn Tuyết một lúc trắng một lúc hồng, hơi cup mắt xuống, che giấu sự lạnh lùng ở sâu trong mắt, lại lấy tay đỡ trán, lần này có lẽ phải thật sự chờ dài, hắn vẫn không chịu đi, hiển nhiên là đang chờ nàng nói chuyện, nếu nàng mà không nói gì, có lẽ hắn sẽ không tự biết ý mà rời đi đúng lúc đâu.

“Cái kia, ái phi à, thân thể ta hôm nay không được khỏe!” Công Ngọc Hàn Tuyết vừa nói xong, còn làm ra động tác yếu đuối tượng trưng, nâng cái trán, đôi mắt thì mê man như phủ một tầng sương mù, nhưng mà hơi thở lạnh lùng trên người thì không cách nào giấu đi, đối với nam tử này, nàng vẫn luôn có sự cảnh giác theo bản năng.

Thuần Cổ Cô Nặc nghe lời nói của Công Ngọc Hàn Tuyết, sắc mặt hơi đổi, thân thể càng đứng thẳng hơn, đứng yên không di chuyển, trong đầu giống như hiện lên điều gì, hơi nhắm hai mắt lại, lông mày lạnh lùng nhú chặt, trong lòng lại gợn sóng mãnh liệt, hôm nay nàng thật quý dị cũng thật đặc biệt.

Thuần Cổ Cô Nặc lúc này mới mở mắt nhìn về phía Công Ngọc Hàn Tuyết, đây là lần đầu tiên hắn thật sự nghiêm túc nhìn khuôn mặt nàng, lúc này nàng không còn hơi thở tàn nhẫn bá đạo như thường ngày, nhu nhược không xương rồi lại lạnh như băng ngồi ở chỗ kia, đôi tay thon dài trắng nõn đỡ nhẹ lấy trán, nhìn như tỉnh táo lại vừa mơ màng, lông mày uyển chuyển dịu dàng như núi xa, yên tĩnh mà lại tốt đẹp, biểu hiện ra vẻ đẹp tinh khiết khiến người ta kinh diễm

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ Bá Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Lạnh như băng

Trong nháy mắt này, Thuần Cổ Cô Nặc chẳng biết tại sao, trái tim khẽ run lên, nàng như vậy, làm cho hắn bỗng nhiên nghĩ đến nàng là một nữ tử nhu nhược thuần khiết, cho dù có hơi thở thanh lãnh kia cũng là bởi vì nàng cao ngạo tịch liêu.

Mắt phượng của Thuần Cổ Cô Nặc hiện lên ánh sáng sâu kín, trong giây lát, hắn liền đánh gãy ý tưởng này trong lòng, nữ tử này từ trước đến giờ đều là tàn nhẫn vô tình, nàng có thể đem sống chết của một người đùa giỡn ở trong tay, đem quốc gia trở thành đồ chơi của mình, dùng máu tươi để trải dài con đường bước lên ngôi vị đế vương của nàng, hắn làm sao có thể cho rằng nàng là một người nữ tử ôn nhu thuần khiết cơ chứ!

Nhất là người như nàng không nhớ chút nào về huyết mạch tình thân, nói giết liền giết, ngay cả mẹ cũng không nhận một chút, nhốt mẫu giết tỷ, có lẽ chỉ có người như nàng mới có thể làm được.

Lãnh khốc không nhớ tình thân như vậy, Đại hoàng nữ, Nhị hoàng nữ đều chết trong tay nàng, tuy rằng hắn không có tình cảm gì đối với Xích Lư quốc này, cũng không có tình cảm gì với nữ tử này, nhưng hắn vẫn cảm thấy Công Ngọc Hàn Tuyết là việc quá mức lãnh khốc vô tình, cho dù trong hoàng thất không có tình thân chân chính đi chăng nữa, nhưng tàn khốc thô bạo như vậy, vẫn khiến cho hắn phải kinh ngạc.

Nghĩ đến Vu Nhã Thiên Trúc kia, trong lòng Thuần Cổ Cô Nặc cũng chỉ có thể thật sâu thở dài, đó là một nam tử tuyệt thế vô song, nam tử này ngay cả hắn đều không thể không bội phục, phong hoa tuyệt đại, có thể triển khai hoàn toàn phong tư của mình khác vào trong lòng mỗi người. Nhưng nam tử như vậy lại bị Công Ngọc Hàn Tuyết nhốt lại không chút lưu tình, còn về việc nàng sẽ đối xử với nam tử này tàn khốc như thế nào, có lẽ cũng chỉ có mình Công Ngọc Hàn Tuyết biết.

Còn có những nam tử khác đang ở trong lao ngục, mắt phượng của Thuần Cổ Cô Nặc sâu thẳm, không hề liếc mắt nhìn Công Ngọc Hàn Tuyết lần nữa, cho dù đang đứng như vậy, hắn vẫn có thể cảm giác được hơi thở mạnh mẽ trên người nữ tử này, cho dù nàng giả bộ nhu nhược, hắn vẫn có thể

nhìn đến trái tim âm lãnh của nàng như cũ.

Hơi thở lạnh lùng trên người Thuần Cổ Cô Nặc càng tăng thêm, khi nàng mắt nhìn Công Ngọc Hàn Tuyết một cái, nghĩ đến sự thô bạo âm ngoan trong một năm này của nàng, nhủ mảy thật sâu, tính tình của nữ tử này, hẳn vẫn hiểu một phần.

Nghĩ đến nguyên nhân mà mình đến đây, phải cầu nàng.... nhìn nàng hơi nhắm mắt, che dấu tất cả suy nghĩ của mình, Thuần Cổ Cô Nặc căn bản không thể đoán được suy nghĩ hiện tại của nàng.

Giống như nghĩ đến điều gì, Thuần Cổ Cô Nặc nắm chặt tay, đem tất cả tất cả sự lạnh lùng trong mắt che dấu thật tốt, liền xoay người rời đi, lúc vừa bước ra khỏi thềm cửa, dừng chân lại, hơi nghiêng người, nói Công Ngọc Hàn Tuyết “Nữ đế nếu nghĩ muốn đưa Thuần Cổ Cô Nặc vào chỗ chết, thật ra không cần phải phí nhiều công sức.” nói xong, toàn thân mang theo sự lạnh lùng âm u rời đi.

Công Ngọc Hàn Tuyết nghe lời nói của hắn, đôi mắt sâu thẳm hơi hơi gọn sóng, hẳn là Thuần Cổ Cô Nặc? Khối thân thể này của nàng muốn đưa hắn vào chỗ chết, như vậy vừa này nàng có nói lỡ lời, hay hắn muốn đến để chứng thật cái gì.

“Đứng lại” Công Ngọc Hàn Tuyết giống như nghĩ đến điều gì, lập tức chạy ra ngoài cửa đuổi theo, lạnh lùng ra lệnh với bóng dáng sắp đi xa kia, Công Ngọc Hàn Tuyết không có chú ý tới, trong lúc gấp gáp nàng ra lệnh, chứa đựng giọng điệu uy nghiêm của người chân chính ở trên cao, khiến cho người khác không tự chủ mà phải nghe theo.

Thuần Cổ Cô Nặc nghe mệnh lệnh vội vàng mà sắc bén vang lên sau lưng, dừng lại một chút, thu lại hàn khí trên người, ngừng đầu nhìn chiếc lá đang rơi xuống, cả người như bị thứ gì đó đè nặng, mệnh lệnh của nàng, hẳn không muốn nghe, nhưng không nghe không được, bởi vì tất cả của hắn đều nằm trong tay nàng, vì vậy mà hắn phải nhẫn, không thể vì tức giận mà bỏ mặc đất nước của mình.

Công Ngọc Hàn Tuyết nhìn Thuần Cổ Cô Nặc yên tĩnh đứng ở nơi đó, trong hình ảnh lá rụng, gió thu thổi, y bào màu tím tung bay, tựa như một bức họa núi sông tĩnh lặng, tuyệt mỹ mà trầm lắng, nếu lúc này có nhiều loại hoa, nàng cũng có thể nói, phồn hoa như giấc, dù so sánh cũng không bằng một nửa nam tử này.

Hai chân Công Ngọc Hàn Tuyết bước đi trên con đường trải đá xanh, chậm rãi đến gần Thuần Cổ Cô Nặc, không nhanh không chậm, bước chân nhẹ nhàng giống như bước vào lòng người.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ Bá Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Chương 14.2: Lạnh như băng

Chương 14.2: Lạnh như băng

Editor: Sakura Trang

Đến khi Công Ngọc Hàn Tuyết đi vào trước mặt Thuần Cổ Cô Nặc, lặng lẽ đứng cạnh hắn, trong mắt là ánh sáng u tối không rõ, lúc này gió thu bắt đầu nổi lên, thổi bay quần áo của nàng, phiêu phiêu như muốn bay lên, vẽ lên một độ cong kiều diễm, đập dòn uyển chuyển như tinh linh trong gió.

Thuần Cổ Cô Nặc cũng không nhìn Công Ngọc Hàn Tuyết, ánh mắt của hắn vẫn bình tĩnh nhìn trên chiếc lá rụng, bởi vì hắn đã sớm được thương thức tâm tình vui buồn thất thường của nàng rồi.

“Thuần Cổ Cô Nặc, lá rụng nhìn còn đẹp hơn ta sao?” Trong mắt Công Ngọc Hàn Tuyết hiện lên ánh sáng âm u, khóe miệng nhếch lên một nụ cười nhẹ, nghiêng ngả nói, nàng đột nhiên thay đổi ý tưởng, nghĩ muốn trêu chọc nam tử lạnh như băng này, nàng thậm chí có cảm giác, bọn họ đều lạnh lùng vô tình giống nhau, còn lạnh lẽo cứng rắn hơn cả tảng đá.

Mắt Thuần Cổ Cô Nặc run lên, hơi ảo não, hắn sắc bén phát hiện, nàng hình như thay đổi rất nhiều, cũng có thể nàng đã nghĩ ra biện pháp tốt hơn để tra tấn hắn, nghĩ đến điều này, đôi mắt bình tĩnh không sợ hãi nhấc lên vài gọn sóng rồi lại trở lại bình tĩnh, giống như không thêm đề ý lời nói của Công Ngọc Hàn Tuyết, cũng không muốn trả lời nàng.

Công Ngọc Hàn Tuyết cảm thấy không thú vị, đầu ngón tay lạnh lạnh sờ nhẹ hai má của Thuần Cổ Cô Nặc, trong mắt lóe lên ánh sáng sâu thẳm, nam tử này dường như không phải nam phi của nàng, vậy chính là người bị nàng nhốt. Nhưng nếu bị nhốt, vậy tại sao lại được tùy ý đi lại?

Công Ngọc Hàn Tuyết một bên vô ý thức động đập ngón tay một bên vừa suy nghĩ mọi chuyện trong đầu, không có chú ý tới động tác của nàng làm cho thân thể của Thuần Cổ Cô Nặc run lên, tâm cũng không chịu đựng được rung động, điều này nếu ở trong mắt người ngoài sẽ được coi là trêu đùa một cách ái muội.

Khóe miệng của Thuần Cổ Cô Nặc gợi lên một ý cười giễu cợt, giống như vân đạm phong khinh* nói “Nữ đế, người cảm thấy hứng thú đối với túi da của Thuần Cổ Cô Nặc, cho dù chiếm được cũng chỉ là một cái xác không hồn” hắn nói xong, cúi đầu nhìn về phía Công Ngọc Hàn Tuyết, phát hiện đôi mắt của nàng thanh minh sâu thẳm, nhưng lại không có cảm xúc gì, ngay cả một điểm hứng thú đều không có, điều này làm cho hắn rất kinh ngạc, trong

lòng nổi lên sóng ngầm mãnh liệt, nàng lúc này, khiến cho hắn không thể nào đoán ra, giống như trên người nàng được che giấu bởi một tấm màn thần bí, lần đầu tiên hắn có khát vọng muốn đi tìm tòi nghiên cứu, nhưng cảm giác này vừa mới nảy sinh đã bị hắn bóp chết từ trong trứng nước.

*vân đạm phong khinh: nhẹ như gió nhạt như mây, ý muốn nói sự coi thường, không thèm để ý

Công Ngọc Hàn Tuyết phục hồi tinh thần, giấu đi ánh sáng trong mắt, ánh sáng lướt qua rồi biến mất, nhẹ nhàng cười nói “Làn da thật tốt, còn nhắn nhủ hơn cả nữ tử” những lời này của nàng đều là lời khen ngợi thật lòng, nhưng bay vào trong tai của Thuần Cổ Cô Nặc, đó lại thành lời trào phúng, làm cho tim hắn cứng lại, hắn có lòng tâm khát vọng của chính mình, quốc gia của hắn đang đợi hắn trở về, thế nhưng hắn lại không có cách nào rời đi, tùy ý để nữ đế thô bạo âm ngoan này hành hạ dày vò, một cảm giác bất lực thật sâu trào lên trong lòng.

Thật ra cho dù là hắn hay là Vu Nhã Thiên Trúc, hay là nữ hoàng, hoàng nữ, sở dĩ chúng kẻ của nàng là bởi vì từ trước đến nay bọn họ không hề nhận ra lòng dạ âm ngoan độc辣 được che giấu bởi lớp vỏ ngoài của một Công Ngọc Hàn Tuyết yếu đuối, ai cũng không hề đề phòng nữ tử nhất gan yếu đuối này trong một lúc lại có thể dùng cách thức ngoan độc nắm trong tay tất cả mọi thứ, giết chóc liên tiếp, dùng các loại phương pháp tàn nhẫn đối phó với bọn họ.

Chính là bởi vì từ trước đến nay không có sự đề phòng, nên đã bị nàng kiểm chế, mà lúc này chỉ có thể nhìn lên trời tự thương tiếc cho bản thân, hắn mỗi lần đều hãm mộ những con chim tự do trên trời cao kia, tự do tự tại, tiêu dao sống qua ngày.

Công Ngọc Hàn Tuyết cảm giác được người Thuần Cổ Cô Nặc cứng lại, bấu môi, khẹp lại vạt áo của hắn, không ngoài dự liệu lại khiến cho thân thể Thuần Cổ Cô Nặc run lên, trong lòng Công Ngọc Hàn Tuyết hơi buồn cười, kiễng mũi chân, nói nhẹ vào bên tai của Thuần Cổ Cô Nặc, “Thuần Cổ Cô Nặc, từ trước đến nay ta chưa bao giờ muốn mạng của người, đều là do người tự làm khó bản thân, miên man suy nghĩ” hơi thở phun lên cổ của Thuần Cổ Cô Nặc, làm cho làn da trắng như ngọc kia hơi nhiễm chút hồng nhạt.

Nói xong, lúc này Công Ngọc Hàn Tuyết mới thu lại ý cười, nhưng trong mắt cũng không che dấu hết ánh sáng lạnh, dùng một chút, sau đó xoay người rời đi.

Để lại một mình Thuần Cổ Cô Nặc vẫn đang run sợ, hắn còn ngửi được mùi hương nhẹ nhàng thơm ngát của thiếu nữ vương vất trong không khí sau khi Công Ngọc Hàn Tuyết rời đi, trong mắt lóe ý nghĩ thâm trầm phức tạp, nàng nói vậy rốt cuộc có ý gì, nàng bảo mình đứng lại chỉ vì nói những lời này. Vì sao lần nàng trở về từ bên ngoài, làm cho hắn cảm thấy nàng có chút gì đó thay đổi, mà hành động vừa nãy cả nàng thực quý dị, không giống với con người lạnh như băng lại âm độc của nàng trước kia.

Nhưng nghĩ đến hoàn cảnh của bản thân mình vào mỗi ngày mười lăm hàng tháng, tâm Thuần Cổ Cô Nặc tối lại, biểu hiện trên mặt trở u ám, nàng nếu không muốn mạng của hắn, nhưng dùng thứ này trên người của hắn,.... giống nhau vẫn có thể khiến hắn mất mạng.

Công Ngọc Hàn Tuyết cảm thấy bản thân đang đi vào một cục diện mê mang, rất nhiều chuyện của thân thể này nàng không hề biết, còn có Thuần Cổ Cô Nặc kia vì sao khẳng định nói rằng nàng muốn mạng của hắn, hơn nữa chính nàng cũng rõ ràng, chỉ mỗi câu nói kia của nàng cũng không đủ khiến cho Thuần Cổ Cô Nặc tin tưởng.

Nàng có thể nhìn ra, ngày hôm đó Thuần Cổ Cô Nặc nhìn những chú chim tự do bay lượn trên bầu trời, trong mắt tỏa ra thứ ánh sáng rực rỡ, nàng biết được, hắn mong muốn tự do, mà nàng cũng không có nột hấn, nam tử kia, nàng nhìn ra được hắn biết võ công, bước chân cùng với hơi thở nhẹ nhàng, đều là những biểu hiện cho thấy chỉ có người này có nội lực cường, võ công cao cường.

Mà nàng tin tưởng tương lai sẽ có nhiều điều đáng để mong chờ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ Bá Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Chương 15.1: Tỉnh lại

Chương 15.1: Tỉnh lại

Editor: Sakura Trang

Công Ngọc Hàn Tuyết nghĩ thầm, nàng vẫn nên đi hỏi mấy người Lang Nhị, về phần chuyện của Thuần Cổ Cô Nặc, nếu không có gì uy hiếp đối với nàng, nàng không ngại thả hắn, nhưng mà quyết định này nàng cũng cần phải suy nghĩ một chút, bởi vì nếu hắn là một đầu mãnh hổ, nàng làm như vậy ngược lại trở thành thả hổ về rừng, nàng không ngại làm người tốt, càng không ngại làm người xấu, nàng để ý nhất vẫn là tính mạng của mình, mà điều quan tâm nhất bây giờ là nàng cùng mấy người Lang thần có bị nguy hiểm đến tính mạng không.

Hôm sau, ánh nắng mặt trời ấm áp chiếu lên rừng trúc xanh um tươi tốt, gió nhẹ lướt qua, giống như còn có thể nghe được tiếng động sần sật, mùa thu lá vàng rơi, mùi hoa thơm ngát, bầu trời trong vắt, yên tĩnh như vậy, lộ ra sự thanh nhả và thoải mái.

Công Ngọc Hàn Tuyết im lặng ăn cơm trưa, nhìn bát cháo hoa sen kia, vẻ mặt có chút hoảng hốt, dăm dăm nhìn về phía trước nhớ lại hồi ức, thật ra nàng không có chú ý nhiều lắm đến vấn đề ăn uống, ở kiếp trước nàng lúc đầu cũng không biết nấu cơm, đợi khi nàng học xong, người kia cũng mất, thế

gian luôn tràn ngập nhiều điều tiếc nuối.

“Chủ tử, Khê Liên U hình như sắp tỉnh” Lang Tử nhìn Công Ngọc Hàn Tuyết đang ngồi yên tĩnh ăn cơm ở đằng kia, nhẹ giọng mở miệng nói, nàng rất không muốn quấy nhiễu chủ tử ăn cơm, nhưng chủ tử dặn nhất định phải báo với nàng nếu Khê Liên U sắp tỉnh.

Nhưng chẳng biết tại sao, trong lòng nàng có một nỗi buồn khó hiểu, nàng thấy nhưng cảm thấy chủ tử lúc im lặng như vậy, có một chút cao ngạo cùng tịch liêu, giống như sương khói nơi biển khơi, từ từ trôi nổi khắp thế gian.

Tay đang cầm đũa của Công Ngọc Hàn Tuyết dừng lại một chút, ánh sáng trong mắt chợt lóe rồi biến mất, lông mi hơi rung động, không nghĩ tới hần tỉnh lại nhanh như vậy, sớm hơn rất nhiều so với nàng nghĩ.

Công Ngọc Hàn Tuyết buông chiếc đũa xuống, chậm rãi dùng khăn lau miệng và tay, đứng dậy lạnh nhạt nói “Dọn dẹp đi, ta đi nhìn hần.”

“Vâng”

Phong Hoa hiên

Công Ngọc Hàn Tuyết lẳng lặng ngồi ở bên cạnh, một bên uống trà, một bên chờ Khê Liên U tỉnh lại, thuận tiện coi như thưởng thức mỹ nam, ở cổ đại này cũng không có tiết mục giải trí gì, nàng có thể hưởng thụ chỉ có mấy thứ như vậy thôi.

Giống như mơ thấy điều gì, lại giống như đau đớn do độc tố xâm nhập vào cơ thể, cái trán Khê Liên U không ngừng chảy ra mồ hôi, cuối cùng Công Ngọc Hàn Tuyết cảm thấy bất đắc dĩ, rút khăn từ trong tay áo ra lau cho hần.

Lông mày vốn đang nhíu chặt của Khê Liên U, vào lúc Công Ngọc Hàn Tuyết lau mồ hôi cho hần, thế nhưng từ từ giãn ra, trong lúc mê man, hần cảm thấy có một mùi thơm của nữ tử quanh quẩn bên người, đã lâu không cảm thấy an tâm như vậy, hơi thở này giống như có thể tan vào nội tâm của hần.

Cho đến lúc Khê Liên U hốt hoảng mở mắt, đối diện là đôi mắt trong trẻo của Công Ngọc Hàn Tuyết, càng là có chút không dám tin nhìn nàng đang lau mồ hôi trên trán cho hần.

Công Ngọc Hàn Tuyết cúi đầu nhìn Khê Liên U nhàn nhạt nói “Người tỉnh” liền tiếp tục lau nốt cho hần, động tác nhẹ nhàng như thể đương nhiên, không có một chút gọi là xấu hổ hay không tự nhiên.

“Công Ngọc Hàn Tuyết?” Lông mày đậm của Khê Liên U khẽ nhíu lại.

“Đúng vậy, là ta, nơi này là hậu cung của ta” Công Ngọc Hàn Tuyết gật gù đầu, lạnh nhạt nói, giúp cho người này xác định một chút, hiển nhiên hần cũng không dám tin, mình sẽ bị đưa đến hậu cung.

Khe Liên U nhìn đôi mắt trong trẻo không hề cảm xúc của Công Ngọc Hàn Tuyết, trong lòng nổi lên ngọn sóng, hần có thể xác định Công Ngọc Hàn Tuyết bây giờ cùng Công Ngọc Hàn Tuyết mà hần từng tiếp xúc là hoàn toàn khác nhau, Công Ngọc Hàn Tuyết trước kia lúc nào cũng lạnh như băng, mà nàng bây giờ thanh khiết như băng, lại có thêm một chút hiền hòa, trong hiền hòa lại có sự cơ trí, không thể nghi ngờ, nàng bây giờ mới thật sự nguy hiểm.

Bởi vì một người bộc lộ sự âm ngoan ra bên ngoài không đáng sợ, đáng sợ là một người chẳng những âm ngoan còn có sự trí tuệ, người như vậy không thể lường trước được.

Mà hần cứ nhìn nàng như vậy, phát hiện trên người nàng có một loại khí tức phức tạp, lạnh như băng, linh động, nhu hòa, vô tình, rốt cuộc mặt nào mới là con người thực của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ Bá Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Chương 15.2: Tỉnh lại

Chương 15.2: Tỉnh lại

Editor: Sakura Trang

Lúc trước nàng ra động tác khiến mọi một cái trở tay không kịp, khiến cho tất cả mọi người trong lúc không có đề phòng đã bị thất bại, nhưng chuyện này đã trở thành chuyện thật chắc chắn, ngay cả hần cũng không có cách nào có thể xoay ngược lại vận mệnh, chỉ thể tro mắt nhìn tất cả thành kết cục đã định.

Tay Khê Liên U dùng sức, liền muốn ngồi dậy, cánh tay Công Ngọc Hàn Tuyết hơi cong lại đỡ Khê Liên U ngồi dậy “Người hiện tại không có khả năng chống lại” Công Ngọc Hàn Tuyết thản nhiên nói, giống như trần thuật một chuyện thực tế, mà không phải đang uy hiếp.

“Ta thật đúng là đã coi thường nữ đế” Lúc này Khê Liên U căn bản không thể nào đoán ra được ý định của Công ngọc Hàn Tuyết, nhớ đến chuyện xảy ra trước khi mình hôn mê, cũng liền hiểu được hấn tại sao lại trúng chiêu, không thể không một lần nữa nhìn kỹ lại Công Ngọc Hàn Tuyết.

“Khê Liên U, ngươi vẫn có thành kiến đối với ta, ngươi chỉ muốn trung thành với Nhị Hoàng nữ, nhưng hiện giờ nữ đế lại là ta, đó là chuyện thật không thể thay đổi.” Công Ngọc Hàn Tuyết thoải mái uống trà, hồ hững nói, nàng tin tưởng Khê Liên U là người thông minh, nhưng người thông minh cũng rất cố chấp, luôn sống trong chiếc kén mà bản thân tạo nên, tự mua dây buộc mình.

“Công Ngọc Hàn Tuyết, ngươi nên biết, cái ngôi vị nữ đế này ngươi làm sao mà có được, sự bất bình câu thiên hạ đối với ngươi, sự tồn tại của ngươi đem lại nỗi đau cho thiên hạ, ngươi không thể đem lại sự phồn vinh an bình cho thiên hạ, ngôi vị nữ đế này ngươi làm chi vì bản thân mình mà thôi” Khê Liên U trước kia tuyệt đối sẽ không nói nhiều điều với Công Ngọc Hàn Tuyết như vậy, bởi vì hấn biết nói điều này với một người âm độc vô tình lạnh như băng sẽ chỉ như đàn gảy tai trâu mà thôi, nhưng nữ tử trước mắt này dù lạnh như băng nhưng đôi mắt lại trong sáng, làm cho hấn tin tưởng nàng vẫn còn biết nói lý lẽ.

“Khê Liên U, ngươi không biết những lời này của ngươi thật buồn cười sao? Từ trước đến nay ai chẳng muốn làm chủ thiên hạ, hiện tại ta có thể ngồi lên ngôi vị này chứng tỏ ta có năng lực, các người đều phải thần phục ta, mà dân chúng đều quên đi vương các đòi làm thế nào để đi lên vương vị, bọn họ chỉ nhớ rõ vị đế vương đó có khả năng mang đến cho họ phồn vinh không, ngươi bởi vì những hành động ta làm lúc bước lên vương vị, liền gạt bỏ những công lao về sau ta có thể đạt được, cái này của ngươi gọi là bảo thủ tự kiêu” Công Ngọc Hàn Tuyết cảm thấy có chút buồn cười, nhẹ nhếch khóe miệng khinh thường nói.

Khê Liên U có chút kinh ngạc, đôi mắt trầm tĩnh hiện hơi gọn sóng, âm u thăm thẳm khó phân biệt, hấn có chút kinh ngạc, những lời nói như vậy có thể được nói ra từ trong miệng của Công Ngọc Hàn Tuyết, môi anh đào khẽ mở “Công Ngọc Hàn Tuyết, ngươi khổng chế ta, không chỉ vì nói với ta mấy lời này đi” Khê Liên u nói, dựa nhẹ vào vách tường cạnh giường, hơi hơi nhắm mắt, hấn biết hiện tại hấn trúng độc, một số khả năng cũng bị che lại.

Công Ngọc Hàn Tuyết yên tĩnh ngồi ở đó, dù thế nào vẫn thanh nhã trong suốt như vậy, cười nhẹ “Trước mắt ta còn chưa nghĩ ra, nhưng ta có thể nói với ngươi, độc ngươi trúng, là độc nhất vô nhị do ta điều phối, không người có thể giải” lời nói tràn đầy sự uy hiếp, hiện tại nàng có thể khẳng định Nhị Hoàng nữ Công Ngọc Nguyệt Doanh còn sống, mà Khê Liên U tất nhiên có liên lạc với Công Ngọc Nguyệt Doanh, vì vậy nàng đương nhiên phải đem Khê Liên U đặt ở cửa mình để yên tâm.

Trong mắt Khê Liên U hiện lên ánh sáng sâu thẳm, hấn không đoán được trong hồ lô của nàng chứa cái gì, nhưng cũng đoán được gần hết, quả nhiên nàng người có lòng dạ thâm sâu nhất.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ Bá Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 19: Chương 16.1: Linh lung cầu

Editor: Sakura Trang

Không biết khi nào, trời bắt đầu mưa, gió thổi vù vù, mưa rơi trên đá, phát ra tiếng ào ào, giống như đánh vào lòng người, cùng với tiếng mưa rơi, gió lạnh thổi vào trong phòng “Một trận mưa thu một trận gió lạnh.”

Vốn là chỉ mới vừa qua buổi trưa một chút, lại vì mưa to, toàn bộ sắc trời giống như tối hơn, mây đen cuộn cuộn che lấp bầu trời.

Công Ngọc Hàn Tuyết nhẹ thở dài, đang định rời khỏi, không nghĩ rằng ông trời lại không mưa không đúng lúc, căn phòng yên tĩnh này, là dọn dẹp tạm thời, cũng không có thứ gì để che mưa, nàng cũng chỉ có thể đợi ở trong này, đợi cho mưa nhỏ một chút rồi đi.

Công Ngọc Hàn Tuyết cũng không quan tâm Khê Liên U suy nghĩ cái gì, đi đến bên cửa sổ, ngắm nhìn mưa to, cảm nhận được gió mạnh thổi qua mặt, thật ra kiếp trước nàng cũng thích lắng lắng nghe tiếng mưa, bất kể là mưa nhỏ hay mưa to, đều giống như thổi lên âm nhạc đẹp nhất của thế gian, rửa sạch tâm hồn dơ bẩn.

Khê Liên U ngồi ở trên giường, nhìn nữ tử đang vui vẻ nằm tựa vào khung cửa sổ, trong trời đất giống như chỉ có mình nàng, tóc đen bay múa trong gió, giống như giương cánh muốn bay, con mắt trầm tĩnh như nước của Khê Liên U có chút nhẹ nhẹ rung động, trong lòng thoáng qua một chút gọn sóng.

Nàng yên tĩnh như vậy, là hình ảnh từ trước đến giờ hấn chưa bao giờ gặp qua, không nghĩ tới nàng còn có một mặt yên tĩnh như vậy, khi nàng ngẩng đầu lên, ánh sáng chiếu vào khuôn mặt nhìn nghiêng của nàng trông vô cùng thanh nhã thoát tục.

Công Ngọc Hàn tuyết giống như đã quên hoàn cảnh xung quanh mình, ánh mắt trở nên mơ màng, giống như chìm trong ký ức sâu thẳm, nàng giơ tay ra hứng giọt mưa, cảm nhận sự lạnh lạnh của nó, từng có người, sẽ cầm tay nàng, thương tiếc nói “Nghịch ngợm, lạnh như vậy, không tốt cho thân thể” nói như vậy nhưng cũng dùng tay hứng một chút mưa cho nàng, hấn sẽ dùng tay đem nước mưa lạnh thành ấm, sau đó để vào tay nàng.

Mà nàng sẽ lẻ lười với hắn, nàng cũng đã từng ngây thơ hồn nhiên, nhưng sau khi hắn đi, nàng cũng chỉ có thể coi điều đó trở thành hồi ức để nhớ lại, người kia cũng chiều nàng cả đời, lại nam nhân bạc mệnh, cho dù nàng có khả năng ngập trời, hắn cũng không thể quay trở về.

Khê Liên U cảm giác linh lung cầu trên người có chút nóng lên, đây là hiện tượng từ trước đến giờ chưa từng có, liền dùng tay nắm nó ở trong lòng bàn tay.

Công Ngọc Hàn Tuyết vừa quay đầu, liền nhìn đến linh lung cầu giống như một đồ vật gì đó, ngực không bị khống chế hơi run rẩy, tim đập có chút đau đớn, Công Ngọc Hàn Tuyết che ngực, đi đến bên người Khê Liên U, lạnh lùng hỏi “Đây là cái gì?” Càng tới gần thứ này, lòng của nàng càng khó khống chế cảm thấy đau đớn, giống như có mảnh vụn nào đó muốn nổ tung, khiến càng cảm thấy có chút choáng váng.

Khê Liên U nâng mắt nhìn về phía Công Ngọc Hàn Tuyết, đôi mắt hơi tròn to lên, vừa rồi nàng còn bình thường, bây giờ hình dáng lại giống như làm việc quá sức, khuôn mặt tái nhợt không có chút máu nào, nàng nhũn chặt lông mày, trán chảy đầy mồ hôi, một dáng vẻ yếu đuối.

“Người?” Khê Liên U không biết nên nói cái gì, hắn là bị cái dạng này của Công Ngọc Hàn Tuyết làm cho kinh sợ.

“Nói cho ta biết, đây là cái gì?” Công Ngọc Hàn Tuyết nói xong, liền cướp linh lung cầu trong tay của Khê Liên U, cái này vừa giống như ngọc vừa giống như thủy tinh, cầm nó, nàng cảm giác máu toàn thân như đang sôi trào, lấy tay sờ, không ngờ lại đem linh lung cầu bóp nát, nhưng sau khi bóp nát, những mảnh nhỏ của linh lung cầu kia không rơi trên mặt đất, ngược lại giống như bọt biển tan ra rồi biến mất.

Mà thân thể của nàng vào lúc linh lung cầu biến mất, nháy mắt liền trở lại bình thường, sự đau đớn vừa nãy giống như chỉ là ảo giác.

Mà Công Ngọc Hàn Tuyết tại bọt biển pháp phòng kia dường như nhìn thấy băng điện thần bí kia cùng các điện thần bí khác, nhưng không đợi nàng nhìn rõ, bọt biển liền biến mất, rất quý dị.

Cả người Khê Liên U giống như bị cái gì trấn áp, ánh sáng u tối tràn đầy trong mắt hắn, dáng vẻ tao nhã như tranh vẽ lúc này liền cứng lại rồi, nàng thể nhưng nhẹ nhàng liền có thể bóp nát, đây chính là... Nàng rốt cuộc là ai?

Bàn tay giấu dưới ống tay áo nắm thật chặt, chẳng biết tại sao, lúc đó hắn cảm giác trái tim đập có chút nhanh chóng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ Bà Khuyên Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Chương 16.2: Linh lung cầu

Sau một lát yên lặng, mắt Khê Liên U hiện lên sự thâm trầm, u ám sâu thẳm, khiến cho người khác không dám nhìn thẳng, môi mỏng khẽ động nói “Người và tổ tiên bị diệt năm đó có quan hệ gì?”

Công Ngọc Hàn Tuyết còn chưa phục hồi lại từ sự khiếp sợ ban nãy, liền nghe giọng nói giống như chất vắn của Khê Liên U, nhũn mày lại, lạnh lùng nói “Cái gì mà tổ tiên bị diệt, Khê Liên U, hiện tại tính mạng của người đang nằm trong tay ta, ta khuyên người nên ít giờ trở đi, bởi vì ta có vô số loại phương pháp để tra tấn người” nói xong, Công Ngọc Hàn Tuyết liền cất bước rồi đi.

Nàng cũng quan tâm bên ngoài trời đang mưa to tầm tã, liền trong vào trong mưa, nàng chưa bao giờ có cảm xúc buồn bực như vậy, nàng từ trước đến giờ luôn là người bình tĩnh, hôm nay nàng lại bị làm sao vậy? Mà tất cả chuyện này tất nhiên có liên quan đến Khê Liên U.

Mưa to kia không ngừng rơi mạnh lên người Công Ngọc Hàn Tuyết, nhưng nàng vẫn chìm trong suy nghĩ của mình không hề hay biết, vừa nãy lòng nàng run rẩy mãnh liệt như vậy, không thể tự khống chế, nàng có một loại trực giác, dường như còn có rất nhiều chuyện nàng không biết, mà đồ vật thần bí hình dạng quả cầu đó có lẽ còn có thể có liên quan đến nam tử giống như yêu tinh tại băng điện mà nàng đã gặp ở trong giấc mơ.

Đế Hoàng cung

“Chủ tử, người có chuyện gì? Sao lại để đêm mưa như vậy?” Lang ngũ nhìn thấy Công Ngọc Hàn Tuyết đi vào trong phòng, lập tức lo sợ đi lên lau cho nàng.

“Ta không có việc gì, Lang Ngũ, sai người chuẩn bị nước ấm, ta muốn tắm rửa trước một chút.” Công Ngọc Hàn Tuyết có chút hốt hoảng nói, hiện tại nàng toàn thân lạnh lẽo, cần có cái gì đó ấm áp, bắt đầu từ sau khi người kia rời đi, nàng đã học xong cách tự chăm sóc bản thân.

“Vâng” Lang Ngũ lập tức lĩnh nhận lệnh sau đó rời đi, sau khi Lang Ngũ rời đi, Lang Nhị lập tức xuất hiện trong phòng. Tám người bát lang thần các nàng vẫn luôn phải có một người đi theo hầu hạ bên người Công ngọc Hàn Tuyết.

Sau khi nước ấm được chuẩn bị xong, Công Ngọc Hàn Tuyết ngồi trong thùng gỗ, vừa nghịch nước vừa suy nghĩ, mọi việc ở thế giới này còn phức tạp hơn so với những gì nàng tưởng tượng. Nhớ rõ, Lang Nhị từng nói qua với nàng, đại lục này có hai quốc gia một thành trì, hình như còn có một lực lượng

thần bí trong truyền thuyết nào đó.

“Lang Nhị, người cho rằng lực lượng thần bí trong truyền thuyết kia có tồn tại không?” Công Ngọc Hàn Tuyết nói chuyện với Lang Nhị đang đứng hầu hạ phía sau bình.

“Chủ tử, việc này thuộc hạ cũng không rõ ràng lắm, bởi vì tất cả chỉ là lời đồn đại, có người tin có người không tin” Lang Nhị cung kính nói, nàng hơi hơi nhú mồm, không biết vì sao chủ tử lại hỏi những thứ này.

“Có lẽ lực lượng này có tồn tại, chỉ là đang ở một nơi nào đó chúng ta không biết mà thôi” Công Ngọc Hàn Tuyết có chút hoảng hốt nói, hai mắt hiện lên ánh sáng rực rỡ, trước kia nàng cũng không tin mấy điều này, nhưng ngay cả nàng đều xuyên qua mà tới nơi này, có chút việc và một số lực lượng kỳ dị có lẽ thật sự tồn tại.

“Chủ tử đang muốn...” Lang Nhị thật sự cảm thấy tâm tư chủ tử thật khó đoán, chẳng lẽ chủ tử muốn tìm lực lượng thần bí trong truyền thuyết kia?

“Không có gì, chỉ là tùy tiện hỏi một chút mà thôi, bảo Lang Tam nhất định phải giám sát Khê Liên U thật chặt chẽ, đem mọi hành động của hắn báo cho ta” nàng càng ngày càng cảm thấy Khê Liên U thật kỳ lạ, còn có chút thần bí, chắc là có quan hệ với cái lực lượng được gọi là trong truyền thuyết kia.

Hắn thể mà lại hỏi nàng có quan hệ thế nào với tổ tiên bị giết, những cái đó rốt cuộc là gì? Công Ngọc Hàn Tuyết nghĩ, trong mắt hiện lên ánh sáng âm u sâu thẳm, sâu bên trong càng là đang sóng lớn cuộn cuộn, toàn thân càng tỏa ra khí lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ Bá Khuyên Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Chương 17.1: Nghi ngờ

Editor: Sakura Trang

Công Ngọc Hàn Tuyết vẫn ngồi ở trong thùng, nghịch nước, trầm tĩnh suy nghĩ, nàng đem tất cả mọi việc gắn kết với nhau, ánh mắt tối sầm lại, nụ cười nơi khóe miệng tràn đầy sự hứng thú.

“Chủ nữ, nước đã lạnh, thuộc hạ sẽ đổi nước khác cho người” trong bầu không khí im lặng, Lang Nhị đợi đã lâu, cũng không thấy chủ tử đi ra, lo lắng sợ chủ tử bị cảm lạnh.

“Không cần” Công Ngọc Hàn Tuyết đứng dậy lau khô người, sao đó mặc thêm quần áo, đi chân trần trên tấm thảm lông trắng, cả người tràn đầy khí chất duy nữ thoát tục, trong nháy mắt, nhìn chủ tử Lang Nhị giống như được nhìn thấy cảnh bông tuyết đầy trời, loại cảm giác này mạnh mẽ như vậy, nàng thấy chủ tử dường như không thuộc về trần thế, trong trẻo lạnh lùng, khí chất hơn người khiến người ta ngạt thở.

“Lang Nhị, có một số việc ta không nhớ rõ, chuyện của Thuần Cổ Cô Nặc kia là thế nào?” Công Ngọc Hàn Tuyết không biết suy nghĩ trong lòng Lang Nhị, nàng đang đắm chìm trong suy nghĩ của mình, nghĩ đến cảnh hôm qua nàng gặp Thuần Cổ Cô Nặc, liền nhân dịp hỏi.

Lang Nhị hoàn hồn, hơi thu lại cảm xúc, cung kính nói “Chủ tử, Thuần Cổ Cô Nặc là Thái tử điện hạ của Dịch Tu quốc, năm đó Dịch Tu quốc gặp lũ lụt ôn dịch, dân chúng lâm than, sứ thần Dịch Tu quốc đến nước ta cầu viện trợ, mà Tiên Hoàng lại nhân cơ hội này phát binh tấn công Dịch Tu quốc, năm đó là Nhị Hoàng nữ lãnh binh đánh giặc, nhìn thấy chủ soái của Dịch Tu quốc là Thái tử điện hạ Thuần Cổ Cô Nặc, kinh vi thiên nhân*, liền sửa đổi điều kiện thành hai nước liên hôn*, ngừng hẳn chiến tranh, cũng bỏ ra tiền tài và lương thực giúp Dịch Tu quốc qua cửa ải khó khăn này.”

*kinh vi thiên nhân: ý chỉ vô cùng kinh ngạc khi nhìn thấy hoặc nghe thấy người nào, nghĩ chỉ có thần tiên mới được như vậy

*liên hôn: liên kết với nhau bằng việc thành thân

Khóe miệng Công Ngọc Hàn Tuyết gợi lên nụ cười trào phúng, hừ lạnh một tiếng “Tiên Hoàng này thật đúng là biết cách nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của mà.”

*cháy nhà mà đi hôi của: lợi dụng người khác khó khăn mà kiếm lợi cho bản thân.

Thân mình Lang Nhị có chút cứng ngắc, mồm nhanh chóng nhú chặt lại, chủ tử từ trước đến giờ chưa bao giờ gọi người nọ là Tiên Hoàng, luôn gọi nàng là lão bất tử, hiện giờ chủ tử đã quên tất cả, dường như tất cả mọi thứ trước kia đều quên hết sạch.

Suy nghĩ một chút, Lang Nhị vẫn không có chủ động nói ra, có lẽ quên đi đối với chủ tử cũng là một chuyện tốt, từ sau khi trở về từ Quỷ cốc, nàng phát hiện chủ tử trở nên âm áp hơn, không hề là bị bao phủ bởi hơi thở lạnh như băng nữa, chủ tử có hơn một chút cảm xúc của người bình thường như vậy mới giống con người thực sự.

“Chủ tử, Tiên Hoàng đã tâm rất lớn” Lang Nhị nhẹ nhàng xoay người nói, nhớ tới Tiên Hoàng, nàng nhìn không được lại nhủ mảy lại, tay không vô thức nắm thật chặt.

Công Ngọc Hàn Tuyết không để ý cười “Dù sao cũng đã chết, với ta mà nói cũng chẳng còn uy hiếp” đối với một người chết, cho dù trước kia nàng có đã tâm cỡ nào, hay bỏ đá xuống giếng* vậy, nàng cũng không quan tâm, hiện giờ khối thân thể này của nàng mới là Đế vương chân chính, nhưng mà nàng lại để lại sự phiền toái Thuần Cổ Cô Nặc này cho nàng, thật là...

*bỏ đá xuống giếng: thấy người gặp nguy khó không giúp đỡ mà còn thừa dịp hãm hại hoặc trợ giúp cho người khác thực hiện việc xấu.

“Tiếp tục”

“Vâng, chủ tử, Hoàng đế Dịch Tu quốc không còn lựa chọn nào khác, cho dù có yêu thương Thái tử nhiều như thế nào, vẫn phải đem Thái tử đưa đến đất nước của chúng ta, thực tế là trước để làm con tin, đợi khi Nhị Hoàng nữ cập kê liền thành thân” Lang Nhị nói xong, có chút lo lắng nhìn Công Ngọc Hàn Tuyết, nhưng chỉ thấy Công Ngọc Hàn Tuyết hết sức bình tĩnh, giống như chỉ đơn giản là nghe một câu chuyện xưa mà thôi.

“Nếu Nhị Hoàng nữ còn sống, năm trước sẽ là năm nàng cập kê, nói như vậy, nếu một năm trước ta không xưng đế, thì hai người các nàng đã sớm thành thân rồi!” Công Ngọc Hàn Tuyết hất vạt áo, nhẹ nhàng ngồi lên tháp, nhàn nhạt nói.

“Đúng vậy, nhưng mà Thuần Cổ Cô Nặc không thích Nhị Hoàng nữ” Lang Nhị nghĩ thầm, nếu không phải chủ tử đột nhiên cười ngời, nói không chừng Thuần Cổ Cô Nặc kia có lẽ sẽ phẩy đi Nhị Hoàng nữ bỏ về nước, lúc ấy có khi hai nước còn khơi mào chiến tranh, dù sao Thuần Cổ Cô Nặc làm con tin nửa năm, Dịch Tu quốc cũng đã giải quyết những vấn đề khó khăn, tấn công Xích Lư quốc hoàn toàn có thể giành thắng lợi.

“Tại sao hắn lại ở hậu cung của ta?” Điều Công Ngọc Hàn Tuyết quan tâm nhất vẫn là điều này, đời trước chắc đã dùng thủ đoạn gì đó để uy hiếp hắn.

“Điều này thuộc hạ không rõ ràng lắm” Lang Nhị thật đúng là không rõ ràng lắm Công Ngọc Hàn Tuyết đối đãi như thế nào với Thuần Cổ Cô Nặc và Vu Nhã Thiên Trúc.

“Thái tử? Thuần Cổ Cô Nặc người này tuyệt đối không đơn giản” đây là trực giác của nàng, Công Ngọc Hàn Tuyết nâng má nhìn những giọt mưa đang nhỏ dần ngoài cửa, như có điều suy tư.

“Chủ tử, trước kia người cũng thường xuyên nói như vậy” Lang Nhị ngược mắt, tâm buồn lòng, nói.

“Ừ, xem ra, tuy rằng dù không nhớ được, cảm giác, vẫn là giống nhau”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ Bá Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 22: Chương 17.2: Nghi ngờ

“Ừ, xem ra, tuy rằng dù không nhớ được, cảm giác, vẫn là giống nhau” Công Ngọc Hàn Tuyết hơi hơi thở dài, cảm thấy trong đầu có nhiều hơn một chút ký ức gì đó, cho dù tất cả mọi việc nàng cũng chưa biết rõ ràng, nhưng trước mắt nàng vẫn có thể yên tâm, Thuần Cổ Cô Nặc kia hắn là đang kiêng kỵ nàng cái gì đó, sẽ không dám gây cho nàng điều gì bất lợi.

Công Ngọc Hàn Tuyết bỗng nhiên nhớ đến lúc ở ngoài thành, những người đó nghị luận, đều nói nàng nhốt nam nhân của Đại Hoàng nữ, cảm thấy có chút đau đầu, nàng từ trước đến giờ cũng không phải người có ham muốn chiếm đồ vật của người khác làm của riêng, nàng vẫn luôn tuân theo nguyên tắc “Tất cả số mệnh đã được định sẵn, không phải cố cưỡng cầu là sẽ đạt được”

Nếu thật sự có nhốt mỹ nam, nàng nguyện ý thả bọn họ, nhưng mà có lẽ tình hình hiện tại không cho phép nàng làm như vậy, nàng vẫn chưa hiểu rõ ràng hết những cục diện rối rắm mà đời trước để lại.

“Lang Nhị, ta nhốt nam nhân khác ở đâu?” Công Ngọc Hàn Tuyết lại đứng dậy, hai mắt hiện lên ánh nhìn lợi hại.

Lang Nhị trầm giọng nói “Chủ tử, Vũ Nhã Thiên Trúc kia đang ở Kỳ Lân địa cung*, còn những nam tử khác đang ở cung lao**”

*địa cung: một nhà giam ở dưới lòng đất

*cung lao: nhà giam ở trong Hoàng cung

Công Ngọc Hàn Tuyết có chút suy sụp, vẻ mặt có chút cứng ngắc, mảy mảy lại, thật đúng là đã nhốt nha, một cái ở trong địa cung, còn lại đều ở tại nơi giống như nhà tù, thật đúng là không đoán được đời trước rốt cuộc nghĩ cái gì, nhớ tới thân hình hư ảo của đời trước, lạnh như băng không chút cảm xúc, có chút tỉnh mạch.

“Vũ Nhã Thiên Trúc, hần là ai vậy?” Công Ngọc Hàn Tuyết cảm thấy cái tên của nam tử này nghe rất êm tai, nhưng rốt cuộc hần sấm vai nhân vật như thế nào đây.

Lang Nhị có chút kinh ngạc, nàng vẫn nghĩ cho dù chủ tử có quên ai, cũng sẽ không quên nam tử kia, đó là một người siêu phẩm tuyệt trần.

Lang Nhị ngược mắt nhìn Công Ngọc Hàn Tuyết, phát hiện vẻ mặt của nàng thực bình thường, không có quá nhiều dao động, lúc này mới mở miệng “Chủ tử, Vũ Nhã Thiên Trúc là thần thoại câu hai quốc nhất thành, chỉ cần người gặp qua mặt hần, đều bị phong thái và tài hoa của hần thuyết phục, Đại Hoàng nữ càng là vì hần, nguyện ý lấy thiên hạ làm sinh lễ, cuộc đời chỉ lấy mình hần, đến Nhị Hoàng nữ cũng chỉ có thể đứng ở xa xa si ngốc nhìn hần, không dám bắt kính, cả nước rất nhiều nữ tử chỉ dám đem sự ái mộ với hần để dưới đáy lòng” Lang Nhị có chút cứng ngắc nói, nói đến nam tử kia, các nàng Bát lang thân cũng không khỏi thở dài, nhưng mà chuyện của chủ tử, các nàng không có quyền hỏi.

Mắt Công Ngọc Hàn Tuyết lóe lên, nhợt nhạt nói “Truyền bá vô cùng thần kỳ, xem ra cũng là một người tự phụ.”

“Chủ tử, người đã quên, nếu nhớ rõ, sẽ không nói như vậy” Lang Nhị khó có lúc can đảm nói với Công Ngọc Hàn Tuyết như vậy.

Công Ngọc Hàn Tuyết cũng không nói nữa, xỏ giày vào, nói với Lang Nhị “Lang Nhị, trước tiên mang ta đến chỗ Kỳ Lân địa cung đi”

“Chủ tử, bên ngoài vẫn đang mưa mà!” Lang Nhị có chút kinh ngạc, chủ tử sao nói gió lại chuyển sang mưa rồi (ý chỉ sự thay đổi thất thường), mà cũng sắp đến giờ cơm tối rồi, nàng nhớ rõ trước kia mỗi lần chủ tử đi Kỳ Lân địa cung, luôn phải mất thời gian rất lâu mới trở về.

“Đi thôi” Công Ngọc Hàn Tuyết nhẹ nhàng nói, dứt lời, liền cầm chiếc ô bằng trúc bên cạnh bước ra ngoài.

Lang Nhị vội vàng đuổi kịp.

Sau một lúc lâu, hai người đến một lối vào cung điện.

“Lang Nhị, người nói Kỳ Lân địa cung là ở nơi này?” Công Ngọc Hàn Tuyết nhìn nơi không tầm thường chút nào này, hai bên trái phải còn có hơn hai mươi người hắc y nhân canh giữ bên ngoài, Lang Nhị nói những hắc y nhân này là ám vệ do nàng huấn luyện, thay phiên nhau canh giữ ở chỗ này.

Nàng bắt đầu có chút hứng thú đối với Vũ Nhã Thiên Trúc chưa được gặp mặt kia.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ Bá Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Chương 18: Vũ Nhã Thiên Trúc

Editor: Sakura Trang

Công Ngọc Hàn Tuyết cảm cán ô, nhũu mây lại, nhớ tới lời Lang Nhị nói, cùng với đến khi nhìn thấy mọi thứ trước mặt, thầm nghĩ rằng Vũ Nhã Thiên Trúc kia rốt cuộc là hạng người gì, khiến nhiều người yêu quý như vậy, Đại Hoàng nữ lấy thiên hạ làm sinh lễ, nguyện ý hứa với hần một đời một đôi người.

“Mở cửa ra đi” Công Ngọc Hàn Tuyết im lặng một lúc lâu, sau đó nói với Lang Nhị.

“Chủ tử, cửa ở dưới cầu thang này, chỉ có người mới có thể mở được, ai cũng không biết cách” Lang Nhị lắc đầu nói.

Lòng Công Ngọc Hàn Tuyết hơi trầm xuống, nàng đoán không rõ thân thể này trước kia rốt cuộc suy nghĩ điều gì, theo đạo lý mà nói, bát lang thân phải là những người nàng tin tưởng nhất, tại sao Kỳ Lân địa cung này, lại có một mình nàng biết cách mở.

Công Ngọc Hàn Tuyết đi về phía trước, bước trên từng bậc thang, đến nơi rộng lớn kia.

“Chủ tử, thuộc hạ ở bên ngoài chờ người” Giọng nói của Lang Nhị từ bên ngoài vọng vào.

“Ừ” Công Ngọc Hàn Tuyết thân nhiên đáp lại.

Đi dần xuống phía dưới, Công Ngọc Hàn Tuyết bắt đầu quan sát toàn bộ để tìm cơ quan của cửa vào, gõ nơi này, đập nơi kia, vẫn không tìm thấy cách, bỗng nhiên ở một chỗ thấy được vết lõm, bên trên có khắc hoa văn phức tạp, Công Ngọc Hàn Tuyết nhíu mi suy nghĩ sâu xa, sau đó móc từ trong ngực ra một cái nhẫn xanh biếc, đặt ở mặt trên, quả nhiên là hoàn toàn ăn khớp.

“Ầm vang, ầm vang” cửa đá thật lớn từ từ mở ra, tiếng vang có chút nhức tai, cho thấy cửa đá này vô cùng nặng.

Công Ngọc Hàn Tuyết đi vào, trước mắt bỗng sáng ngời, mặc dù là cung điện bằng đá dưới lòng đất, cũng xếp một loạt dạ minh châu, khoe miệng Công Ngọc Hàn Tuyết có chút run rẩy, như này thật đúng là xa xỉ lãng phí, lúc nào quốc khố trống rỗng, có thể đem những... viên dạ minh châu lấy bán lấy ngân lượng, hẳn sẽ có được không ít tiền để tiêu sài.

Đợi sau khi đi xuyên qua một thác nước nhỏ, một cảnh sắc thiên nhiên tuyệt mỹ hiện lên trước mắt Công Ngọc Hàn Tuyết, có hoa có cỏ, có một gian nhà trúc thanh nhã, bên cạnh còn có một dòng suối nhỏ, giống như đang đặt mình ở trong một thế ngoại đảo nguyên, trong không khí còn có mùi hương nhàn nhạt thơm ngát, mưa nhỏ tí tách rơi xuống, gió nhẹ lướt qua, giống như cảnh bồng lai* nơi nhân gian.

*cảnh bồng lai: nơi ở của các vị tiên

Trong lòng Công Ngọc Hàn Tuyết có chút kinh ngạc cùng khó hiểu, chẳng lẽ chỗ này lại là nơi để nhốt người? Tại sao nàng lại cảm thấy nó như chốn bồng lai tiên cảnh, nếu thật sự Vu Nhã Thiên Trúc bị nhốt ở trong này, như vậy ngoại trừ tự do, đời trước đối xử với hắn cũng không tệ.

Công Ngọc Hàn Tuyết cứ cầm ô bước đi nhẹ nhàng trên con đường nhỏ bằng đá, nghe tiếng vang leng keng kia, khiến cho nàng cảm giác như mưa trên lá chuối tây, khiến cho nàng không kiềm chế được như bị cuốn hút vào đó.

Đột nhiên Công Ngọc Hàn Tuyết nhìn thấy một cái đình nhỏ bằng trúc nổi trên dòng suối nhỏ, rất nhỏ, lại có một nam tử áo trắng hơn tuyết ngồi ở chỗ đó, Công Ngọc Hàn Tuyết nhìn tấm lưng kia, cảm thấy lòng giống như bị mê hoặc, từ trước đến nay nàng đều chưa từng có loại cảm giác như vậy, chỉ một cái bóng dáng cũng có thể khiến cho tâm trí của nàng rối loạn.

Nam tử ngồi ở kia giống như u lan trong cốc rộng lớn, di thể độc lập, im lặng tựa như thơ như họa, nhưng khí chất đó lại toát lên một sự đậm đặc xa cách, thật ra Công Ngọc Hàn Tuyết vất hết óc cũng không biết nên miêu tả bóng dáng của nam tử trước mắt như thế nào?

Công Ngọc Hàn Tuyết giống như không chịu khống chế vô thức bước gần nam tử, càng tới gần, nàng càng thở nhẹ hơn, giống như ở trước mặt người này, ngay cả hô hấp cũng sợ quấy rầy đến hắn, Công Ngọc Hàn Tuyết biết đây không phải là tình cảm nàng dùng lý trí, nhưng trong lòng quả thật lại có những ý nghĩ như vậy.

Đi vào trước mặt nam tử, nàng mới nhìn rõ khuôn mặt nam tử, nhìn toàn diện càng khiến cho nàng cảm thấy khiếp sợ, so với hoa lê càng tinh thuần hơn, so với bông tuyết còn sạch sẽ hơn, như đá trắng ngọc trắng, xuất trần tuyệt thế, dung mạo như không có tuổi, giống như ảo ảnh mờ ảo tồn tại, tựa như bức họa lạnh lùng xa cách, mạch thượng nhân như ngọc, cho dù ví hắn là công tử tuyệt thế vô song đều là một loại nông cạn.

Hắn đẹp đến nỗi không thể dùng bất kì từ ngữ nào trên thế gian để miêu tả được hắn.

Công Ngọc Hàn Tuyết thật khó khăn cố gắng kìm nén sự kinh ngạc, lúc này mới bình tĩnh nhìn biểu hiện của nam tử, phát hiện hắn cũng đậm đặc nhìn phương xa, cả người không hề có chút cảm xúc nào dao động, giống như không thêm quan tâm chút nào đến việc nàng đã đến, cũng giống như căn bản không muốn gặp nàng, cả người hắn tỏa ra sự lạnh lùng xa cách.

Công Ngọc Hàn Tuyết lạnh nhạt nói: "Người là Vu Nhã Thiên Trúc?"

Vu Nhã Thiên Trúc nghe tiếng cửa đã mở thì đã biết nàng đến, nghe nàng mở miệng hỏi những lời này, ánh sáng trong mắt chợt lóe rồi biến mất, lại khôi phục vẻ mặt trong trẻo lạnh nhạt.

Công Ngọc Hàn Tuyết có chút thờ dãi, nam tử như vậy nên ẩn cư nơi sơn cốc, hẳn như u lan nơi khe núi, không thích hợp nơi phồn hoa phức tạp, trong lòng nàng có phần cảm thấy đáng tiền thay cho hắn.

Nàng không biết đời trước đã làm gì đối với hắn, khiến cho hắn ngay cả liếc nhìn nàng một chút cũng không muốn, nhưng mà nàng cũng không để ý điều đó, tự hỏi tự nói: "Vu Nhã Thiên Trúc, người không thích hợp ở thế gian phức tạp, có lẽ người vì Đại Hoàng nữ hoặc cũng có thể vì điều gì khác, nhưng mà bây giờ cũng đã hiểu rõ một điều, vì sao Đại Hoàng nữ lại có thể vì người nguyên dùng cả thiên hạ làm sinh lễ, cả cuộc đời chỉ nguyện lấy một mình người, Nhị Hoàng nữ thì nguyện si ngốc ngắm nhìn người từ xa, còn về phần ta, dĩ nhiên đã tốn nhiều tâm trí để có thể nhốt được người ở nơi này" Trong lòng Công Ngọc Hàn Tuyết thờ dãi, một nam tử như vậy cho dù không phải đáng yêu của nam nhân họa thủy nhưng mà lại gây ra tai họa còn nghiêm trọng hơn cả nam nhân họa thủy.

Lông mi xinh đẹp của Vu Nhã Thiên Trúc khẽ run, lại khôi phục bình tĩnh.

"Vu Nhã Thiên Trúc, ta vốn định thả cho người rời đi, nhưng có lẽ người cũng không thể bỏ được năng lực làm kẻ gây tai họa của mình, thả ở trong này còn hơn, người xem ở đây thật sự yên tĩnh, trúc xanh che phủ như một tấm áo xanh biếc, che gió che mưa phùn, tuyệt đẹp khiến người ta không nỡ từ bỏ" Công Ngọc Hàn Tuyết chẳng biết tại sao, tuy rằng hắn không nói lời nào, nhưng chỉ cần cứ ở bên cạnh hắn như vậy, cả người nàng cảm thấy thật thoải mái, nàng vốn là người cẩn thận, chưa bao giờ lại đi nói nhiều, nhưng hôm nay không hiểu tại sao lại vô thức nói ra những suy nghĩ của mình.

"Người không muốn nhìn thấy ta, ta cũng có thể không xuất hiện, ta biết điều đó không công bằng với người, giam cầm sự tự do của người, nhưng mà chỉ là do người tốt đẹp quá mức, quá mức tốt đẹp cũng là một điều không tốt" Công Ngọc Hàn Tuyết nhẹ nhàng thở dài nói.

Sau khi nói xong, Công ngọc Hàn Tuyết lại thở một hơi thật dài, mắt nhìn về phương xa, có chút mê man hoảng hốt, lúc này nàng bỗng cảm thấy không biết mình đến thế giới này tới cùng là vì điều gì.

"Vu Nhã Thiên Trúc, mỗi người sống trên thế gian này, đều có sự bắt buộc dĩ của họ" Công ngọc Hàn Tuyết nhếch môi, lộ ra một nụ cười đau, đời trước đối với nàng mà nói thật xa lạ, nhưng không hiểu sao nó vẫn hiện lên thật rõ rệt, đã lâu rồi nàng không có cảm giác thả lỏng như lúc này.

Nàng biết Vu Nhã Thiên Trúc bề ngoài thì như u lan xuất trần tuyệt thế, nhưng thật ra giữa nàng và hắn có cừu hận thấu xương, bởi vì nàng giết Đại Hoàng nữ, cướp đoạt tất cả mọi thứ của Đại Hoàng nữ.

Mà thôi, sau này, nàng cũng không muốn đến nơi này lần nữa.

Sau khi Công Ngọc Hàn Tuyết nói xong, cũng không nhìn về mặt của Vu Nhã Thiên Trúc lần nữa, nàng nghĩ chẳng qua vẫn sẽ là vẻ mặt lạnh lùng xa cách như vậy thôi, liền bước chân rời đi.

Công Ngọc Hàn Tuyết vừa rời đi, Vu nhã Thiên Trúc liền xoay người nhìn về phía nàng, trên mặt đang dao động như có như không một thứ cảm xúc nào đó, quay chiếc ghế của mình, Vu Nhã Thiên Trúc đi ra ngoài trúc đình.

Công Ngọc Hàn Tuyết nghe tiếng vang nhỏ vụn dây xích, thanh âm này giống như vang vọng vào tận sâu trong nỗi tâm của nàng, chẳng biết tại sao lòng cảm thấy có chút không yên, liền quay đầu nhìn lại, liền thấy Vu nhã Thiên Trúc đang tựa vào cái ghế bước đi, trên tay bị một cái dây xích bằng vàng khóa lại, nối liền với ngôi nhà nhỏ ở phía xa.

Một ý nghĩ đánh thật sâu vào trong đầu Công Ngọc Hàn Tuyết, hắn không thể tự đi được!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ Bá Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.